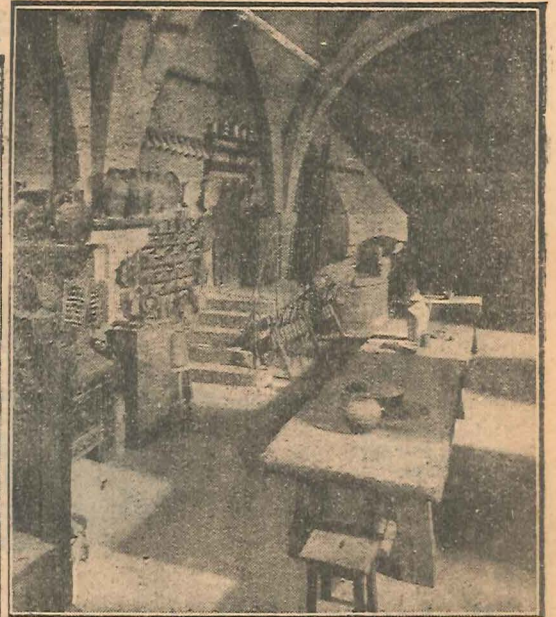

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

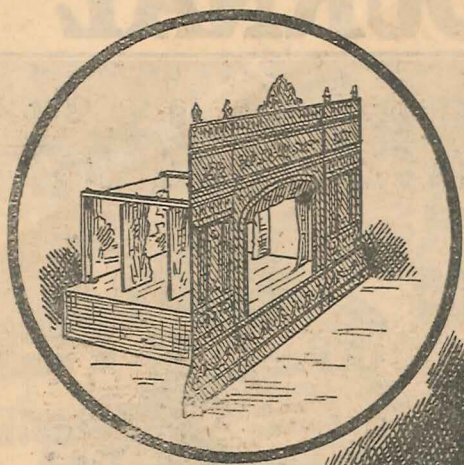
Fotografi av slottet Kreuzensteins rekonstruerte kjøkken fra middelalderen.

I kjøkkenet i en gammel herreborg for fire hundre aar siden.

Her var allt tungt, solid, massivt, fra de svære tinkrus og kander, den blussende ovn, den mægtige bordplate av eketræ og de ulhamrede søltallerkener til stekespiddene og lerkandene. Selv mesterkøkken og hans hjælpere gjorde et tilforladelig indtryk og traadte tungt i gulvet. Saaledes saa der ut i et gammelt slotskjøkken. Vi kan overbevise os om det ved at besøke slottet Kreuzenstein ved Wien, hvis kjøkken er bygget op og samlet av de tusen ting som fandtes i et borgkjøkken i gamle dager. — Se art. „Naar fortiden gjenreises“ s. 7—9.

Jørgensen

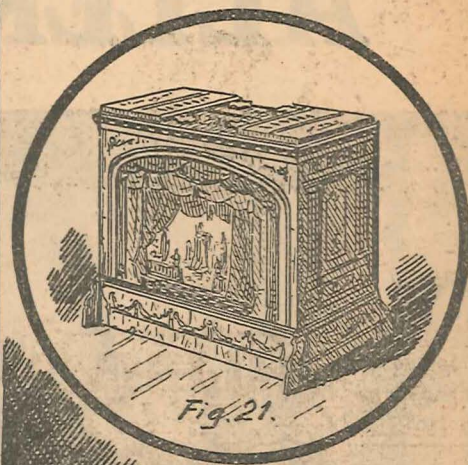

Det opslatte teater set er færdigt til brug.

Det opslatte teater set forfra.

Det sammenlagte teater med sit fyldte og tilføjede dekorationsmagasin.

Vort nye dukketeater.

Sammenlægbart og med dekorationsmagasin. I udfoldet stand et sjældent dekorativt leketøy, sammenlagt en pyrd for enhver kamingesims eller kommode.

Før vi begynder på udsendelsen af aarets nye dukkekomedier og dekorationer, der vil faa samme format og størrelse som sidste seasons og altsaa ogsaa passe til forrige aars dukketeater, bringer vi i dette og elpar følgende numre av Allers Familie-Journal anvis-

Fig. 1.

ning og proscenium til et nyt, meget praktisk dukketeater.

Nyheden ved dette i sit ydre overmaade tiltalende teater er, at det er sammenlægbart, hvilket medfører den store fordel, at naar det ikke bruges, tar det ikke mer plads, end at det kan anvendes som dekorationsgjenstand paa en kamingesims eller kommode. Der er ingen tvil om, at dette praktiske arrangement vil bli paaskjønnet og værdsat ikke mindst av de ungdommelige aktørers mødre og paarørende, for selv hvor stue ikke er saa overvæltet store, vil denne morsomme og originale form for

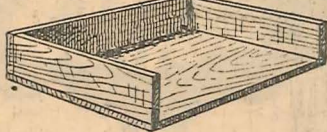

Fig. 2.

et dukketeater altid uden protest finde en plads — noget man erfaringsmæssigt ikke altid kan si om de almindelige, lemmelig uhaandterlige dukketeatre. Men ikke nok hermed. Tanken om at gjøre aarets nye dukketeater saa praktisk og „ryddelig“, at ingen mor behøver at forlene det plads selv i dagligstuen, er her ført ut i sin konsekvens, idet teatret yderligere er forsynet med specielt dekorationsmagasin, der rummer dekorationene skjult og i skjønneste orden inde i det pene teaters mystiske indre. Hvorledes et saadant teater lages, bringer

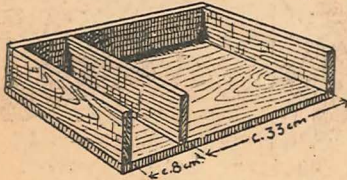

Fig. 3.

ger Allers Familie-Journal her en anvisning og forklaring paa.

Fremstillingen.

Av nogen tynde bord, ca. 1 cm. tykke, lages først en slags kasse, hvori den ene smale side mangler. Altsaa — bunden skjæres til, ca. 32 x 44 cm., (fig. 1) og paa den ene lange og de to kortere sider fastgjøres smale bord (fig. 2) saaledes at hele hoiden, iberegnet platen, som skal lægges over, blir 9 cm.

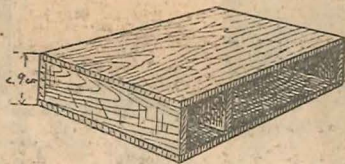

Fig. 4.

Ønskes det, sættes en fjæl fast inde paa bundflaten, saa at kassen blir delt i to rum (fig. 3), et til kullisser og et til baktepper.

Saa skjæres overplaten til og passes til (fig. 4), men slaas ikke fast, for i denne flate, som skal være scenegulv skal først skjæres ut en lem. Maalen, paa denne og avstanden fra forlanten av scenegulvet og ind til den ses i fig. 5.

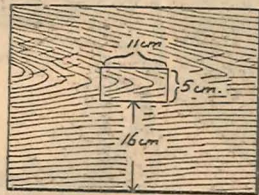

Fig. 5.

Den utskaarne lem sættes atter fast til gulvet med to hængsler paa kanten nærmest prosceniet, og for at holde den oppe skrues en liten flat træpinde som

Fig. 6.

„vrider“ fast paa den motsatte side av aapningen (fig. 6).

Saa slaas træflaten, scenegulvet, fast til underdelen, kjelderens, og vi skal nu gaa igang med prosceniet.

Den første del av prosceniet som skal

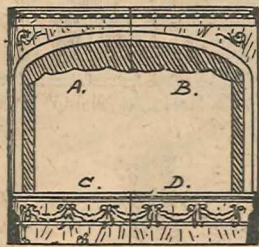

Fig. 7.

brukes bestaar av fire stykker, stykkene A, B, C og D, som klæbes paa godt tykt pap, saa de kommer til at utgjøre et hele (fig. 7). Prosceniumsaaningen skjæres ut med en skarp kniv, likesom de fire utvendige kanter skjæres rene,

Paa baksiden av dette inderste proscenium fastgjøres ved hjælp av lim og smaa spiker en 4 cm. bred trælist hele pappets bredde, ca. 44 cm., og nøiagtig i overkanten av fotstykket (fig. 8).

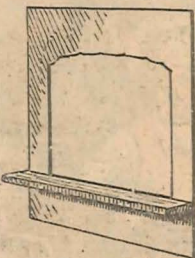

Fig. 8.

To andre træ-

stær skjæres til av samme bredde som den foregaaende (4 cm., og ca. 32 cm. lange (fig. 10). Langs overkanten av prosceniet skal fastimes en tynd list av ca. 0.5 cm. tykt træ (krydsfinér), og til denne maa der skjæres innsnit i de to foregaaende træstær, likesom der i disse børes huller, 4 cm. fra overkan-

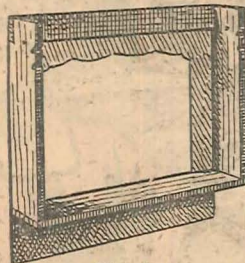

Fig. 9.

ten, til forteppet, og paa bakkanten av dem skjæres nogen innsnit, ca. 5 og 7 cm. fra overkanten, hvori den st a'pinde som draperisofittene er fastgjort til, skal hvile. Se forøvrig fig. 9 og 10.

Naar denne „ramme“ er laget nøiagtig og solid, sættes den med nogen solide hængsler fast til scenegulvet. De to draperiklæber slaas fast til bakkanten av de to lodrette lister, men slik at hængsleene som draperiklæber i sene jo staar paa ikke hundres i at kunne trekkes tilbake, saa at hele denne del av prosceniet kan brettes ned og komme til at hvile paa scenegulvet. (Se fig. 11 og 12).

De øvrige deler til prosceniet klæbes paa ca. 0.6 cm. tykt træ (l. eks. krydsfinér); men som det

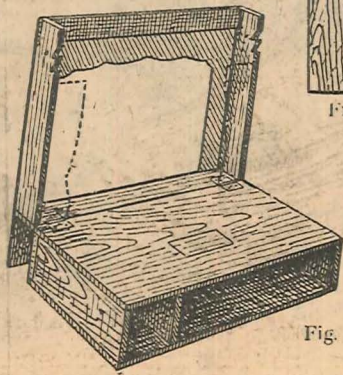

Fig. 11.

fremgaar av tegningene er der flere stykker av disse som skal klæbes op og sammensettes til hele stykker paa træet. For eksempel samles tegningene E og F paa træet og kommer til at utgjøre den venstre fløi av hele prosceniet, tegningene G og H sammensettes og utgjør

hoire fløi, J og K sammensettes og utgjør overdelen, stykkene L og M plassettes

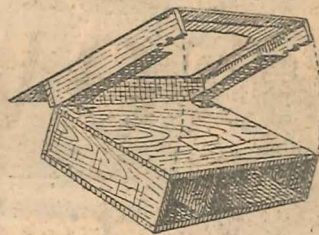

Fig. 12.

hver to vaser og kommer henholdsvis til at danne hoire og venstre hjørne-

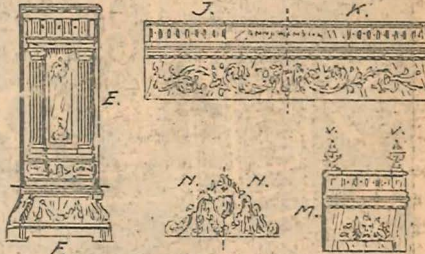

Fig. 13.

stykke, og tilslutt sammensettes topstykket N-N til et hele. Se fig. 13 og 14. (Forts.)

Løsning paa den „dobbelte“ sammenlægningsopgave i forr. nr.:

Her er de seks første figurer.

Dette er den mystiske syvende. Den bestaar, som man vil se, av en brikke fra hver av de andre.

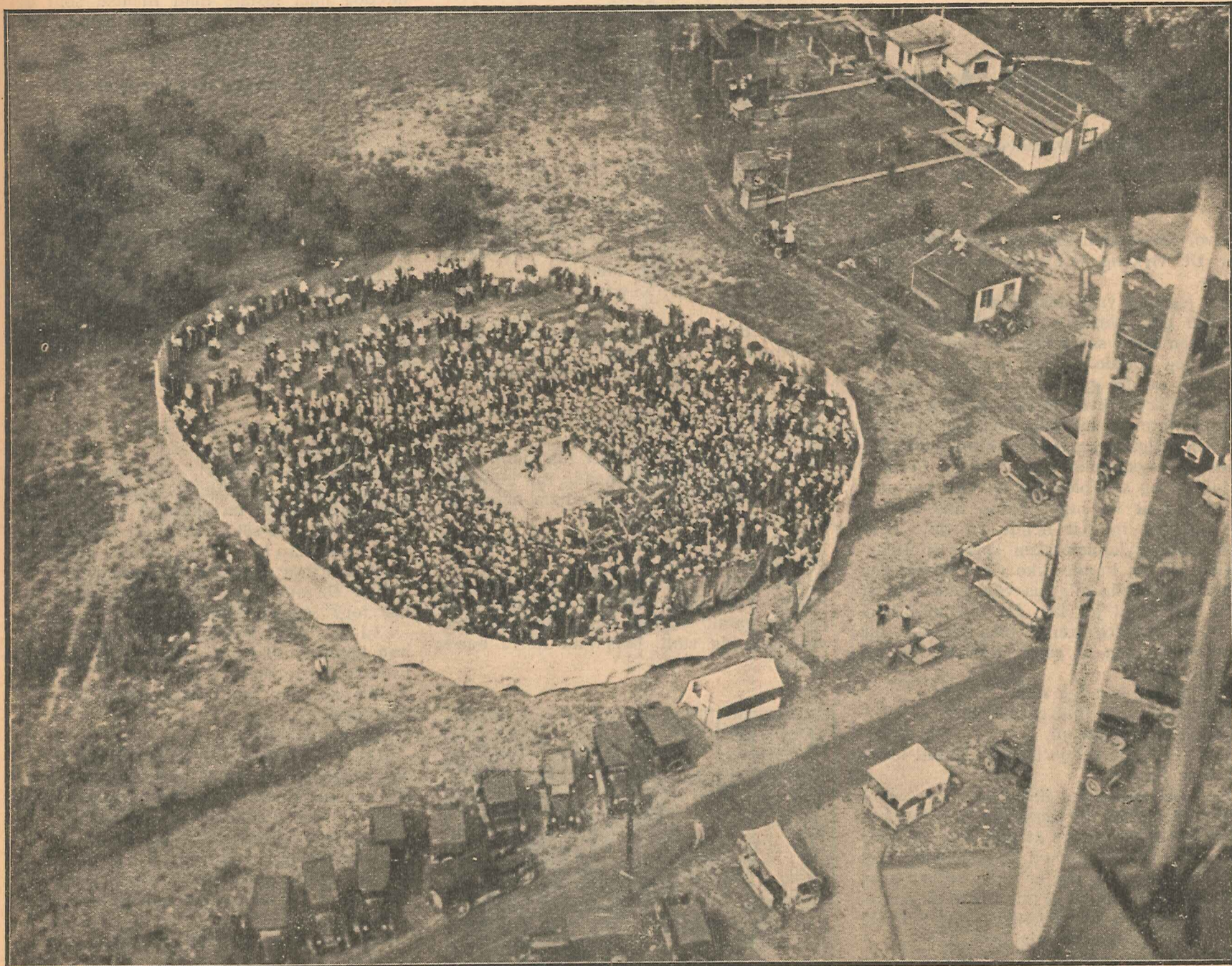
ALLERS

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 42

16 oktober 1919.

43 aarg.

En træningskamp til et mesterskab i boksning, fotografert fra en flyvemaskin.

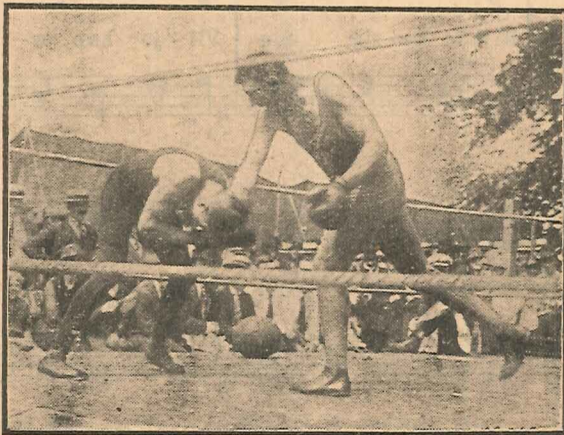
Der trænes til en mesterskamp.

(Til ovenstaaende billede.)

Der er saa at si bare én sport i Amerika. Fotball og „base ball“, ja, det kan være godt nok, men det er allikevel bare for gutter og ungdom. Nei, boksningen er alt, der er intet over den og intet ved siden av den, og med et smil tænker amerikaneren paa, at der for ikke saa mange aar siden var stater i Amerika som helt hadde forbudt boksning. Verdensmester i boksning, at bli det er en lykkelig drøm for mange, og da den store verdensmester Jim Corbett for nogen aar siden blev overvundet av negeren Jack Johnson, føltes dette i Amerika næsten som en sorg og en skam for den hvite race.

At bli verdensmester i boksning betyr ikke alene berømmelse, det betyr ogsaa guld, ofte en formue. Ved kampen mellem Corbett og Johnson fik de hver henved $\frac{1}{2}$ million dollars, dels av billetsalget, dels av veddemaalene og av filmsdirektoren, som fik eneret til at opta billeder av kampen. Man forstaar derfor, med

hvilken iver enhver bokser gaar i træning, naar han har besluttet sig til at ta op en kamp med den, som for oieblikket sitter inde med mesterskapsbeltet. Det er en saadan træning man ser her.

Bokseren og hans træner gaar i „ringen“.

I regelen ynder man ikke at holde træningskampene i en stor by. Der kan motslanderer komme og avlure en de smaa svakheter man har. Mens den ene nævefegter holder sine træningskamper i staten New York, gaar den anden kanskje med sin træner helt ut paa prærien eller op i en eller anden skummel avkrok av Colorados fjelder. Det er en saadan kamp i en avsides egn vi ser her, og fotografiet er, som man vil se, optat fra en flyvemaskin. „Ring“, det vil si den av en snor indhegnede forhøining, paa hvilken der kjæmpes, er anbragt i en indhegning av pallsider og seilduk; der er kommet etpar tusen tilskuere herut fra de nærmeste byer, og paa den maate kan der ogsaa tas nogen tusen dollars ind. Træningskampene vækker altid stor interesse, dels fordi man av dem kan beregne chancene for den store, avgjørende kamp, dels fordi der jo altid er mange som ikke kan komme med til selve mesterskampen. Træneren er en gammel, haardhudet sportsmand, som særlig skal opøve bokseren til taalmodighet, til utholdenhet og til ufølsomhet. Hans krop er saa garvet, at han snart ikke kan merke noget, og da hans tænder er

til at ta ut, risikerer han ikke at miste dem. Han er som en av de gamle huggestabber, man undertiden kan se, og som efterat ha været brukt i nogen aar er blit saa stenhaarde at øksen ikke længer kan trænge ned i dem. Tilskuene sitter eller staar med de opmerksomme øine stivt rettet paa ham som skal konkurrere med mesterskapets indehaver, og naar kampen er forbi, kan man vel høre adskillige stemmer si: „Well! Jeg tar fem hundre dollars paa Jack Dempsey! Fem hundre paa Jack mot Jess Villard! Well! Gentlemen, hvem svarer?“

Naar den store kamp finder sted faar man se, om han har held i sit veddemaal.

Mysteriet i Park Avenue.

Av

Roman Doubleday.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

„Hvor interessant kan De gjøre Dem selv, naar De virkelig vil?“ spurte Lyons nysgjerrig.

„Aa, jeg kan være meget interessant. Allsammen gik udmerket godt, for da sykepleiersken kom, saa forlangte Lady Broughton at jeg skulde bli litt længer hos hende. Hun sa, det gjorde hende godt, og hun vilde bli nervøs hvis de ikke lot mig bli, og at hun likte at ha mig hos sig, og hun blev saa ivrig, at jeg tror de blev rædde, for tilsidst sa sykepleiersken: 'Nuvel, la hende bli —' og saa blev jeg og hun var meget glad i at ha mig. Siden har de latt mig faa gaa ind til hende en time hver aften, mens sykepleiersken spiser tilaften.“

„Godt — det kunde ikke være bedre! Saa maa De straks la mig faa vite, naar hun er sterk nok til at jeg kan faa tale med hende — og først og fremst maa jeg vite, om hun tænker paa at reise. Kan De la mig faa vite det?“

„Aa ja, det kan jeg nok.“

„Kan De sende mig en billett?“

Kitty saa tvilende ut.

„Hm — ja, De vet jo at Miss Elliott læser alle vore brever.“

„Nei, det vidste jeg ikke.“

„Men det gjør nu ingenting, for jeg kan skrive biletten saaledes at hun ikke forstaar meningen, skjont den vil være tydelig nok for Dem — men jeg er ikke sikker paa, om hun overhodet vil gi mig lov til at skrive. De er jo en ganske ny fætter — og hvis De vil komme og besøke mig hver uke —“

„Saa vil hun synes at det kan være nok. Men hvad skal vi saa gjøre?“

Men Kitty hadde allerede utklækket en plan.

„Det skal jeg si Dem. Mit værelse er et hjørneværelse paa baksiden av huset — De kan se det fra dette hjørne — der! Ser De de to vinduer med oppullede gardiner? — Nuvel, saalænge jeg lar gardinet i høire vindu være rullet op saaledes som det er nu, betyr det at hun er for syk til at kunne ta imot

besøk. Men hvis jeg lar det hænge litt ned, er hun bedre, og jo længer det hænget ned, desto friskere og sterkere er hun, og naar gardinet hænget helt ned, saa er hun ganske frisk. Og det andet vindu — det borte i hjørnet — det vil si Dem, om hun tænker paa at reise. Hvis jeg opdager at hun belager sig paa at reise, skal jeg rulle gardinet ned et litet stykke, og hvis det er rullet ned til midten saa betyr det at De maa skynde Dem hvis De vil se hende, og hvis det er rullet helt ned er hun reist.“

„Kitty, De er et geni!“

„De vil vel ikke bry Dem om at det er imot reglene — det vil si, akkurat mot dem er det ikke, for det er jo ingen regler da ingen har tænkt paa at det behøves! Jeg trodde egentlig for litt siden at De ikke likte det —“

Lyons lo.

„De har ganske ret. Men nu maa jeg ikke være saa overlegen længer. Det er meget viktig at jeg faar tale med Lady Broughton — viktig for andre end mig.“

Hun sendte ham et alvorlig sideblik og saa sænket hun sine øine.

„Det angaar Mr. Lawrence, ikke sandt?“ spurte hun.

„De er da en forbausende ung dame. Hvad vet De om Mr. Lawrence?“

„Lady Broughton har fortalt mig om ham.“

„Jasaa!“ sa han ivrig. „Hvad har hun sagt Dem?“

„Aa, hun har talt meget om ham. Han var en gammel ven av hende før hun blev gift, og tænk Dem, hun saa ham netop dagen før han blev arrestert.“

„Har hun fortalt Dem hvor hun saa ham eller hvad De talte om?“

„Nei, men det er noget hun er meget taknemlig over. Hun sier, han er som en ridder fra gamle dager. Tror De ikke, han vilde føle sig stolt, hvis han hørte hende si det?“

Stille stunder.

Et litet udvalg av de mest kjendte salmer og andre religiøse sanger i let harmonisering.

Gud Fa - der ud - i Him - me - rig Sin Vil - je han os kjend - te, Der

han os ned til Jor - de - rig De ti Bud - Ord ud - send - te.

Det første Bud, det er nu saa,
Det bør dig vel at merke:
Afguder skal du dig ei fa,
Men een Gud skal du dyrke.

Du skal og ei forlængelig
Guds hellig Navn paakalde,
Om du vil ei evindeligg
I Pinen det undgjælde.

Du komme skal ihu dernæst
Din Sabbat hellig gjøre,
Og tjene Gud som du kan bedst,
Guds Ord da skal du høre.

Lyons rynket tankefuldt øienbrynene.

„Hvad andet har hun sagt?“

Kitty tænkte sig om.

„Hun sa at de ikke kunde dømme Mr. Lawrence til døden, fordi ingen hadde set ham dræpe Fullerton, og de kunde ikke henrette ham, medmindre nogen avla ed paa at de hadde set ham begaa mordet. Er ikke loven saaledes?“

„Jeg kjender ikke saa meget til loven.“

„Og hun sier at det er ikke saa galt for ham at være indespærret en kort tid, da de dog maa løslate ham tilsidst, som det vilde være for en anden at bli hængt. Tror De ikke, det er sandt?“

Trods hans ønske om at hun skulde ransake sin hukommelse, forskrækket disse ord ham.

„Lady Broughton skulde ikke tale til Dem om slike ting,“ sa han utaalmodig.

Hun saa forbauset op paa ham.

„Men saa vilde jeg jo ikke ha faat vite noget av det! Miss Elliott tillater aldrig at vi læser avisene, og jeg vil saa gjerne kjende livet!“

„Det er der tid nok til endnu.“

„Aa, jeg er ikke noget barn! Jeg kan baa- de forstaa og opfatte! Det har været en stor ting for mig at lære Lady Broughton at kjende!“

„Hun er en vakker dame!“ sa Lyons litt koldt.

I sit stille sind tænkte han det vilde ha været bedst for Kitty ikke at ha Lady Broughtons fortrolighet. Men før han forlot dette emne, var det et punkt som han om mulig maatte ha opklart uten at rope hvad han hadde set — nemlig Lady Broughtons kjendskap til de løse planker i den beskyttende mur omkring skolegården.

„Vet De om Lady Broughton har været her før?“ spurte han.

„Aa ja. Hun besøker alltid skolen, naar hun kommer til byen. Hun var en av Miss Elliotts første elever.“

„Saa kjender hun altsaa huset og gaarden før?“

„Ja, naturligvis.“

„Det er sandt — jeg la merke til at Deres bakgaard er omgitt av et plankegjerde. Da kan man naturligvis komme ind en anden vei end gjennom entredøren?“

Kitty saa opmerksomt paa ham.

„Naar De sier 'naturligvis' paa den skjodesløse maate, saa faar jeg et bestemt indtryk av at De mener det motsatte,“ sa hun mistænksomt.

Han maatte le av hendes hurtige opfattel- sesevne.

„Saa er det altsaa en anden indgang?“ spurte han.

Hun betænkte sig et øieblik, saa sa hun med en overdreven efterligning av hans egen „skjodesløse“ uttryksmaate:

„Naturligvis ikke!“

„Vet Lady Broughton det?“

Hun spidset sine læber og nikket ivrig med hodet.

„Det vet hun ganske sikkert.“

„Har hun talt til Dem om det?“

„Nei.“

„Nei, det vilde hun sandsynligvis ikke,“ sa Lyons. „Naa, nu vil vi ikke tale mer om nende. Fortæl mig litt om Deres familie for at jeg ikke skal si dumheter.“

Hun tilbragte resten av tiden med at gjøre ham bekjendt med hans nyerhvervede slegtninger. Saa skiltes de med gjensidig tilfredshet utenfor Miss Elliotts dør.

Der er intet saa nervepirrende som at vente. Lyons var kjølig av naturen og hadde ved sine erfaringer vundet selvbeherskelse, men han trængte baade sin medfødte og sin tilkjæmpede ro for at avvente tingenes gang uten selv at gjøre noget for at tvinge skjæbnen. At vente — at sitte stille og vente paa at Lady Broughton skulde bli frisk, mens Lawrence mer og mer nærmet sig den dag som for altid skulde ødelægge hans løpebane, om han end slap fra det med livet — det var nervepirrende. Og hele tiden arbeidet Bede som en muldvarp i mørket og underminerte den taushetens mur, Lawrence hadde bygget op. Himlen maatte vite hvad han trodde at opdage! Det vilde kanskje vise sig at Lady Broughton slet ikke hadde noget at si; men indtil Lyons viste det, holdt han dog haabet oppe om at hun kunde bringe litt klarhet i saken. Ja, han maatte vente.

Idet han skulde til at sove, vaaknet han op med et ryk for aldeles meningsløst at mumle:

„Jeg er glad over at hun ikke sa at hun vilde være en søster for mig!“

XI.

Mr. Olden.

Men hvis Lyons hadde trodd at skjæbnen ikke vilde foreta sig noget, fordi han selv var fordømt til uvirksomhet, saa tok han høilig feil. Den maate, hvorpaa han snublet over skjæbnens traader og saaledes blev mer end nogensinde indviklet i dens væv, var merkelig tilfeldig — men det er jo en kjendsgjerning at de fleste av livets hændelser synes tilfeldige. Det er bare, hvis man ser tilbake at man kan se sammenhængen i dem, likesom en fjeldsti som bare ses paa avstand.

Lyons var meget straalende over det gardin-telegramsprog, han hadde avtalt med Kitty. Han ansaa det for ytterst viktig at han saa disse vinduer saa ofte som mulig. Sæt nu at Kitty rullet et gardin ned og det saa varte timer, før han fik vite det! Den tanke var ikke til at holde ut. Undres om det var mulig for ham at faa et værelse i nabolaget? I sin profession hadde han lært at heldet følger den kjække og derfor utsøkte han sig et hus, hvis gaardsvinduer vendte ut mot Miss Elliotts skole, og ringte dristig paa døren. Han hadde ingen anelse om hvem som bodde der. Husstøtte op til Miss Woolmans bolig, og likesom hendes hus vendte dets bakerste vinduer og dets haver ut mot skolen.

Det laa netop saaledes som det skulde ligge. Forresten stolte han paa sin gode hjerne som saa ofte hadde belønnet hans dristighet naadig.

En tjenestepike med et meget litet oplyst uttrykk i ansigtet lukket op for ham.

„Er Deres frue hjemme?“ spurte Lyons.

„Her er ingen frue,“ svarte piken tvert.

„Naa, saa Deres herre da. Vil De bringe mit kort ind til ham. Jeg vil gjerne tale med ham i en forretnings sak.“

Hun tok kortet og fjernet sig med samme tværre, misfornøide mine som om hun var utilfreds med verden i almindelighet.

Det var tydelig at der ikke var nogen frue i huset, det kunde endog Lyons med sin mandfolkæforstand se. Mottagelsesværelset var støvet og lugtet muggent, og det bar umiskjendelig præg av ikke at ha været aapnet eller luftet siden sommeren. Der var en tomhet overalt som røbet at huset ikke hadde mange beboere. Mens Lyons grundet over situationen, kom en mager, mørk, midaldrende mand ind i værelset. Han saa skarpt og undersøkende paa Lyons — ja, det forekom næsten Lyons som om der var frygt i hans blik.

„Naa?“ sa han kort.

„De maa ikke anse det for paatrængende,“ sa Lyons, „men jeg er kommet paa lykke og fromme for at spørre, om De skulde ha et tomt værelse som De vilde leie mig en maanedes tid — eller kanskje mindre. Mine værelser blir tapetsert og malt, og jeg maa søke mig et andet værelse, saalænge det varer. Jeg liker dette kvarter og derfor vilde jeg prøve min lykke og gaa rundt og spørre mig for. Jeg er ikke fordringsfuld —“

„Vi leier ikke ut værelser.“

„Det vet jeg, men De kunde kanskje gjøre en undtagelse —“

„Det kan der ikke være tale om.“

„De skulde ikke tilfeldigvis kjende nogen her i nærheten som vil leie ut et værelse?“

„Jeg kjender ingen.“

„Vil De ikke tænke Dem om. Det vilde være en stor tjeneste, De beviste mig —“

„Det gjør mig ondt, men det er umulig.“

Den utaalmodige klang i mandens stemme viste at samtalen efter hans mening hadde varet længe nok, og Lyons reiste sig motstræbende. Han var meget misfornøiet og skuffet over at denne ekspedition var mislyktes for ham. Men i dette øieblik blev portieren som adskilte mottagelsesværelset fra det værelse som tilsynelatende var et bibliotek og øiensynlig var likesaa støvete og muggent som det andet, trukket tilside og en anden mand kom ind — en mand som virkelig hadde et imponerende utseende trods den kjendsgjerning at han hadde kalot og en lang slobrok og at et par store, blaa briller skjulte hans øine. Den underste del av hans ansigt var dækket av skjæg; men trods alt dette følte Lyons at han stod overfor en betydelig personlighet.

„Jeg hørte derinde fra Deres begjæring,“ sa han i en høflig, men bestemt tone og bukket let for Lyons som ikke kunde frigjøre sig for den tanke at denne nye beboer av huset antagelig hadde tat ophold i det tilstøtende værelse i den bestemte hensigt at høre, hvad der blev sagt, „og jeg er ikke sikker paa at vi ikke kan hjelpe den unge herre, Phillips.“

Phillips saa overmaade misfornøiet og krænket ut, men sa ikke noget. Han saa ut som om han med et var blit en underordnet.

„Det er meget venlig av Dem,“ sa Lyons fornøiet. „Det er jo meget, jeg ber om, men De vilde gjøre mig en meget stor tjeneste og jeg skal gjøre mig umake for ikke at falde Dem til ulleilighet.“

„De maa selv se efter, om der er et værelse her. De kan bruke. Jeg kjender ikke meget til huset. Vi er selv nylig flyttet hit ind. Det var et møblert hus som har været lukket isommer, og agenten leide det foreløbig til os. Jeg er imidlertid her i byen for at faa behandle mine øine og jeg vilde gjerne ha et roligere sted end et hotel at bo i. Mit navn er Olden. Dette er min gode ven Phillips som tar sig av mine affærer og mener at jeg ikke bør forøke min husstand. Undertiden drister jeg mig dog

til at ha en anden mening end han. Den tjenestepiken som lukket op for Dem har paatat sig det hverv at holde os fra at dø av sult, og hun vil sikkert ogsaa være istand til at sørge for Deres værelse. Nu kjender De familien. Vil De se paa værelsene?“

„Tak, det vil jeg gjerne,“ sa Lyons fornøiet.

Det gik jo bedre end han hadde ventet, og hans tro paa hans gode stjerne bestyrkedes. Trods Mr. Oldens besynderlige utseende likte han ham godt. Det var en viss værdighet og rolig bestemthet i hans maate at tale paa og hans stemme virket merkelig magnetisk.

Olden gik i forveien opover trappen med samme rolige, bestemte holdning som han hadde indtat hele tiden.

„Det er fire soveværelser i denne etage,“ sa han. „Phillips har det ene av dem og jeg det andet. Det store værelse her foran er ubebodd.“

Værelset var stort og pent, men Lyons følte ingen interesse for utsigten over Park Avenue! Han kastet et flygtig blik ut av vinduet.

„Kan jeg faa lov til at se et andet værelse?“

Olden aapnet døren til et værelse som vendte ut mot gaarden og som ikke var saa stort og tiltalende som det andet. Men det vendte ut mot den rigtige retning, og da Lyons nu gik bort til vinduet, saa han at begge Kittys gardiner var rullet høit op.

„Dette værelse passer mig udmerket,“ sa han ivrig. „Kan jeg faa leie det?“

„De har jo ikke set riktig paa det endnu,“ sa Olden med en ganske let spøkende klang i sin stemme.

„Aa jo — jeg ser at det vil passe mig udmerket. Jeg kommer ikke til at være meget her. Jeg er medarbeider ved „Nyhetsbladet“, hvilket De jo vet av mit kort. Jeg blir her bare om natten.“

„Ja, det er et meget pent, litet værelse og her er vid utsigt. Jeg har hørt at den store bygningen der er Miss Elliotts skole.“

„Ja, jeg vet det,“ sa Lyons leende. — „Saken er at jeg kjender en av de unge damer paa skolen.“

„Jasaa!“ Der var overraskelse og — hvis det var mulig at tro det — skuffelse i Oldens stemme. Det var som om han hadde sagt: „Aa — er det det!“

De blaa briller var et øieblik undersøkende rettet mot Lyons, før han sa:

„Naa, skal vi saa anse det for avgjort?“

„Ja, gjerne. Naar kan jeg flytte ind?“

„Naar De vil. Jeg skal si til Sara at hun skal gjøre værelset istand. Og jeg haaber, Mr. Lyons,“ sa han, da de gik tilbake nedover trappen, „at De undertiden vil røke en cigar inde hos mig. Indestængt som jeg er og ikke istand til at bruke mine øine og gjøre besøk, vil De bevise mig en velgjerning, hvis De vil komme ind og fordrive en times tid for mig. Vil De det?“

„Det skal være mig en fornøielse,“ sa Lyons hjertelig.

„Det vil være rikelig gjengjæld, hvis vi viser Dem en liten tjeneste ved at overlate Dem værelset,“ sa Olden med et vist eftertrykk. Han var øiensynlig ensom og trængte til selskap, tænkte Lyons.

Lyons forlot huset i en meget oprømt stemning. Da han kom ned paa gaten, husket han at han hadde glemt at be om en nøkkel til døren og han vilde sandsynligvis komme sent hjem. Han skyndte sig op til døren. Den var ikke blit lukket helt da han gik, men stod saa meget paa klem at han kunde se Phillips og Olden ute i hallen og han hørte Olden si i en næsten heftig tone:

„Og en slik anledning vilde De la gaa ubenyttet hen?“

De saa begge saa bestyrtet ut ved hans pludselige tilsynekomst at han forstod at han hadde været gjenstand for deres samtale. Phillips hadde øiensynlig protestert mot husstandens forøkelse med ham. Da han fremførte sit ønske om at faa en nøkkel, sa Olden:

„Jeg har bare en, men jeg skal selv lukke Dem ind, naar De ringer. Jeg skal nok være oppe, vær ikke ræd for det.“

XII.

Fortsættelse.

Lyons hadde en travl eftermiddag — for trods sin ivrige virksomhet i saken som vedrørte Lawrence var han fremdeles reporter i „Nyhetsbladet“ og han maatte opfylde sine forpligtelser mot avisen. Han fik derfor ikke anledning til at se Howell den dag, og klokken var ni da han kom med sin reisevæske til sit nye hjem. Olden lukket ham ind med en hurtighet som vidnet om at han maatte ha ventet paa ham. Denne tanke bestyrkedes Lyons i ved at se ind i spisestuen, hvor et brett med flasker og glas og en kasse cigarer var stillet indbydende paa bordet.

Olden bad ham komme ind til sig.

„Mange tak, jeg skal være her om et minut,“ sa den nye leieboer muntert. „Vi skal faa en hyggelig aften! Vent bare, til jeg har sat væsken op paa værelset.“

Han sprang opover trappen og saa over til Miss Elliotts skole. Lyset glimtet muntert fra Kittys værelse. Gardinet tilhøre var rullet litt lavere ned end det andet — det naadde vel ned i en tredjedels længde av vinduet. Lyons læste med ivrig interesse dette budskap: „Lady Broughton bedre. Hun viser intet tegn til at ville reise.“

Tvers gjennom mørket sendte han et fingerkys til den usete budbringer og skyndte sig saa nedover trappen, hvor hans mystiske vert gik frem og tilbake paa gulvet i spisestuen.

„Naa hvad skal vi tale om?“ sa han muntert.

Olden hadde ikke vist noget tegn til legemlig svakhet, men Lyons følte allikevel en viss medlidenhet med ham, som fik ham til at være mer munter og imøtekommende, end det ellers var hans vane overfor fremmede, og det held, han hadde hat med sit telegramsprog med Kitty, hadde ogsaa sat ham i godt humør.

„Hvad pleier folk i almindelighet at tale om?“

„Om sine venner og bekjendte; gjør de ikke? Og om sine fiender og om deres og deres venners forsyndelser og feiltrin.“

„Nuvel da,“ sa Olden hurtig. „Saa forlæl mig om Deres venner og Deres forsyndelser.“

„Jeg har ikke mange her. Jeg er tildels fremmed. Den mand som jeg sætter mest pris og som jeg beundrer mest og er mest bekymret for er Arthur Lawrence.“

Olden bøide sig frem i en ivrig lyttende stilling.

„Det lyder som en god begyndelse. Vil De ikke skjænke Dem et glas? Ta en cigar og fortæl mig om Arthur Lawrence. Jeg er som De vet ganske fremmed her paa stedet, men jeg har naturligvis hørt tale om mordet. Jeg gaar ut fra at De anser ham uskyldig.“

„Ja, det gjør jeg.“

„Allikevel har jeg forstaat at han ikke er istand eller ogsaa er uvillig til at gi nogen klar fremstilling av sine bedrifter den aften. Phillips læste avisene for mig, og jeg syntes at saken saa litt farlig ut for ham, hvis han ikke kan forklare hvad han har foretat sig.“

„Det kan han gjøre endnu. Endnu har han jo ikke avlagt sit endelige vidnesbyrd.“

„Har ikke sladderer noget at si i denne sak?“ vedblev Olden. Han var sunket ned i en lænestol og omgav sig med tætte røkskyer, men Lyons la merke til at han bak røken og de blaa briller som han stadig bar holdt opmerksomt øie med sin gjest.

„Folk sier saa meget, men ikke noget av betydning for saken. Dette mord synes at være et av de mysterier som det er meget vanskelig for politiet at klare.“

„Men De er vist litt mer inde i saken. Vet De ikke noget som offentligheden endnu ikke har faat høre? Jeg interesserer mig meget for denne sak, ser De.“

Lyons røkte en liten stund eftertænksomt. Denne mands interesse var saa tydelig at den forekom ham at gaa litt ut over grænsene for almindelig nysgjerrighet. Han følte at han maatte sondere terrænet litt og derfor svarte han bare for at holde samtalen om emnet igang:

„Vi hører om saa mange mysterier som blir opklart, men der er mange fler som folk tilsidst glemmer, fordi de bestandig vedblir at være mysterier.“

„Er det ikke tænkelig at det er en kvinde med i spillet?“ spurde Olden med en pludselig haard klang i sin stemme.

Lyons røkte en stund i taushet.

„Naar man intet vet, men bare gjetter sig til noget, saa forestiller man sig naturligvis alleslags muligheter,“ svarte han.

„Er Lawrences navn aldrig blit sat i forbindelse med en kvindes. Har ikke folk talt om det?“

„Det tror jeg ikke — ikke paa den maate, De mener,“ svarte Lyons med rolig stemme, men indvendig var han ikke rolig.

„Unge Lawrence maa være et vidunder,“ sa Olden tørt. „Jeg haaber at lære at kjende ham engang. La os drikke paa hans frikjendelse og en heldig løsning av saken. En mand som kan holde sig saa fri fra alle de forviklinger, kvindene kan foraarsake, burde uten vanskelighet kunne klare en saa liten ting som en anklage for mord.“

„De synes at ha sterke følelser i den retning,“ sa Lyons. Nu vilde han se at faa Olden til at tale og ikke bare la sig utspørre av ham.

Olden røkte et minut i taushet, saa spurte han kort:

„Tror De at kvinder som klasse har nogen sandhetsfølelse?“

„Aa ja, det har de sikkert.“

„Men har de samme æresfølelse som vi har?“

„Jeg vet ikke av at vi har en slik over-

Noter for de som ellers ikke kan spille:

„Jæ sku au ha løst 'aa jifte mei —“

Folkemelodi.

Tekst av Hans Allum.

En styrkeprøve. Efter W. Kuhnerts maleri.

Hvilket dyr er det sterkeste av alle? Nogen vil gjette paa elefanten; andre paa løven eller tigreren; men de, som er fortrolige med livet ute i den store natur, holder paa bøffelen. Den er indbegrepet av styrke; dens faste, tætte krop og dens vældige, muskuløse nakke røber den frygtelige kraft, dette dyr kan lægge for dagen. I almindelighet er den meget fredsommelig, men ertes den bir den vild og rasende, og da er den ikke god at komme nær. Underliden opfører bøffelen kamper indbyrdes, — det er gjerne en representant for det svake kjønn, som er stridens gjenstand, — og disse „rival-dueller“ er ikke nogen lek. Under tordegnende brøl som faar luften over vide stepper til at dirre, torner de vældige legemer imot hverandre, og der stanses ikke før en av partene er gjort ukampdygtig.

flod av den! Men De tænker paa en bestemt klasse. Kanskje De vil uttrykke Dem litt tydeligere?“

„Hvad faar Dem til at tro det?“

„Aa, det gjør vi alltid, naar vi taler om kvinder i almindelighet.“

Olden røkte i taushet i nogen minutter.

„Jeg vet ikke om De har ret i det punkt eller ikke,“ sa han endelig, „men De har ret i at jeg tænkte paa en særlig klasse og jeg vil gjerne forklare mig nærmere, fordi jeg gjerne vil høre Deres mening om det. Jeg tror jeg forstaar mænd meget godt, men jeg har aldrig hat meget med kvinder at gjøre. Kanskje, hvis jeg hadde — jeg tænker paa en vens historie. Han fortalte mig den kort før jeg kom hit.“

Lyons nikket. Han følte interesse for denne historie.

„Min ven er en mand over middelalderen — en mand som har hat held med sig. Han er en rik mand og har reist meget om i verden, men han blev ikke for alvor forelsket, før han var næsten femti aar — han hadde vist ikke hat tid til det! Men saa blev han det ogsaa for alvor. Damen var endel yngre end ham, meget pen og bedaaende. Han giftet sig med hende, saasnt han vandt hendes samtykke, og var taalelig lykkelig. I et aars tid trodde han ogsaa at hun var lykkelig — det saa saaledes ut. Men saa en dag fik hun et brev fra sit gamle hjem som satte hende i et sterkt sindsopror. Hun forsøkte paa at skjule sin sindsbevægelse for ham, men han la altfor meget merke til hende og hendes sindsstemninger til at hun kunde skuffe ham. Fra det øieblik var hans lykke ødelagt. Hans hustru skjulte noget for ham. Der fulgte andre brever efter det første og de hadde al-

tid den samme virkning. Han kunde ikke lukke øinene for at hans hustru var helt forandret. Hun undgik ham, viste ham ingen fortrolighet, og han fandt hende ofte badet i taarer. Kanskje det ikke lyder saa alvorlig, men De maa huske paa at han var vanvittig forelsket i sin hustru. For ham var det bittert alvor.“

Lyons nikket.

„Kjendte han noget til sin hustrus tidligere liv — eller til hendes venner eller —“

„Hendes tilbedere? Nei, det gjorde han ikke. Det var det gale ved det. Han visste ingenting; han forstod bare at der fra den ukjendte fortid var kommet noget som ødelæ hans lykke.“

(Fortsættes.)

Lille bror.

Søsterlil med savn i bryst
graater bitterlig og tyst,
graater sagte for den søde,
søde, lille bror som døde.

Sorgens klare perler saar
graat paa jorden, hvor hun gaar.
— Han skal have roser røde,
lille, bleke bror som døde.

Nellik med den dype brand
flettes skal om kisterand,
— hele haven lægges øde
for den lille bror som døde.

Og forglemmigeier smaa,
solskinsvarme, himmelblaa,
slütes i hans hænders møde,
dør hos lille bror som døde.

Se, han ligger stille, hvid,
smiler efter sluttet strid,
lytter taus mot fjerne stemmer,
lille bror, Vorherre gjemmer.

Vilhelm From Bartrumsen.

Naar fortiden gjenreises.

Man skal søke fortidsmindene ved de store floder. I tider da landene var halvt veiløse, og da det ialfald kostet ukers og maaneders anstrengelser at ride eller vandre fra land til land eller bare fra by til by, blev flodene de store landeveier ad hvilke kjøbmand, riddere og landsherrer drog. Her ved floden blev borgen bygget, dels for at man kunde ha overblik over hvad der hændte paa ens gods, dels for at man kunde kræve told og avgift av alt, hvad der blev ført igjennem, dels endelig ogsaa for at man derved kunde staa i letteste forbindelse med omverdenen. Derfor er Rhonen og Loire i Frankrike, Rhinen i Tyskland og Donau i Østerrike langs næsten hele deres seilbare løp kranst og indrammet av disse gamle slotter og borger som fortæller os at her laa i fortiden samfundenes tyngdepunkter, og at det er her, man skal studere fortidens liv.

Kanskje er Donau mest karakteristisk i saa henseende. Den førte jo fra Sydtykland ind gjennom de østerrikske land, og den gik helt ned til stortyrkens rike. Den var et meget langt stykke av europæernes vei til Orienten, og den var i like grad kjøbmandens, skipperens, haandverkerens, pilgrimmens og landsknegtenes vei. Fra Pressburg ved Ungarlandets grænse og vestpaa

Saaledes saa Kreuzenstein ut i de gamle tider, for tre hundre aar siden, og saaledes ser borggaarden aller ut. Efter mange aars arkæologiske, arkitektoniske og historiske studier har man med den største historiske troskap og med de største pengeofre atter reist Kreuzenstein av dens ruiner.

forbi Wien, helt ind i det bayerske, reiser sig borg ved borg, kloster ved kloster, alle med vid utsigt nedover floden. Mange av de gamle herligheter er faldt i ruiner, andre holder sig venskelig oppe ved avstivninger som gamle mænd, der i sin alderdom faar en krykke under hver arm, og alle har de sin lange historie. Den som følger med en østerriksk historieforsker paa denne vei, vil faa flere romaner fortalt, end han kanskje læste i hele livet, og naar han

kommer helt frem til Korneuburg eller Kreuzenstein, vil han høre og se ting som blir hele riddertidens historie for ham, malt med saa kraftige farver som det kulørte blad i en gammel messebok. Kommer han saa endelig ind paa Kreuzenstein selv, staar han midt i fortiden, saaledes som denne er blitt tryllet frem av en enkelt mand etter en menneskealders taalmodige arbeide og ustanselige og kritiske søken.

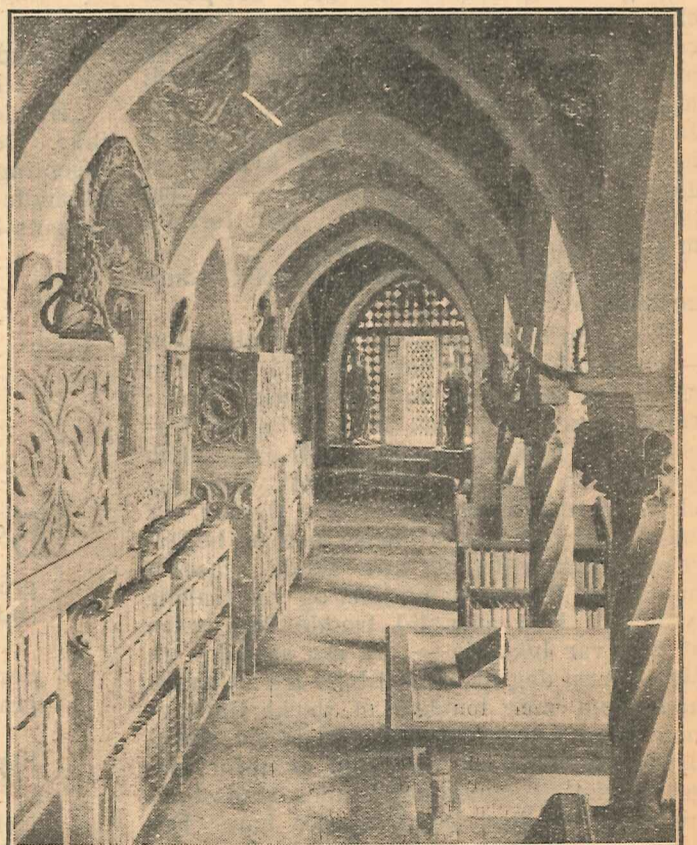
I tidligere tider het slottet ikke Kreuzenstein, men Grizanestein, og nogen kaldte det og aa for Dürrenstein. Under Tredve aars i gen blev det brændt av svenskene, og under den østerrikske arvefølgekrig var det bare en ruin. Franskmænd og bayrere drog mot det, men egnens folk hadde besluttet at forsvare det. Som vaaben hadde de dog bare en gammel kanon. De fandt imidlertid paa raad. De la sine brødes rør ut av skyteskaarene, de malte sine dragter sorte og hvites om de keiserlige tropers uniformer var, de gjorde en mægtig larm paa en stortromme, og da fienden nærmel sig, marsjerte den ene række soldater frem etter den anden. Det var durrensteinerne som sprang ut den ene vei og kom tilbake den anden. Ved alt dette blev fiendene saa forskrækket, at de ikke turde storme, men foretrak at utulle besætningen. Men ogsaa herfor visste durrensteinene raad. Da de næsten ikke hadde mer at spise og drikke, rullet de den sidste tønde vin og den sidste sæk brød ned til fienden, og da denne saa dette, blev han overbevist om at

folkene i ruinen hadde proviant for lange tider, og drog saa bort. Saa var borgen reddet.

Av alt dette kan det bare konstateres at det er riktig at svenskene i 1645 brændte Kreuzenstein og at det siden i aarhundreder laa som ruin. Vistnok er borgen reist i det 11. aarhundre av herrene til Vormbach som bygget den paa en gammel ringvold av forhistorisk opprindelse. Byggherrene har været baade rike og begavet med forstaaelse, for borgen har været

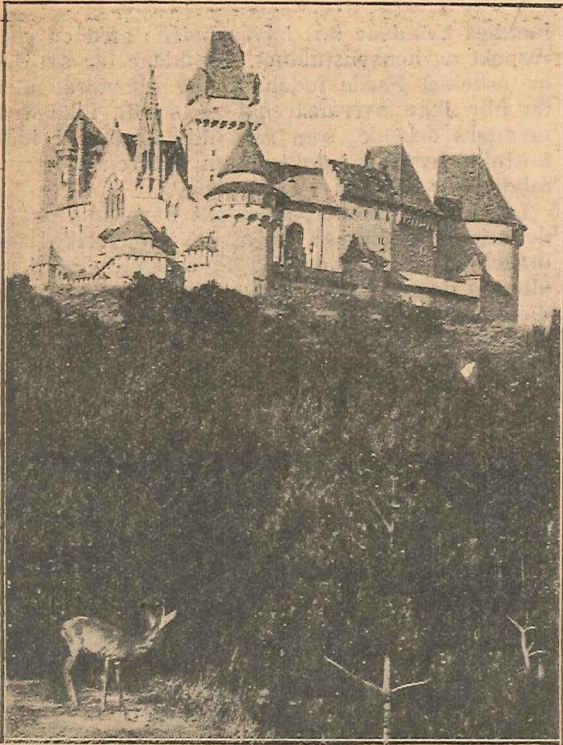

Svalgang med jagttrofæer paa Kreuzenstein. For yderligere at støtte illusionen av at man er rykket tilbake i det 16.-17. aarh. er opsynsmændene klædt dragter fra Tredveaarskrigens tid.

Biblioteket paa Kreuzenstein. Her findes ingen moderne bøker. Alt som findes her er bøker, haandskrifter og musikstykker som stammer fra borgens gamle tider.

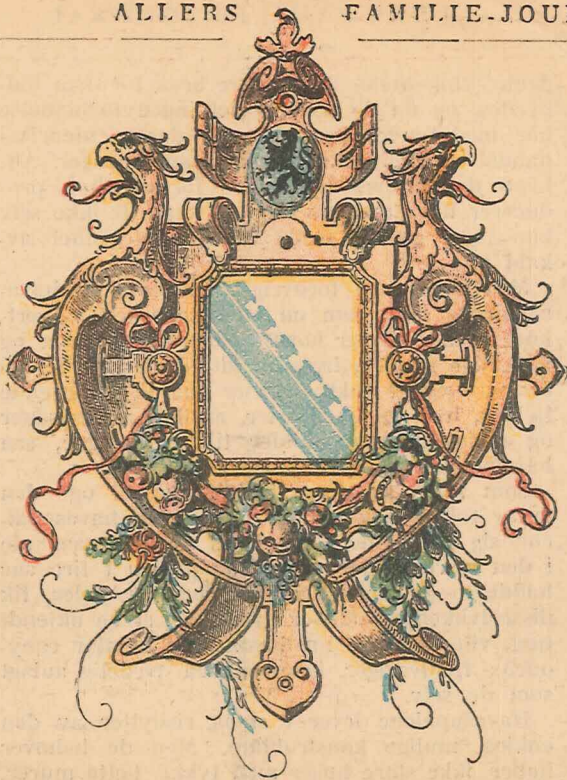

Borgen Kreuzenstein tæt ved Wien, brændt under Trediveaarskrigen — nu atter gjenopført og fra sin bakketop skuende utover Donaudalen.

bygget av tidens bedste arkitekter og kunstnere, nogen oisensynlig fra Byzanz, andre fra Sydtyskland. Saa kom Trediveaarskrigen og la den som saa meget andet øde. Murene faldt sammen, buene sprang, og bøndene som før bare med skræk og skjælven hadde nærmet sig borgen, brøt nu sten av den til sine huser og fjøs. Omkring aaret 1690 er ruinen gaat over i den adelige familie von Wilczeks eie. Man har beholdt den som en historisk relikvi uten at gjøre noget ut av den, høist avstivende og støttende litt her og der. Dette har vart til op i vore dager, da endelig en av Wilczekene, den nuværende eier, har forsøkt bygget det hele op og at mane fortiden frem av ruinens murbrokker. Naar man nu ser Kreuzenstein, ser man virkelig et moderne mirakel. Av støv og træsplinter, av grus, av brutte stener, av spor i jorden og av, hvad man har kunnet grave ut, har man her gjenopbygget en ridderborg, nøiagtig som den har set ut for tre, fire hundre aar siden.

Manden som bygget er en av Østrikkes merkeligste personligheter. Han heter grev Hans von Wilczek, han er en av Østrikkes rikeste mænd, eier utstrakte godser og har erhvervet sig udmærkede kundskaper som arkæolog og historiker. Sin ungdom og første manddom tilbragte han paa reiser i Afrika, utrustet saa den store Nordpols-ekspedition under Payer som han selv var med paa og vendte saa i 70-aarene hjem for med al sin energi at kaste sig over Kreuzensteins gjenopbyggelse. Han fik Østrikkes kjerdeste mænd og genialeste arkitekter til sine medhjelpere, biblioteker blev endevendt, der blev utsendt hele ekspeditioner for at studere bygningskunst fra det 15.—16. aarhundre, og antikvitets-handlere i hele verden blev sat i bevægelse for at skaffe hvad man behøvde. Litt efter litt hævet slottet sig, og paa omtrent 35 aar blev det færdig. Det blev ikke

tomme saler som vistes den forbausede beskuer. Samtidig med at det blev bygget op, fyldte man det med alt det som kunde ha staat i det i gamle dager. Man se bare vaabensamlingen. Der hænger i den alt, hvad der vilde ha været nødvendig for at bevæbne en slotsbesætning omkring aar 1600. Man se spisesalen og borgkjøkkenet. Det som her findes av redskaper

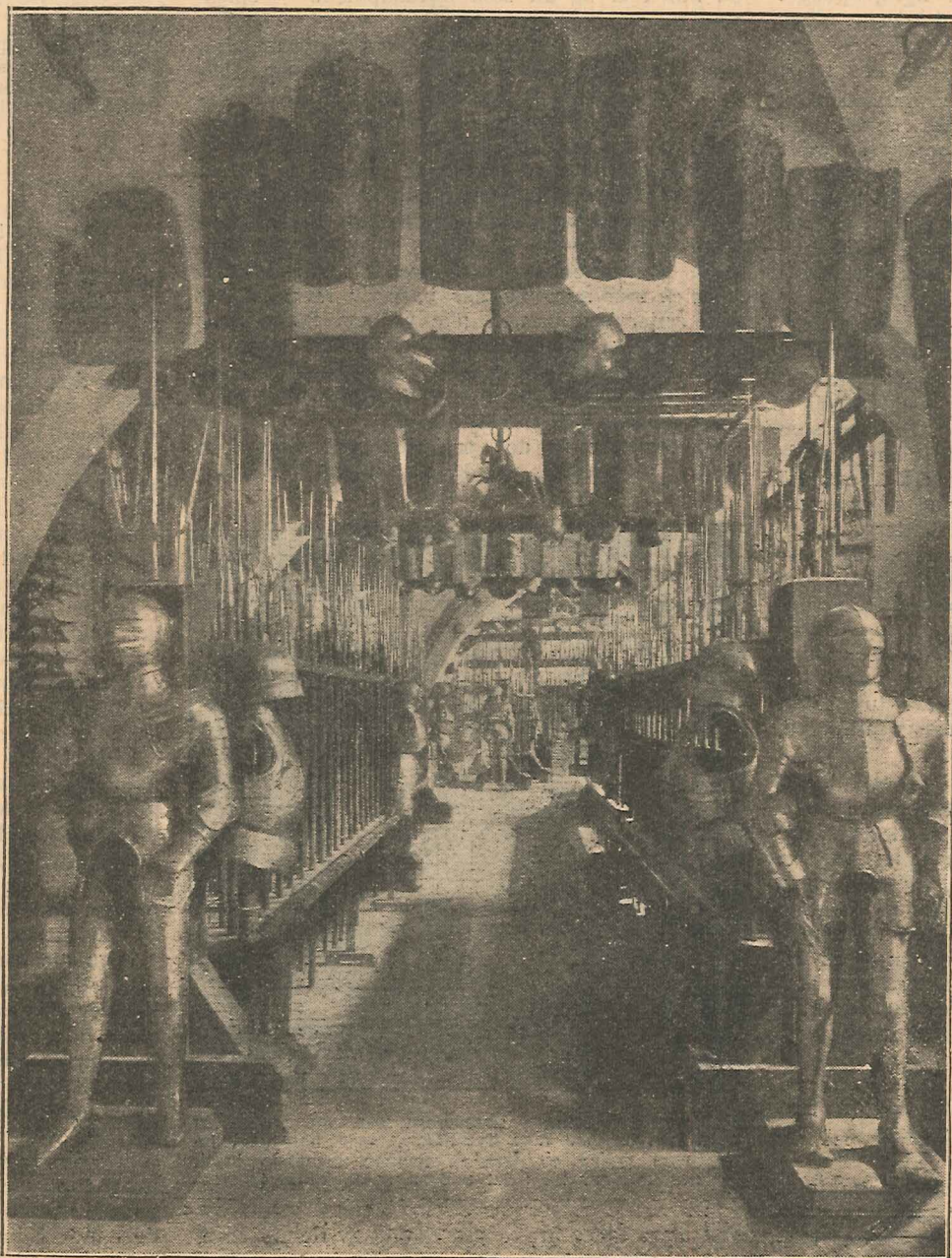

Kreuzenstein, set fra sin borgport. Steil, spids, haard i sin arkitektur ligner den en gammel strids-lue av jern.

stammer altsammen fra samme epoke, ogsaa omkring 1600. Eller biblioteket. Man finder her saa kostelige sjeldenheter som østerrikske hertugers gjældsfor skrivninger, brever fra den svenske general Torstenson, stik av Dürer, gamle messebøger, gamle haandskrifter, glas-malerier og noter til kirke-musik. Hvor man gaar her i denne borg, fra gaarden, hvor to ryttere i stridsdragt fra Trediveaarskrigen tar mol den besøkende til taarn-tuternes uts'gtslug, gjennom riddersal og fruerstuer, gjennom jaglværelse og oratorium, gjennom fyrstestue og sakristi, overalt fortæller gobeliner, gamle glas, merkelige dorfyldninger og utskaarne paneler om de svundne tider. Om det er egte, om det er historisk korrekt? Det er det merkelige ved et saadant interior, at selv den ikke videnskabelig uddannede ofte likefrem av instinkt ser om noget er falsk. Her hviler øiet rolig og overbevist paa alt.

Hvor mange millioner all dette har kostet? Grev Wilczek har ikke talt dem. Til gjengjæld har han her faat skapt det fuldstændigste billeden av en borg og livet paa en borg i det 16.—17. aarhundre. Det er den levende, vidunderlige illustration til alle de gamle krøniker og legender som hele denne egn er fuld av.

Kreuzenstein ligger litt oppe paa en bakke. Under dets fot løper jernbanen, paa den anden side Donau spyr nogen fabrikskorstener sort røk iveiret, landeveien gjenslyder av automobilers tuten og cyklens klokke. Ser man op mot Kreuzenstein, faar man indtrykket av en gammel borggreve som i fuld rustning har reist sig av sin sarkofag og nu støttet til sverdet, ser forbauset og grundende utover den nye tid.

Det store rustkammer med vaaben fra alle de tidsaldrer og aarhundrer, gjennom hvilke den gamle borg stod. Her hænger middelalderens skjolde under taket, her staar korsfarertidens rustninger, her hænger stridskøller og sverd, armbrøster, spyd, lanser, økser, hellebarder og kniver. Herren til Kreuzenstein var en mægtig vasal. Han kunde stille to, tre hundre krigsmænd i marken, og han hadde vaaben og verge til dem alle.

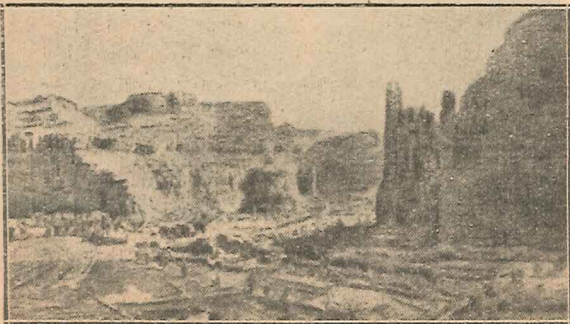

Et stenalderfolk i nutiden.

Der lever endnu folk, der likesom de mennesker som levde for tusener av aar siden, lager sine redskaper av sten.

(Illustrationene efter Scientific American.)

Skjønt den gamle mor Jord snart er blitt gjennemforsket paa kryds og tvers, baade øppe i høidene og nede i dybdene, med alt hvad der findes paa den av planter, dyr og mennesker, saa kan det dog endnu hende at en forsker en dag pludselig vender hjem fra en utflugt og kan berette den forbauset lyttende menneskehet om før helt ukjendte dyrearter og om mennesker, hvis eksistens ingen hittil har ant det mindste om. Saaledes vendte f. eks. den store ame-

Den fjeldkløft, hvor havasupaiene har sit hjemland. Den ligger i nærheten av den verdensberømte, store Colorado-canyon i Nordamerika.

rikanske Kongoekspedition for ikke længe siden tilbake efter at ha opdaget en hel mængde nye dyrearter, og Stefansson har nylig opdaget den „blonde eksimo“, for bare at nævne et par av de nyeste opdagelser.

Men ingen av disse nyerebringer kan sikkert i interesse maale sig med de beretninger som en amerikansk forsker, Leslie Spier, ganske nylig har git om et oldtidsfolk som lever midt i nutiden — ikke inde i hjertet av det mørkeste Afrika, men dør i dør med civilisationen, nemlig i det fra aztekerne berømte Arizona i Nordamerika, tidligere et territorium tilhørende De forenede Stater, siden 1904 selv en stat i statenes forbund.

Disse mennesker, havasupai-folket, som de kaldes, har vel ikke været helt ukjent før. Men det er dog først efter den nævnte forskers besøk hos dem at man rigtig har faat indblik i dette merkelige folks eksistens. Det er som om tiden helt har staaet stille for dem. I deres levemaate og sedvaner er de ikke kommet stort længer end vore forfædre var i stenalderen. Aarsaken hertil maa søkes i deres hjemegns isolerte beliggenhet. Havasupaiene bor nemlig paa bunden av en gigantisk kløft, som støter op til den berømte store Colorado Canyon, et av verdens største naturvidundere, og hvortil adgangen er saa besværlig, for ikke at si livsfarlig, at man godt kan forstaa at ingen før har følt sig særlig fristet til at vove turen ind i denne trange dal mellem canyonens mursteile, henvend tusen meter høie vægger.

Da Leslie Spier nylig avla besøk hos havasupai-folket, maatte han for al kømme der utstaa farer og besværligheter som de fleste andre vilde ha veket tilbake for. Men Spier var en modig mand og vovet forsøket, og det lyktes ham virkelig at naa levende ned paa bunden av den tusen meter dype kløft. De sidste par hundre meter maatte han passere ned ad en næsten fullstændig lodret fjeldvæg, saa han hadde anledning til at prøve hvorledes en flue maa befinde sig, naar den kryper paa en væg.

En og en halv maaned tilbragte Spier nu blandt disse eiendommelige mennesker, delte ondt og godt med dem og levde som de, saa at han med rette folte sig sat adskillige tusen aar tilbake i tiden.

Fyrstikker kjender man ikke hos disse folk, — man bruker endnu den „gode“, gamle metode med at gni to stykker træ mot hverandre. Indtil for ca. 10 aar siden brukte de udelukkende stenredskaper, og endnu utgjør sten deres viktigste raamateriale ved forfærdigelsen av mange av deres bruksgjenstander. — Sten findes jo ogsaa i rikelig mængde i deres lille land. De kjender peuger, men bryr sig ikke stort om

dem — har heller ikke videre bruk for dem indbyrdes, og da de næsten slet ingen forbindelse har med omverdenen, kræver deres „utenriks-handel“ heller ikke særlig mange penger. Alt, hvad der kræves til folkets fornødenhet, producerer havasupaiene selv, og hvad de ikke selv kan lage, gir de med stoisk overlegenhet avkald paa.

Men man maa forøvrig ikke tænke sig havasupaienes land som en øde stenørken. Tvertimot — her vokser korn og bønner, græskar og adskillige frugter, hvoriblandt fikener. Wilde urter og mæglige kaktus vokser paa de omliggende fjelder, hvor ogsaa hjorter, antiloper, bergsauere og vilde kalkuner holder til i mængde, saa havasupaiene behøver ikke at lide nød.

Som følge av deres isolerte bopæl og den derav følgende karakter interesserer havasupaiene sig ikke videre for hvad der foregaar ute i den store verden. Først da jorden i fire aar hadde rystet under verdenskrigens rædsler, fik disse lykkelige folk, for hvem krig er en ukjent ting, vite at deres medmennesker utenfor canyonens fjeldvægger ikke er saa fredelig anlagt som de selv.

Havasupaiene lever i smaa rishytter av den enklest mulige konstruksjon. Men de behøver heller ikke store huser med tykke, tætte murer, eftersom hele „landet“ paa en maate ikke er andet end en stor stue med kjæmpemæssige vægger, der skjærmer mot blaast og holder paa varmen, saa at folkene kan tilbringe den meste tid under aapen himmel. Det er mest naar det regner, at de søker ly under hyttens tak. Leslie Spier bodde under sit ophold blandt havasupaiene i en saadan hytte og blev opvartet av en ældre dame blandt dem. Det eneste offer han bragte paa kulturens alter, var, at han laa i nogen av ham selv medbragte lakener. Ellers levde han i et og alt som havasupaiene — spiste som de og drak som de.

Maten, som spistes direkte med fingrene uten ske, kniv eller gaffel, serveres i kurver, flettet av vidjer, og av samme materiale var forøvrig de fleste av deres kjøkkensaker og andre redskaper. Disse kurver er gjort ildfaste ved at prepareres med kaktussaft. Man kan nu ha trængsel ned i dem, uten at de tar skade derav. Vil havasupaiene riste mais, kar de bare nogen korn ned i kurven til glørne og ryster det hele godt, til maisen er ristet færdig. Alle havasupaienes maaltider bestaar bare av tør kost, og alle retter ser næsten like ut, saa Spier hver gang maatte spørre, hvad det nu var han fik. Faste spisetider har de ikke. De smaaspiser nærmest hele dagen igjennem — „spisebordet“ staaer alltid dækket hos havasupaiene.

Paafaldende er det, saa litet salt disse folk bruker til maten, og de var meget forbauset

Den „gode“, gamle maate at faa ild paa. En havasupai bruker ikke fyrstikker, naar han skal ha ild, men ruller en træstok mellom hændene indtil der kommer ild i det underliggende, bløte træ.

ved at se Spier bruke saa rikelig av denne vare. Det er ellers ikke fordi havasupaiene mangler salt, at de bruker saa litet derav. Tæt ved deres bopladis findes der nemlig hele klipper, bestaaende av bergsalt.

I motsætning til, hvad der ofte er tilfældet hos andre mer civiliserte indianerstammer, be-

handles kvindene hos havasupaiene med en viss respekt og hensynsfuldhet. Kvindene tar sin del av arbeidet baade indendørs og utendørs, men de blir ikke overanstrengt — særlig ikke ved utendørs arbeide, som væsentlig bestaar i indhostning av de produkter som naturen saa gavmildt yder frivillig.

Leslie Spier mener, at skjönt havasupaiene er de mindst civiliserte av alle Nordamerikas indianerstammer, er de dog de rensligste av dem alle, og der er kanskje faa mennesker, hos hvem dampbad staaer i høiere yndest. Hver familie har sin „badstue“, og der bader næsten alltid flere av gangen, som oftest fire. Det er en staaende vending, naar et par havasupaimænd mo-

Havasupaienes høvding og hans hustru i deres fineste puds. De eneste blandt havasupaiene som var kledd i hvad man kunde kalde „klær efter moderne snit“, er høvdingen og — tilføls — hans gemalinde. Men saaledes kledd viser de sig bare ved høitidelige og festlige anledninger.

ter hverandre: „Skal vi gaa ind og ta et bad sammen?“ Fire synes at være havasupaienes hellige tal. Der maa helst være fire i bad paa én gang, og man skal bade fire ganger og mellem hver gang sitte utenfor badstuen til man er tør.

Badstuen er en liten, næsten lufttæt hytte, hvor der paa gulvet ligger store stener, som gjøres varme, hvorefter der heldes vand paa. Derved utvikles den damp som brukes til badet. Der hersker i badstuens indre et fullstændig ægyptisk mørke, og Leslie Spier var glad over at ha nogen med sig naar han var derinde, da han ellers ikke kunde finde sig tilrette. Den frygtelige varme, der findes i badstuen, tjener til yderligere at understreke mørkets uhygge. Mændene bærer gjerne et lændeklæde, naar de bader — kvindene et dobbelt forklæde.

Havasupaienes musikinstrumenter er faa og meget enkle, idet de bare bestaar av trommer og enslags tamburiner. Deres viktigste forlystelser er enslags terningspil og dans. Naar aarets høst er bjerget, feirer de en stor fest som varer i flere dager, og hvor der danses meget.

I de bratte fjeldvægger, som omgir den dal hvor havasupaiene bor, er der fullt av klippehuler. Her har efter Leslie Spiers mening i forhistorisk tid mennesker hat sin bolig, og disse mennesker er formodentlig havasupaienes direkte forfædre. Nu brukes disse klippehuler til oplag av fødevarer. Havasupaiene er forsynlige, de har gjerne forraad til mindst et helt aar.

I hulene søker folket ogsaa tilflugt, naar der pludselig blir oversvømmelse i dalen. Dette hender ikke saa sjelden og i en grad som kan være faretruende nok. Mens Leslie Spier var i havasupailandet, indtraf der netop en voldsom oversvømmelse. Den begyndte i middagstiden, mens mændene var i bad. Pludselig opskræmtes han ved at se den mand, der tjente ham som folk, komme farenende i badedragt og høre ham rope: „Nu kommer hun! Løp til klippen!“ Tolken grep derefter et litet barn, tok dets mor i haanden og styrtet avsted over hals og hode med dem begge. Oversvømmelsen skyldtes et vældig skybrud. Tre barn druknet, en mængde hytter blev skyllet bort, og en trediedel av høsten gik tapt. I klippehulene er folkene i sikkerhet, og naar vandet er borte igjen, vender de tilbake til sine hytter.

Klimaet i havasupaienes land er meget mildt den største del av aaret, og folkene er derfor som regel lyndt klædt, somoffest i dyreskind.

De sidste par hundre meter, maatte han passere nedover en næsten fuldstændig lodret klippevæg.

Naar der i det foregaaende har været tale om havasupaiene som et folk, maa man ikke med dette utryk forbinde forestillingen om store skarer og tætte fylkinger. Efter deres eget sigende har de aldrig utgjort mer end 250 individer, og for tiden er der bare 175. Der findes mangel paa kvinder mellem 20—40 aar, der er overflod paa enkemænd med barn. Hele folket omfatter 38 leire eller familiegrupper med adskillige hytter i hver leir.

Saaledes lyder i korthet den amerikanske forskers beretning om det merkelige havasupaifolk, dette stivnede stenalderminde midt i en tid, der

Han grep et litet barn, tok dets mor i haanden og styrlet avsted over hals og hode, idet han ropte: „Nu kommer hun (d. v. s. skybruddet)! Løp til klippen!“

er all andet end forstenet, og for hvem havasupaiene med deres primitive sæder og enkle livsvaner derfor maa staa som den største besynderlighet.

Litt hodebrud.

Schakopgave

nr. 1715.

Av

C. J. A. Berg, 7

Rønne.

(Original.)

Sort: K, L,

6 B = 8 br.

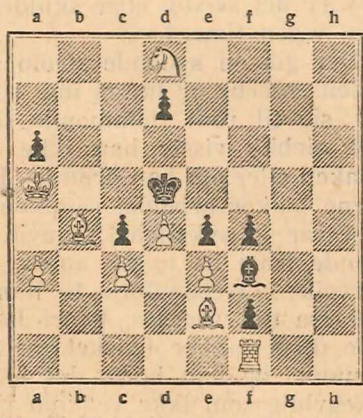
Hvit: K, T,

S, 2 L, 4 B = 2

9 br.

Hvit gjør mat

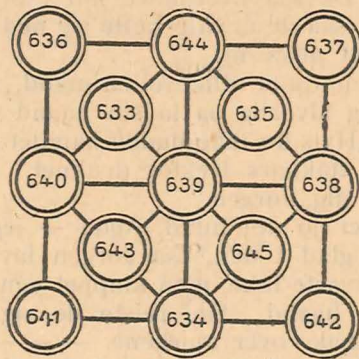
1 3 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1715.

1. T e 4 — e 6.

Løsning av regneoppgaven i forr. nr.:

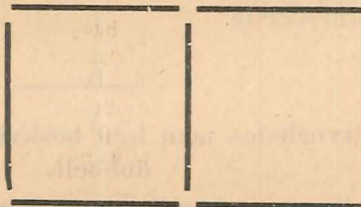

Løsning av kamgaaden i forr. nr.:

L	O	H	E	N	G	R	I	N
O	A	I	H	I				
I	V	L	O	G				
R	E	E	N	E				
E	L	N	E	R				

Fyrstikopgave.

Ved at flytte 3 fyrstikker skal man danne disse to sammensatte firkanter om til fire like store firkanter.

Kvadratgaade.

Bokstavene i denne kvadrat skal ordnes saaledes at de lodrette og vandrette rader lyder likt og indeholder følgende ord: 1. En republik. 2. En østerlandsk hersker. 3. kursted i Tyrol. 4. En fjeldkjede.

A	A	E	E
I	I	L	M
P	R	R	R
R	U	U	V

Gaade.

Den iler og løper, men ingen ser den løpe, ingen kan stanse den, og ingen kan den kjøpe; den bruker ikke skritt, den lager ingen spring, for lyset tidt den bringer saa mange skjulte ting.

Liten tue —!

Postfuldmægtig Hansen kom gaende nedover hovedgaten en stekende varm søndag eftermiddag i juni maaned.

Hansen var kommet til den lille by for to maaneder siden direkte fra hovedstaden, og man saa straks alene paa hans holdning og hans gang at han ikke var nogen indfødt. De indfødte i den lille fjordby hadde nemlig en egen søndagsmæssig maate at bevæge sig paa med lutende hode, lange, slingrende skritt og svingende armer. Men Hansen holdt sig rank og gik med smaa, elastiske skritt, skjönt denne hans opreiste gang forskaffet ham talrike økenavner fra gateungdommen — den og saa hans næse som var stor og krum og sprang frem i hans ansigt paa en usedvanlig, dominerende maate. Men Hansen brydde sig ikke om dem, han var damenes yndling og det faldt ham let at være overlegen overfor al spot fra andre kanter.

Hansen tørret svetten av sin pande med et grønt silkelommetørklæ. Varmen var trykkende, luften stod næsten stille i de trange, kroketede gater og støvet fik lov til at ligge ugenert. Byens sedvanlige gjest, vestenvinden, som pleide at hvirvle det op, sov formodentlig middag likesom byens gode borgere. Alt var stille — søndagsstille og utdødd.

Hansen drøide om fra hovedgatens stenørken ad en villaagtig vei med store haver,

hvor høie, gamle trær kastet skygge utover fortauet. Han stanset ved en av havegrindene og kikket ind.

„Øieblikket maa være heldig,“ tænkte han. „Forældrene sover selvfølgelig og der kan ikke være kommet visitter saa tidlig.“

Han listet sig sagte nedover grusgangen. Ganske rigtig, der stod hun nede i haven og spiste umodne stikkelsbær.

„Vov—vov—vov,“ lød det, og en langhaaret kjøter av ubestemmelig avstamning kom farende mot ham.

Hun saa op.

„Goddag, Hansen!“ ropte hun høit, overdøvende hunden. „Hvorfor kommer De listende saaledes?“

„Jeg trodde Deres forældre sov, frøken, og jeg vilde nødigg vække dem.“

„Aa, De behøver sandelig ikke være saa ræd — de ligger ut mot gaarden, saa de hører ingenting. — Men hvorfor kommer De saa tidlig? Vi drikker ikke kaffe før klokken halv tre.“

„Men frøken Agda, De tror da vel ikke at jeg kommer hit for kaffens skyld?“ Hansen følte sig et øieblik forvirret, men tok sig hurtig sammen. Han besluttet ikke lenger at la sig forbløffe av frøken Agdas meget likefremme væsen. Det gjaldt om alltid at være den overlegne verdensmand — det var nødvendig for at tømme dette naturbarn — og vinde hende. Han bøide sig over mot hende og hvisket indsmigrende: „Jeg kommer saa tidlig for at være sikker paa at træffe Dem alene.“

Hun blev virkelig rød og slog øinene ned og han skyndte sig at forfølge sin seier.

„Jeg vilde foreslaa Dem en liten spaseretur,“ vedblev han. „Det er musik ute i lunden fra klokken to. Hvis vi gaar nu, vil vi kunne faa et udmerket bord. „Hvad mener De om det, frøken?“

Hun pustet lettet ut og blev atter sig selv. Hun hadde frygtet — haabet — noget høitidelig — noget avgjørende.

„Jo, det passer mig storartet — det vil si, Jørgen Holm har talt om at vi skulde ut og seile — men vi avtalte ikke noget bestemt, saa det gjør ikke noget. Men — men jeg maa da spørre mor om det først — og jeg maa ha paa mig en anden kjole. Vent litt — jeg kommer snart igjen.“

Hun for avsted som en pil, efterfulgt av den langhaarede som gjødde ellevild av glede. Det var tydelig at de to ofte tok en slik springmarsj sammen.

„Tømmelig ucivilisert, men søt — absolutt pen — absolutt den peneste i byen,“ mumlet Hansen og fulgte hende med øinene. „Hun vil gjøre sig, hvor man saa kommer hen i verden — især naar man faar hende litt avlepet — og penger har hun jo ogsaa. Hun er forelsket likesom alle de andre, det er der ingen tvil om — de kan ikke staa for det pust av hovedstaden som man bringer med sig.“

„Nu er jeg færdig!“ ropte Agda oppe fra verandaen. „La os gaa med det samme!“

Like utenfor havegrinden møtte de Jørgen Holm. Hansen ærgret sig indvendig. „Hvor skal du hen, Agda?“ spurte Jørgen mut uten indledende ceremonier.

„Ut at spasere — ut i lunden.“

„Det var jo meningen at vi skulde ut at seile.“

„Det er jo ingen vind.“

„Jeg har bragt aarer ned i baaten for alle tilfælders skyld. Det hele ligger parat dernede.“

„Vær nu ikke saa grættet da, Jørgen.“ Hun blev pludselig angergiven og indsmigrende. „Vi kan jo seile en anden gang. Følg heller med ut i lunden — ikke sandt, hr. Hansen?“

„Jo, det vilde være hyggelig,“ smilte Hansen høflig, men indvending raste han. Denne lille tur hvor hun var alene med ham — skulde ha fastslaaet overfor hele byen at han var hendes ridder. Og nu var det hele ødelagt!

„Saa gaar vi alle fire — kom, Hektor!“ roppte Agda i en overgiven tone og plystret paa hunden som var mer end villig til at slutte sig til selskapet.

Stemningen var ikke meget harmonisk, da de vandret langsomt utover markene. Herrene skulde ond til hverandre — begge like grætnede og misfornøide, og Agda var kaat og oplagt til at erte dem begge.

Hansen følte sig utryg, men han tok sig sammen og besluttet at faa det bedst mulige ut av situationen. Han begyndte at konversere livlig og utvungent, og det lyktes ham virkelig ogsaa at faa hende til at lytte interessert og Jørgen Holm anbragt helt i skyggen.

Men midt i en skildring av en bekjent skuespillers løpebane blev han avbrutt av et ynkelig hyl som efterfulgtes av en klagen tuten og bjeffen.

„Det var Hektors stemme!“ utbrøt Agda og saa sig omkring. „Hvor kan den være?“

„Det er vel en kat den er paa jagt efter,“ mente Hansen, men pludselig for Jørgen avsted og de andre fulgte efter.

„Kalkhulen —“ stønnet Agda, da hun saa at Jørgen la sig paaknæ ved en liten vold, dannet av bord og hvit kalkjord.

Dernede laa stakkars Hektor og plasket omkring, kridhvitt og ukjendelig, halvt blindet av den flytende kalk som hadde klæbet sig fast om dens øine.

Jørgen Holm rev av sig jakken og kastet den bort paa græsset.

„Fuldmægtig, hold paa mine ben!“ roppte han og strakte sig utover saa langt han kunde. Han var saa heldig straks at faa fat i dyrets nakkehud, og mens Hansen stemmet imot hans ben, halte han hunden op og kastet den bortover marken.

„Puh, det var droit i denne varmen,“ pustet han, mens han børstet sine benklær og trak jakken paa sig.

„Hvad tror du der gaar av Hektor?“ spurte Agda og grep ham i armen. „Den er vist blitt syk! Jørgen, se! — Aa, bare den ikke er blitt gal!“

Hektor opførte sig virkelig litt fantastisk. Den stod paa bakbenene og gned hodet med begge sine forben, veltet sig om paa ryggen, stod paa hodet, bet sig i halespidsen og kastet sig saa igjen ned i græsset og snodde og veltet sig rundt i de mest vanvittige bugtninger.

„Ikke spor av gal,“ erklærte Jørgen. „Det er da meget fornuflig av Hektor at den forsøker at faa av sig det værste.“

Som om den hadde forstaat anerkjendelsen, sprang Hektor i det samme op og løp glad henimot dem.

Agda utstøtte et skrik, da faren gik op for hende, og Hansen fegtet i luften med sin spaserstok — han vilde forsvare sin nye sommerdres av al magt.

Men den naive Hektor oppfattet det som en opfordring til lek; den sprang ind paa fuldmægtigen med store, daskende bevægelser. Hansen langet et vældig slag ut mot sin fiende og satte saa avsted — Hektor bakefter, gemytlig bjeffende. Hansen sprang som om det gjaldt livet — en gang imellem stanset han og svinget stokken mot forfølgeren — saa for han atter lere.

Agda og Jørgen stod stille og saa efter den vilde jagt, til den var forsvundet ind gjennom hendes fars havegrind — det første tilflughtssted paa veien — saa vendte de sig mot hverandre og brast i latter. Latteren skyllet bort Jørgens misstemning og al

Agdas betathet for den elegante hovedstadsmand. De saa hverandre ind i øinene og lo og lo, saa de maatte sætte sig ned i græsset for at puste ut.

„Jørgen, du er allikevel en mand,“ sa Agda pludselig alvorlig og la sin haand ovenpaa hans. „Hvis du ikke hadde handlet saa hurtig, var slakkars Hektor druknet. Det var pent av dig, Jørgen.“

„Det er jo din hund, Agda — jeg visste, du var glad i den,“ sa Jørgen lavt.

Ilun svarte ikke, men klappet ganske sagte hans haand. Saa reiste de sig og gik tause tilbake over markene. — — —

Hjemme i dagligstuen hos hendes far og mor fandt de Hansen, træt og anpusten og glad over at være sluppet uskadt fra faren.

Ved kaffebordet droftedes historien og blev forklart i alle enkeltheter for familien. Da gik det op for Hansen at det kanskje allikevel hadde været bedre for ham at ofre klærne. For frøken Agda gav paa en meget tydelig maate tilkjende hvem som fra den dag skulde være hendes anerkjendte ridder.

Ute fra garden lød frygtelige hyl. Det var Hektor som vaandel sig, mens Stine stuepike behandlet den med grønsaape og skurebørste.

R. F. R.

Hvorledes man kan beskrive brevkort dobbelt.

Det er en kjendt sak, at hvis man betrakter grønt farvede gjenstander gjennom et rødt glas, gjør disse gjenstander indtryk av at være næsten sorte, mens røde gjenstander, som ses gjennom et rødt glas, hvis farvetone stemmer nogenlunde overens med den røde farve som gjenstandene har fremtræder meget lyse, og er der en bakgrund som er hvit vil de røde gjenstander bli saa godt som helt usynlige. Omvendt ses røde gjenstander, der betraktes gjennom et grønt glas, som næsten sorte, mens grønne farver paa lys bakgrund, set gjennom et grønt glas, næsten helt forsvinder. Disse kjendsgjerninger kan man utnytte til dobbelt beskrivning av brevkort og brevpaapir, uten at tydeligheten derved formindskes. Fremgangsmaaten er i korthet denne: Man skriver først med rødt blæk. Naar denne skrift er tør — men heller ikke før — skriver man uten hensyn til den røde skrift med grønt blæk. Man behøver ikke at være ræd for at den grønne skrift kommer til at gaa ind i den røde — tvertimot vil dette i høi grad forøke interessen ved dette lille eksperiment, idet fremmede og uindviiede da vil ha meget vanskelig for umiddelbart at tyde brevet. Ikke før har man imidlertid tat et grønt glas for øiet, for den grønne skrift forsvinder, naar man prøver at læse brevet, og bare den røde skrift ses nu tydelig som sorte tegn paa hvit grund. Benytter man bakefter et rødt glas, vil nu den grønne skrift kunne læses klart, mens den røde er forsvundet. Bruker man lyserødt blæk, bør læseglasset ogsaa være lyserødt, og paa lignende maate med det grønne blæk og glas.

I samme sekund.

Av

Joachim Kattrup.

(Eftertryk forbydes.)

I.

„Konsul, har De hørt nyt fra Helsingfors?“

Konsul Bratt trak paa skuldrene og de faste furer ved hans mundviker blev skarpere.

„Ikke andet, end hvad De selv vet — gjennom avisene. Finland er jo et lukket land for tiden.“

„La os haabe at Albert har sluppet med skrækken; han er jo utlænding.“

„Tror De, den sorte garde tar hensyn?“
Konsulen skjærpet furene endnu mer. „Jeg skrev til ham allerede ifjor: „Kom hjem! Men han kom ikke — og nu er det forsent.“

„Beretningene er kanskje overdrevne —“

„Hvor vit De hen? De kan stole paa at det er hundre ganger værre.“

Spørgeren laug. Men nu fortsatte konsulen:

„Der er kommet en saa sterk uro over mig netop idag — jeg vet ikke hvorfor, men jeg kan ikke ryste den av mig. Det er Alberts fødselsdag, skal jeg si Dem, og jeg kan ikke faa tankene væk fra ham — det sker en ulykke idag.“

Konsul Bratt gik videre uten farvel — med faste skridt som sedvanlig og løftet hode. De som ikke kjendte ham nøiere kunde ikke ane at den korrekte og kjølige konsul var en ganske anden idag, end han pleide. En brutt mand som vilde synke sammen paa stedet, saasart visheten naadde ham — budskapet om sønnens drap derover i det mørke, blodige Finland.

„Albert, min søn — er du levende endnu?“

Tankene hadde formet sig til ord, før han visste det; det gav et sæt i ham, da han hørte lyden av sin egen stemme her midt i byens færdsel. Saa presset han læbene fast sammen og vogtet paa enhver av sine bevægelser, indtil han kom ind paa kontoret. Han gik stiv og uten hilsen — tvertimot hans sedvane — gjennom de første værelser og stanset først, da han la haanden paa dørhaandtaget til sit private arbeidsværelse.

„Krogh! Jeg vil ikke forstyrres — ikke under nogen omstændigheter.“

Han saa ikke paa bokholderen og ventet heller ikke paa svar; døren blev lukket og smæklaasen sat for — konsul Bratt var alene.

Borte i et hjørne paa det store skrivebord stod en liten, beskeden portrætramme med to fotografier, en dame og en herre. Konsul Bratt satte sig og saa bortover bordets papirhauger med kolde øine — ikke en eneste av de hundre avgjørelser hadde betydning for ham i dette øieblik. Øinene fik først liv, da de stanset ved billedet, men hans holdning faldt i det samme; ryggen bøiedes og hændene famlet efter stolens arm.

Konsul Bratt var alene.

Han vedblev at se paa billedet og nikket nogen ganger — et farvel. De var borte begge de to — de to eneste mennesker som hadde staat ham nær.

Det var Alberts fødselsdag — den dag som hadde bragt en saa stor glæde og en saa stor sorg i konsulens hjem. Livet og døden hadde staat side om side; den ene la en liten gut i hans armer, den anden bar moren bort.

Konsul Bratt hadde været baade far og mor for sin søn.

Men nu var dagen kommet, da han ogsaa skulde miste ham.

Var det skedd, eller skulde det først ske om nogen timer?

Der gik en sydende strøm gjennom konsulens hjerne og luften ind i værelset samlet sig til rødt flammende taakeskyer. I det øieblik visste han ikke om han var vaaken eller om han drømte. De kolde, nøkterne tanker arbeidet sammen med synene: Det var jo sykkelighet, vanvid — hvorledes kunde han ha nogen anelse om hvad der foregik i Helsingfors, to hundre mil fjernet fra det værelse, hvori han sat? Men alle disse tanker hvasket med en fremmed stemme, og han hørte det bare som noget likegyldig som ikke vedkom ham. Virkeligheten laa inde i taakenes rødgraa flammer.

Konsul Bratt lukket øinene.

Han saa noget mørkt komme glidende — et menneske eller en skygge, det visste han ikke. Men hvor var Albert? Heller ikke ham kunde han se, men han følte at det

merke var døden og at den var — like ved siden av ham.

Saa lød der et høit rop:

„Albert! Ta dig iagt!“

I det samme sank mørket og taakene splittedes; konsul Bratt reiste sig op fra sin stol og stirret omkring i værelset uten at se noget bestemt. Han hadde hørt ropet, men der gik nogen sekunder, før han blev klar over, hvor det var kommet fra. Det var sin egen stemme, han hadde hørt. Allikevel syntes han ikke at han hadde ropt.

Han skjøv stolen tilside og gik over gulvet. Det forekom ham at han hadde været derinde meget længe.

Klokken slog.

Elleve!

Konsul Bratt strøk sig over panden; det var bare nogen faa minutter siden, han var kommet herind! Han forstod det ikke!

Nu kom han til at tænke paa at han hadde stengt døren. Han tok op smæklaasen, lukket op og gav en ordre:

„Krogh! Er der nogen som venter kan De godt la dem komme ind.“

Konsul Bratt satte sig atter paa stolen. Ryggen var rank som sedvanlig og hans bevægelser faste.

Men han gik hjem en time tidligere, end han pleide.

II.

Konsul Bratt var tilsynelatende den samme i de nærmest følgende fjorten dager — kanskje litt stivere. Han indlot sig ikke med nogen og gik utenom enhver hentydning til den sorte gardes regimenter i Finland. Blev han gaat paa klingen med direkte spørsmål vedrørende Albert, svarte han med den samme sætning:

„Jeg har ikke hørt noget.“

Om det var mismod eller haab som laa bak ordene, kunde de deltagende ikke avgjøre. Konsul Bratt hadde lukket sig fuldstændig inde.

Saa kom der et telegram — oppe fra en liten by i det nordlige Sverige:

„All right. — Albert.“

Det var ikke til at ta feil av.

Den dag fik kontorpersonelet et gratiale. Uten nærmer forklaring — men de gjættet årsaken. Konsul Bratt gav bare denne ene ordre, saa gik han hjem og tilbragte dagen i enrum. Han hadde været saa bevæget, fortalte prokuristen, at det kunde s. s. Dette betydde meget, naar det gjaldt konsulen.

Albert kom hjem, litt magrere end før, men ellers med sit gamle, friske mod i behold. Han kom stormende som en overraskelse ind paa kontoret, hilste tilhøire og tilvenstre — han kjendte jo alle de gamle folk — og styrtet uten videre løs paa cheffens dør, banket paa — men gik ind uten at vente paa det velkjendte brum.

Døren blev lukket, smæklaasen sat for — saa hørtes der ikke mer utedra.

Men der blev ikke gjort meget ved kontorforretningene i den næste time. Alberts ankomst hadde virket som et vift fra stormen derover i øst; han hadde — trods sin livlige mine — ført en skygge med sig der blev hængende ute i rummene. Den mænte alle revolutionens rædsler frem; det var som om de fra alle pultene kunde se blod i hans fotspor. Hvert rygte som var blit samlet op drøftedes paany; begivenheten kom næsten paa saa nært hold som en virkelig oplevelse — der var bare døren mellem fortællerne og ham som hadde set det hele.

Konsulen hadde vendt sig med en bister

vridning, da døren gik op. Men det bulder som laa opsamlet paa tungen kom ikke frem, det gled ut i en stille, rystende hvilsken:

„Gutten min!“

Der blev ikke talt meget i de første minutter.

„Jeg visste at jeg kunde træffe dig her, far,“ sa Albert, „og saa buste jeg like paa — jeg kunde ikke vente. Du er vel ikke lei over at jeg kom og forstyrret dig?“

Konsulen smilte. Han kunde endnu, skjønt det var længe siden, det sidst hadde håndt. Han rykket stolen sin litt tilbake, saaledes at han baade kunde se den levende Albert og den anden borte i rammen.

„Albert, skal vi ikke gaa hjem med det samme?“

Der stod en bandit med bajonetten lagt an til stot.

„Her sitter vi godt, far, og mor er hos os!“

„De beretninger, avisene har bragt til torvs, er jo i de fleste tilfælder meget, meget mildere end virkeligheten. Jeg har set ting som jeg ikke engang vil beskrive, saa grufulde var de. Kanskje jeg heller ikke kan, naar det kommer til stykket, for i den tid, jeg gjennemlevde det, gik jeg jo midt inde i rædslene — og den slags hærder hurtig. Selv om man ikke blir likegyldig, saa blir man allikevel sløv — underlig avstumpet — man blir saa ladet med jammer at man tilsidst slet ikke føler noget ved det. Det er først baktefter — naar man er kommet ut av helvede — at begivenhetene klarer sig.“

Han taug litt. Faren avbrøt ham ikke.

„Hvorledes jeg klarte mig — ja, det vet jeg ikke. Ved et tilfælde, kan man si — jeg vil heller kalde det et vidunder. Det staar for mig som en drøm — men jeg vet at det var virkelig nok. Det var den eneste gang, jeg virkelig var i direkte fare, saavidt jeg vet — og det var dig som reddet mig, far!“

Albert talte i fuldt alvor. Konsulen saa bort i den retning, hvor billedene stod; han rørte sig ikke.

Albert fortsatte:

„Jeg glemmer ikke saa let, naar det hændte; det var min fødselsdag —“

„Ja!“ Konsul Bratt nikket, men han saa ikke paa sønnen.

Albert vedblev uten at agte paa farens utbrud:

„Jeg stod inde i et smug, godt skjult av skyggen, trodde jeg — jeg ventet ialfald ikke nogen fare bakfra. Jeg speidet ut mot den brede gate ret frem, der gik det varmt til; skrik og skraal og knitren av skud fra alle mulige kanter. Men det var umulig for mig at skjønne, om det var en tom demonstration eller en haandgripelig gatekamp; jeg hadde jo ingen anden utsigt end smugets smale munding. Larmen steg; det var ikke skraal længer, det var rasende hyl — og saa paa en gang hørte jeg ikke mer; det blev ialfald saa fjernt som om det var langt, langt borte fra mig. Jeg vet ikke, om det var min hjemlængsel som pludselig

blev saa sterk, at den skjøv alle andre følelser tilside — det forekom mig at jeg hørte din røst, far, like ved mig, saa tydelig som jeg hører den herinde: „Albert! Ta dig iagt!“ I samme nu vendte jeg mig om — aldeles uvilkaarlig, uten at ane noget. Der stod en bandit med bajonetten lagt an til stot; han var kommet listende bak mig, uten at jeg hadde merket det. Jeg hadde faat støtet i næste sekund; men idet jeg dreide mig omkring, forfeilet han sit maal, og før han kunde støte paany, var jeg tæt inde paa livet av ham. Jeg la merke til at larmen derute paa gaten var saa vild som nogensinde; nu var mine sanser atter nærværende.

Jeg skulde netop til at kjæmpe mot skurken om mit liv, da han — til min store forbauselse — trak sig et skridt tilbake og sænket geværløpet.

„Nei — Dem rører jeg ikke,“ sa han, og jeg kunde læse anger i hans øine. „Jeg kjendte Dem ikke før, den gang De vendte ryggen til.“

Han hilste og gik forbi mig. Nogen sekunder senere stormet han ut i larmen med et skingrende skrik.

Jeg kom først til at tænke paa hvem det var, da det hele var over — men hans hukommelse hadde været bedre. Rauno, en havnearbeider som jeg et par ganger i løpet av vinteren hadde hjulpet med et par kroner — av medlidenhet med en liten, fillete gut som han gik med ved haanden. Det var hele vort bekjendtskap. Men det kunde Rauno allikevel huske.

Dagen efter slap jeg ut av heksegryten. Det er en historie for sig og den skal du faa senere. Kan jeg faa lov til at ta en cigar?“

Konsul Braatt vendte sig pludselig om mot sønnen og spurte:

„Vel du naar det hændte — hvilket klokkeslet?“

Albert nikket — litt forundret.

„Ja, jeg husker det ganske tydelig — merkelig nok. Jeg saa paa mit ur, da Rauno var gaat forbi mig — jeg forundret mig forøvrig over hvorfor jeg gjorde det. Klokken var elleve — bestemt.“

Konsul Bratt reiste sig i taushet og tok hat og stok.

„Nu vil jeg hjem, Albert. Saa skal jeg fortælle dig en liten historie paa veien om, hvad jeg oplevde paa din fødselsdag. Vi var hverandre nærmere den dag, end nogen av os vil tro.“

NYT FRA ALLE LAND.

Redigert av Kristian H. Holtvedt.

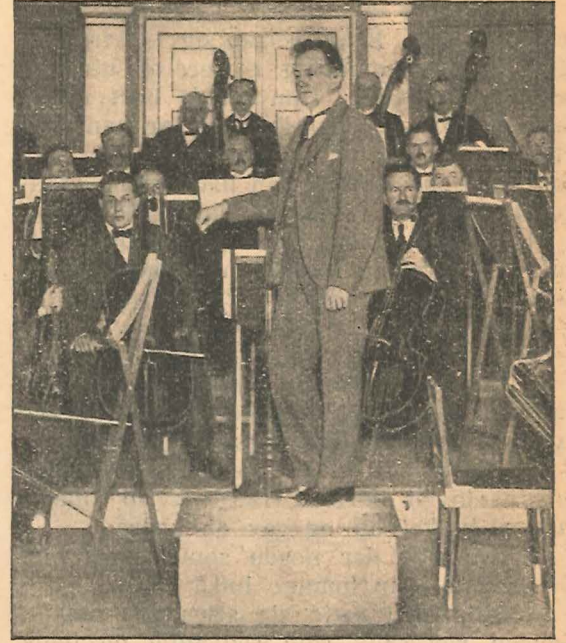
Med 1300 russiske flygtninger og polske soldater ombord maatte Wilson-damperen „Laplata“ forleden søke nødhavn i Stavanger paa reise fra Arkangelsk til Libau og Riga. — Amatørfot.

O.r.sakfører W. M. Schjelderup som stiftet „Bergens historiske forening“ og ved dennes 25 aars jubilæum d. 22. sept. blev utnevnt til foreningens æresmedlem. Hr. Schjelderup er en for Bergen varmt interesseret mand som i bøger, brochyre og avistekster har ydet værdige bidrag til belysning av den gamle bys brogede historie.

Minister Wedel Jarlsberg, vor fremragende repræsentant i Paris, som har indlagt sig store fortjenester ikke bare ved vort lands interesser under krigen men ogsaa ved fredskonferansens beslutning om overdragelse til Norge av Spitsbergen i henhold til vort lands gamle ret til den arktiske øgruppe, det gamle norske Svalbard.

En ny faktor i vort musikliv danner det filharmoniske selskap som nu har begyndt sin virksomhet. Det har tre dirigenter: finlænderen Schneevoigt, som her ses, Johan Halvorsen og Ignaz Neumark.

Vi faar nu nikkemynt, ialfald 10- og 25-øringer, paa grund av de høie solvpriser. Paa billedet ser man myntmester Bugge som sammen med den svenske og den danske myntmester har behandlet spørsmålet. — Fot. Skarpmoen.

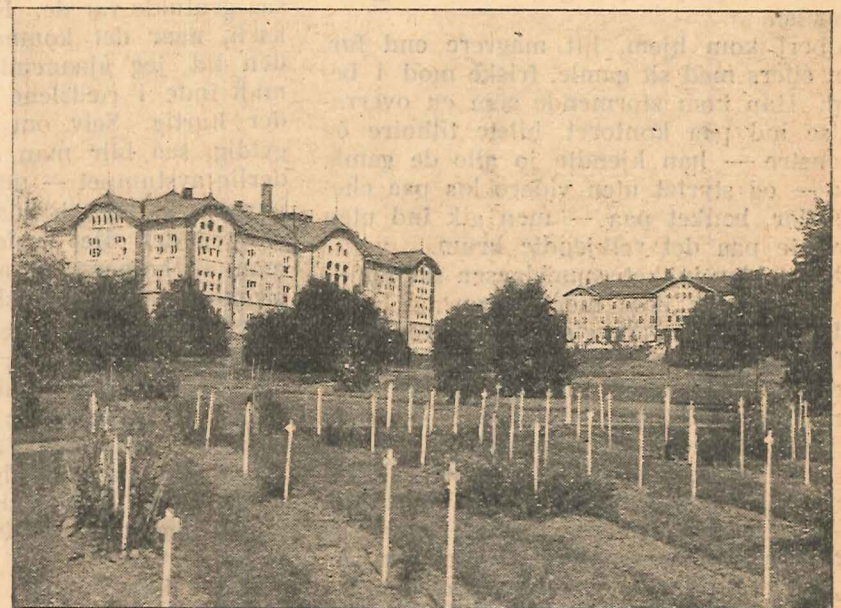
Ja eller nei? Den store forbudsavstemning som den 5. og 6. oktober foregik i vort land var som bekjendt den tredje folkeavstemning i Norge paa de sidste 15 aar. Forut var der gaat en vældig agitation saavel offentlig som mand og mand imellem, og spændingen angaaende resultatet var uhyre. — Fot. Skarpmoen.

Et 25-aars jubilæum. A/S. Gabrielsens atelier og rammeforretning, der i 1894 blev grundlagt av hr. E. Gabrielsen, som man ser paa ovenst. billede, har i aarenes løp fra en beskedent begyndelse utviklet sig til et stortilet foretagende.

Den norsk-amerikanske utstillings automobilavdeling blev en likesaa stor sukses som vareutstillingen. Man hadde her anledning til at beundre de prægtige og kostbare luksusbiler og andre personbiler, motorecykler m. v. Ikke mindst interesse vakte den rikholdige samling av lastebiler og landbruksautoer. — Fot. Skarpmoen.

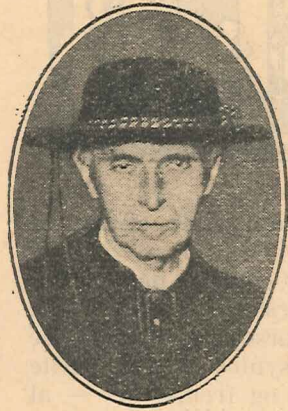
Norges landbruksnøiskole feiret forleden sit 60-aars jubilæum med en stilfuld festmiddag med etterfølgende souper hvori bl. a. statsministeren deltok. Efterat høiskolens direktør hadde holdt en tale for statsmagtens svarte statsministeren med en tale hvori han paapekte institutionens store betydning for landbrukets utvikling siden 1859.

Den store uro.

Det er — skuespillerstreik i New York. I City Hall Park holdes streikemøte og man ser her skuespillerinden Miss Ethel Sandler ved foten av skuespilleren Nathan Halls statue holde en tale.

Den belgiske kardinal Mercier som er reist over til Amerika sammen med det belgiske kongepar for personlig at lakke amerikanerne for den storlaatte hjelp de bragte Belgien i ulykkens tunge tider. Mercier var under hele krigen belgiernes altid uførtroede og modige talsmand overfor tyskerne.

Sackfører Zoller som forsøkte at løsrive distriktet Birkenfeld fra Oldenburg og som i fjorten dager var republikken Birkenfelds præsident. Det gik dog ikke, og Zoller fandt det raadeligst at flygte over til Lothringen under fransk beskyttelse. Man har forøvrig i det sidste hørt litet om løsrivelsesbestrebelsene.

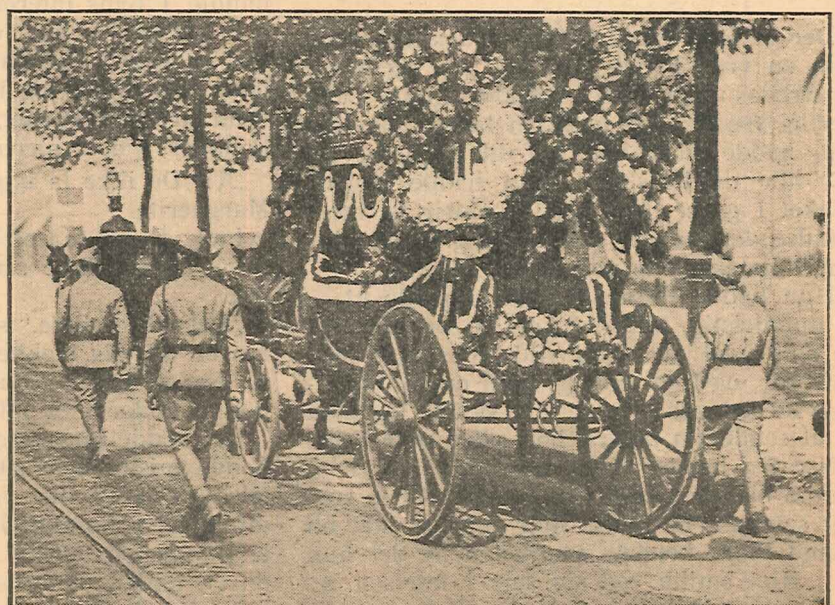
Prinsen av Wales i Canada. Den engelske tronfølger avlægger et besøk ved New Brunswick bataljonen i St. Johns og skjænker bataljonen en fane som en av officerene mottar knælende.

Al mens krigen stod paa og kanonbuldret behersket verden, var man klar over at tiden efter den vilde bli fyldt av uro og gjæring, forinden de forskjellige befolkningslag rundt om i landene vilde finde frem til den konsolidation hvorpaa den nye fredens æra i politiske og sociale henseender maa bygges efter de omveltninger i forhold og opfatninger som krigen og alt dens væsen har ført med sig. At disse foreteelser i den grad skulde komme til at høre til dagens orden og anta en saa eksplosiv karakter og slike dimensjoner som tilfældet har været baade her og der helt siden krigen slutet — det var man dog neppe fuldt forberedt paa. Mens avisenes spalter under krigen var fulde av beretninger om de blodige slagsmaal paa valpladsene, vrimler de nu av meddelelser og kommentarer om gjæring, streiker, lockouter — ofte med haandgripligheter og blodsutgydelse i følge. Der gaar nu en bølge av international demoralisation over verden som vidtrækkende efterveer av den demoralisation krigen slap løs, og dyrtiden hvis aarsaker bl. a. vel maa søkes i et hensynsløst profitbegjær til den

Da freden med Østerrike blev sluttet i St. Germain. Paa billedet, som blev tatt ved den østerrikske delegations ankomst, ser man dr. Karl Renner blidt og venlig hilse med floshatten, tiltrods for at dette vel var den tungeste gang i hans politiske liv.

ene side og i avslappet produktionsevne til den anden har fremkaldt mange mislige løns- og arbeidsforhold som man nu stræver med at raade bod paa. Det er den gamle historie, kampen mellem kapitalopsamlinger og de arbeidende elementers trang til bedre eller blot rimelige livsvilkaar, som gaar igjen i potenseret form. Og saa streikes og lockoutes der i øst og vest, i syd og i nord inden de forskjellige grener. Vi hitsætter idag bl. a. nogen billeder fra to saa vidt forskjellige foreteelser som en skuespillerstreik i New York og en kommunal funktionærstreik i Paris. Større sensation end noget andet vakte dog jernbanestreiken i England som omfattet 350,000 jernbanefolk og hvis virkninger paa forskjellig vis merkedes praktisk talt over hele verden. Lloyd George erklærte den for en krig mot samfundet, og masser av frivillige strømmet straks til for at avhøle dens værste ulemper. Situationens alvor økedes ved faren for en generalstreik. Det lyktes dog efter nogen dagers forløp at faa jernbanestreiken sluttet og arbeidet gjenoptat. Samtidig truedes Tyskland med generalstreik.

Ogsaa de kommunale funktionærer i Paris streiket forleden, og følgen var at baade gas, vand og elektricitet blev stængt av, at renovationen gik istaa og at likbærerne negtet at bringe de døde til graven. Tilvenstre ser man kvinder og barn som for hundre aar siden hente vand fra vandpostene paa gaten og tilhøire ses soldater fungere i likbærernes sted. Under den kritiske situation lyktes det nemlig byens 20 borgermestre i stor utstrækning at faa militæret til at overtta forskjellige av de nødvendige funktioner. Efter to døgn forløp blev streiken bilagt.

Diamantsmykket.

Av
Charlotte Brame.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

„Vent,“ sa hun, „tænk Dem om et øieblik før De gjør dette. Jeg har ikke gjort noget galt — jeg sverger Dem for Guds aasyn at jeg ikke har gjort noget galt. Jeg vilde ikke noget galt, jeg holdt saa meget av ham — han har alltid været saa snil imot mig, og jeg var meget bedrøvet over at han skulde reise. Jeg kysset ham, fordi jeg aldrig mer faar se ham. Lady Perth jeg har sagt Dem den rene sandhet. Jeg har aldrig før bedt Dem om en godhet, en venlighet — nu gjør jeg det. Fortæl ikke min mand det — han vil ikke forstaa det.“

En brændende rødme dækket hendes ansigt; hun skjælv sterkt, da hun nu foldet sine hænder som i bøn.

„Fortæl ikke Lord Stair det,“ gjentok hun. „Jeg ydmyger mig selv overfor Dem. Det var uriktig — tankeløst — men jeg er ung og meget uvidende. Saasandt som De selv er kvinde — ha medlidenhet med mig! Jeg mente ikke noget ondt og jeg har aldrig hat slette tanker.“

Lady Perths eneste svar paa disse lidenskabelig bedende ord var at gaa over gulvet og ringe paa klokken.

„Be Lord Stair om at komme herind,“ sa hun til den indtrædende tjener.

Men hans naade var mot sedvane ute og vilde ikke komme hjem før ved syvtiden om aftenen.

„Saa kan De gaa op paa Deres værelse,“ sa Lady Perth til sit offer, „og vente der, til Deres mand kommer hjem.“

Lady Stair gik op paa sit værelse med den bitreste smerte i sit hjerte.

XVII.

Der er intet saa frygtelig i denne verden som en vred kvinde der helt gir sig hen i sin vredes magt. Intet ord kan skildre Lady Perths vrede. Det forekom hende som om hun hadde staat like ved sit maal, og nu var alle de luftslotter hun hadde bygget, sunket i grus. Hun skulde aldrig — medmindre der hændte noget særlig — bli ubeliget herskerinde paa Towers igjen.

Hun hadde endnu et kort at spille ut — et dumdristig, fortvilet kort — og hun vilde spille det ut. Hun vilde først tale med sin bror, og hun vilde gi ham en slik skildring av det passerte at hun skulde faa ham til at sende sin hustru bort eller søke skilsmisse fra hende. Hun var klok nok til at kunne blande sandhet og usandhet saa snedig sammen at Lady Stair ikke skulde bli istand til at benegte sandheten av det hun sa. Hun smilte ved sig selv i følelsen av sin egen magt. Hun vilde gaa til Lady Stair og forelægge hende planen til den forestaaende kamp, skræmme hende og gjøre hende saa ræd og fortunlet at hun ikke vilde bli istand til at kunne benegte en eneste

av de beskyldninger, hun vilde slynge ut mot hende.

Imens var Lady Stair gaat op paa sit værelse og stod nu og forsøkte at samle sine forvirrede tanker — forsøkte paa at fatte all det frygtelige som syntes at ville vælte ind over hende. Først og fremst det — at Darcy var borte; den gyldne sol var forsvundet fra hendes liv og nu stod hun midt i fortvilelsens kulde og mørke.

„Jeg vil gjerne tale med Dem,“ sa Lady Perth som traadte ind i værelset og lukket døren efter sig. „Min bror er jo som De hører ikke hjemme og kommer ikke før klokken syv. Jeg har tænkt over hvad som er min pligt at gjøre og den ligger nu klar for mig. Saa snart han kommer hjem, gaar jeg ind til ham og fortæller ham alt hvad jeg har set og hørt. Jeg anser det for rigtigsst at advare Dem — og si Dem det.“

I sit stille sind haabet hun at drive Marguerite bort eller til at gjøre et eller andet fortvilet, skjæbnesvangert skritt. Det var hende likegyldig hvad det blev. Lady Stair kunde ta gift; hun kunde gaa ut i det hvite, kolde maaneskin og drukne sig; hun kunde reise bort — følge efter kapteinen — eller reise til sin far — hun kunde gjøre alt hvad hun vilde — det var Lady Perth det samme. Bare en ting stod hende klart — hun maatte drive den unge frue til fortvilelse.

„Lady Perth, jeg vil ikke høre mer,“ sa Lady Stair. „Min mand skal dømme mellem os. Jeg kan likesaa godt som De henvende mig til ham. Jeg vil gaa ind i barneværelset og bli hos mit barn til han kommer tilbake.“

I sit hjerte tænkte hun, stakkars barn, at barneværelset maatte være et hellig, fredet sted — at derinde vilde vrede ord og vrede stemmer ikke følge hende.

Men Lady Perth reiste sig hurtig, dreide nøklen om i laasen og puttet den i lommen.

„Det sætter jeg mig imot,“ sa hun. „I min brors fravær vil jeg saa godt jeg kan, handle i hans interesse. Jeg vet ikke, hvilken avgjørelse han vil træffe, men jeg er aldeles overbevist om at han — naar han faar høre hvad jeg har at si — vil fjerne Dem helt fra barnet og ikke tillate at De kommer i dets nærhet.“

„Vil De ikke la mig se mit barn?“ utbrøt Marguerite.

Lady Perth saa at hun hadde vundet terræng og var ikke sen til at benytte sig av det.

„Det vil jeg ikke,“ svarte hun. Og da hun saa en dødelig blekhet bre sig over det vakre ansigt, tænkte hun: „Nu har jeg min fiende under min fot!“

Det hadde hun ogsaa virkelig. Lady Stair hadde mistet hele sit mot, alt haab, al følelse av hvad der var riktig eller uriktig, mulig eller umulig; hun var overvældet av en knugende angst. Hun sat stille og bedøvet under denne nye fornærmelse; saa løftet hun hodet og saa med vilde, ængstelige øine ind i sin fiendes ansigt.

„Mener De,“ sa hun, „at jeg ikke er skikket til at se mit eget barn?“

„Det er netop hvad jeg mener,“ svarte

Lady Perth, „men jeg vilde nødigg si det med rene ord. Efter den scene, jeg var vidne til ved Herons Pool, er De absolut uskikket til at opdra Deres barn. Jeg sier igjen at De gjør bestd i at følge efter ham, De elsker. Bare brøden fremkalder en frygt som Deres. Brøden staaer skrevet i Deres hvite ansigt og skjælvende lemmer; brøden lyser i Deres øine og ligger paa Deres læber — ja, brøden — og min bror skal faa høre om den!“

Likblek, skjælvende av angst sank den unge frue om paa stolen.

„Jeg har ikke gjort noget ondt — jeg har ikke gjort noget hvormed jeg fortjener denne behandling“ sa hun. „Jeg kysset ham bar, fordi han reiste — og fordi jeg var saa bedrøvet. Det er ikke noget ondt i det. De vilde ha gjort det samme selv.“

„Jeg er hans kusine; jeg er ikke en anden mands saakaldte 'vagre, unge hustru'. Lady Stair. De maa ikke glemme at jeg var vidne til hele scenen. Jeg vilde ikke ha lært nogen veit paa et kys, vekslet til avskød. Det vilde jeg ikke engang ha nævnt. Men der var noget mer end det — det var en adskillelse mellem to mennesker som elsker hverandre lidenskapelig.“

Ringene lukket sig om Lady Stair. Hun visste ikke hvad hun skulde si, hun kunde ikke svare. Det var jo sandt — de elsket hverandre av hele sine hjertener og hele sin sjæl — men de var skilt for aldrig mer at møtes.

„Hvis De har hørt alt,“ sa hun, „saa vet De at vi aldrig mer møtes.“

„Jeg kan ikke indse, hvad det har at gjøre med hvad som er hændt,“ sa Lady Perth. „Jeg taler om den uret som er begaaet, ikke om den som skal begaas — og det er den, min bror maa hævne.“

„Lady Perth,“ sa den unge frue, „har De ingen medlidenhet, ingen barmhjertighet? — Jeg har været uforsigtig, ubetænksum, jeg skulde ikke ha gaat til Herons Pool; men De vet at jeg ikke har gjort noget galt.“

„Jeg dømmer efter det jeg har set, og efter det skal ogsaa min bror dømme,“ svarte hun. „Jeg sier Dem aapent og ærlig, at ingen mand vil se gjennom fingrer med sin hustru i det som jeg saa og hørte. Det er den rene sandhet. Det maa De gjøre Dem klart.“

„Lady Perth,“ sa en svak, fortvilet stemme, si det ikke til min mand! Jeg visste ikke — jeg har aldrig tænkt over disse ting. Nu ser jeg klart. Jeg skal være forsiktig hele mit liv. Si det ikke til min mand. Tænk paa min lille Solstraale. Si ham det ikke for hendes skyld!“

„De skulde ha tænkt paa hende litt før,“ var svaret, „og det er netop for hendes skyld jeg maa si ham det. Men —“ vedblev Lady Perth som nød sin grusomme triumf — „i grunden tror jeg ikke De er rigtig klar over situationens alvor. Vet De hvad De har utsat Dem for?“

„Nei,“ stammet hun, „det vet jeg ikke.“

„Saa skal jeg si Dem det,“ sa Lady Perth. „Det er set at De med lidenskapelige taarer har kysset en mand som ikke er Deres egtefælle, det er set at De har slaat armene om hans hals og begravet Deres ansigt ved hans bryst; det er set at De overvældet av sorg sank graatende til jorden. I alt dette vil Deres mand finde tilstrækkelig grund til at søke skilsmisse og vort lands lover vil hælne ham til den.“

„Skilsmisse!“ utbrøt den unge frue i hjælpeløs undren og smerte.

Hun visste neppe hvad det betydde — det var noget grusomt og frygtelig, noget saa fuldt av skam og vanære at hun tusen ganger heller vilde dø end at utsætte sig for det. Hun hadde ikke nogen klar fore-

stilling om hvad skilsmisse var — hvad der vilde bli sagt om hende eller gjort med hende — og denne uvissheit var tuseen ganger mer pinlig end visshet. Efter hendes begreper var dette ord forbundet med alt hvad der var mest vanærende.

„Skilsmisse!“ gjentok hun. „Aa, Lady Perth, saa frygtelig kan det ikke være!“

En anden kvinde vilde være blit rørt over den fortvilede smerte i det unge ansigt og den bløte, unge stemme. Men ikke saaledes med Lady Perth. Hun nærmet sig sit maal, hun holdt paa at vinde fuldstændig seier.

„Det gjør mig ondt for Dem,“ sa hun, „det vilde gjøre mig ondt for enhver som ved sin egen daarlige opførsel bringer sig selv i en saa pinlig stilling. Jeg ser hvorledes det vil ende, og hviss jeg var Dem vilde jeg heller være død.“

„Gid jeg var død,“ stammet den hjælpeløse, unge frue, og tanken paa den kontrast som var mellem hende og hendes unge mor som døde med sangen om Paradis paa sine læber slog ned i hende.

„Jeg vilde ønske det samme i Deres sted. Det glæder mig at De føler det. Jeg vil i korthet fremstille saken for Dem. Naar Lord Stair kommer hjem, vil jeg si ham alt hvad jeg vet, alt hvad jeg har hørt og set og været vidne til. Jeg kjender gangen i saadanne ting. Deres mand vil ikke se Dem mer, for han er en godhjertet mand og kan ikke holde ut en scene; men han vil sende sin sakfører og lægge hele saken i hans hænder. Saken vil komme for skilsmisseretten, og hvis jeg blir hovedvidne, vil dommen gaa imot Dem.“

„Er dette sandt?“ utbrød den unge frue. „Er det virkelig sandt? Kan intet redde mig?“

„Intet,“ svarte Lady Perth, idet hun forlot værelset og efterlot sit offer med dødens bitterhet i hjertet.

XVIII.

Igjen alene — alene med sorg og fortvilelse mer bitter end døden — alene med den uvisse angst og rædsel — det var et under at hun ikke faldt død om. Foran hende lyste med store, skarlagensrøde bokstaver det ene ord: „Skilsmisse“.

Hvad skulde hun gjøre? Hun kunde ikke bære det — hun kunde ikke. Hun, Marguerite Nairne, hvis liv hadde været vogtet som det gyldne hjerteblod i de hvite liljers bøger — hun skulde staa i gapestokken for hele verden! Nei, det kunde hun ikke bære! Og han — hvis han læste det — aa, skam og skændsel — bedre enhver lidelse, bedre døden end dette. Hvad kunde hun gjøre? Et øieblik stanset hun ved den frygtelige tanke paa døden. Det vilde være saa meget lettere at dø, at forlate det altsammen — livet kunde ikke bringe hende mer — dø og forlate det — men saa var det tanken paa Solstraale og evigheten. — Hun kunde ikke forlate sit elskede barn for altid — heller ikke turde hun stedes for en vred, himmelsk dommer.

Døden vilde ha været velkommen, men døden kommer sjelden, naar vi dødelige længter efter den. Pludselig, mens hun i hjælpeløs smerte vred sine hvite hænder, slog en tanke ned i hende. Hun vilde reise hjem til det stille hus mellem træne — tilbake til de drømmende, deilige melodier — tilbake til det gamle liv og glemme denne drøm om kjærlighet og smerte. Det vilde hun gjøre. Og naar hun først var sikker hos sin far, vilde hun overtale ham til at forlate England og reise til det vakre Italien hvor hver lyd er musik. Hun vilde

bort — hun vilde ikke utsætte sig for skilsmisens skam og sorg.

Hun maatte bort før Lord Stair kom hjem. Saa blev hun grepet av en ny angst. Hvis hun reiste alene, saa var det sandsynlig at Lady Perth vilde si at hun var reist til ham — til Darcy; hun hadde jo raadet hende til at gjøre det. Hun vilde reise, men hun vilde ta sin pike med sig. Hun var altfor ræd, altfor svak til at kunne reise alene. Dagslyset begyndte allerede at svinde, klokken var næsten fire; om en halv time vilde det tætte vintertusmørke ligge over landet. Der var tid nok for hende til at bli færdig. Hendes lille, juvelbesatte ur, en gave fra Lord Stair, laa paa bordet i nærheten av hende; hun tok det og saa paa det — klokken var et kvarter over fire. Hun husket at der gik et tog fra Clifford klokken fem: hun kunde gaa til stationen og vilde være borte to timer, før hendes mand kom hjem.

Hun ringte paa kammerniken, og Phæbe Askern kom ind og saa med undren paa sin unge frue. Hun stod lænet mot kamin-gesimsen: skiæret fra ilden lyste paa hendes blaa sergeskiøle, hendes gyldne haar, diamantene i medaljongen, hun hadde faat av sin mand, og de hvite hænder.

„Phæbe, luk døren,“ sa hun. „Er De sikker paa at der ikke er nogen utenfor som kan høre hvad vi sier?“

„Nei ingen Mylady,“ svarte piken forbausset. „Der er ingen i nærheten.“

Lady Stair gik bort til kammerniken og la sin hvite, skjælvende haand paa hendes arm.

„Phæbe,“ sa hun, „De har alltid været en snil, trofast pike og De har alltid vist mig stor hengivenhet. Nu vil jeg prøve den.“

„Mylady, jeg vil gjøre alt for Dem,“ lod svaret uten betænkning. „alt!“

„Jeg har en stor sorg og er i nød,“ sa Lady Stair. „Vil De hjelpe mig? De maa være hurtig, taus og tro.“

„Det skal jeg, Mylady,“ og Lady Stair kunde av hendes tone høre at hun kunde stole paa hende.

„Jeg reiser bort,“ sa hun, „og De maa reise med mig. Jeg maa reise med det tog som gaar klokken fem fra Cliffe. Hvis vi skynder os kan vi naa det.“

Phæbe Askern saa bestyrtet ut.

„Reiser De, Mylady? Reiser De bort? De vil vel i det mindste vente til Mylord kommer hjem?“

„Nei — der er — hændt noget. Jeg maa reise, før han kommer — ellers kommer jeg slet ikke avsted. Si hurtig, om De vil hjelpe mig eller ikke. Jeg har ikke et øieblik at spille.“

„Jeg vil reise med Dem, Mylady, om det saa er til verdens ende,“ svarte piken.

„Tak. Gi mig pen og blæk; jeg maa efterlate et brev.“

Idet hun bøide sig over skrivepulten spillet lyset henover hendes gyldne haar og diamantene som lyste rundt om medaljongen, og den tanke slog ned i Phæbe at hendes frue vel ikke vilde reise med disse kostbare diamanter om halsen; men hun sa det ikke — og hvem kan si, hvad det var for en indskydelse som lukket hendes læber? Om det var forsynet eller skjæbnet eller et av disse besynderlige tilfælder som av og til spiller en rolle i ens liv? Hun sa intet, og Lady Stair skrev sit brev.

„Jeg har forlatt dig for stedse. Du vil høre historien, naar jeg er borte. Det forekommer mig unyttig at tale om min uskyldighet — du maa tænke og dømme som du vil. — Gud vet alt. Farvel. Tak for al din godhet. Jeg vil heller pines tildøde end

gjennemgaa en skilsmisseproces. Der er ingen hjælp for mig. Farvel. — Marguerite.“

Disse linjer skrev hun hurtig, og i hastverket la hun ikke merke til at de kunde bli utlagt som en tilstaaelse om brøde. Hun la brevet i en konvolut og skrev utenpaa: „Til Lord Stair!“

„Der er nok nogen som vil bringe ham det,“ sa hun til sig selv.

Hun saa igjen paa sit ur. Hvor kort brevet end var, hadde hun allikevel brukt omtrent ti minutter til at skrive det paa og toget gik klokken fem. Hvis hun ikke vilde bli opdaget og gjort til fange i sit eget hus, maatte hun avsted straks. Hver nerve i hende dirret av angst, da hun saa hvor mange klokken var blit.

„Aa, Phæbe, skynd Dem!“ utbrød hun. „Jeg er saa ræd!“

„Her er Deres ur, Mylady,“ sa piken.

„Ta det selv — jeg har ingen tid til at ta det paa mig. De kan gi mig det senere, og Phæbe, jeg har ingen sikker lomme i denne kjolen, ta pungen min — den ligger i den lille skuffen tilvenstre — er den fuld?“

„Mylady, den later til at være fuld av guld,“ svarte Phæbe.

Det var en stor pung av russelær og med en gulddlaas. Paa haandtaget var indgravert bokstavene M. S. Pungen var ogsaa en gave fra Lord Stair.

Phæbe puttet den i lommen; mørket begyndte at falde, og Lady Stair stod allerede paaklædt, iført en enkel, mørk kaape og hat.

„La os skynde os,“ sa hun. „Hvert minut er kostbart. Aa, Phæbe, skynd Dem! Vi behøver ikke at gaa gjennom huset — det maa vi ikke. Lady Perth kunde høre os og hun maa ikke vite at jeg reiser. Se, vi kan gaa gjennom disse aapne glassdører ut i haven og derfra til parken. Vi maa forlate huset, utenat nogen ser os.“

„Men, Mylady,“ indvendte piken, „jeg maa da ha paa mig litt yttertøi — jeg kan ikke gaa uten hat og kaape. Jeg maa ind paa mit værelse — men jeg skal straks komme tilbake —“

Lady Stair vred sine hænder i fortvilelse.

„Aa, Phæbe — De gjør mig ulykkelig — De ødelægger alle mine planer —“

„Men, Mylady, jeg kan ikke gaa barhodet — jeg maa ha yttertøi paa mig.“

Lady Stair rev op døren til garderoben.

„Her — ta alt hvad De behøver,“ sa hun utaalmodig, „ta en av mine hatter og et ytterplag — ta alt hvad De vil — men skynd Dem! Ta den sorte jakken som henger der.“

Faa minutter efter stod Phæbe Askern paaklædt i klær som tilhørte Lady Stair, og endog midt i sin angst og sorg tænkte Lady Stair ved sig selv at den unge pike lignet hende meget — høi, lys og velskapt.

„La os nu skynde os bort,“ utbrød Lady Stair. „Stæng døren, Phæbe — saa vil det ta litt tid at faa den op. Kom nu hurtig.“

Piken stængte de lange glassdører som naadde fra tak til gulv og gik ut i haven. De listet sig sagte ut og blev snart indhyllet av vinteraftens kolde, fugtige, graa taake.

„Aa, min Solstraale, min Solstraale!“ hulket den ulykkelige, unge mor, da hun saa tilbake mot huset.“

Men der var ikke et øieblik at spille — hun maatte ikke hengi sig til sorgen, hvis hun vilde naa toget klokken fem.

Saa gik de gjennom haven, hvor ingen blomster længer blomstret, tversover græsplænen, hvor græsset var ført og vissent, og ind i parken, hvor vinden rusket i træne: derefter øik de nedover den lange, hvite landevei, indtil de kom til Cliffe sta-

tion akkurat i rette tid. Phæbe Askern tok billettene, og de indtok sine pladser i en førsteklases kupe til London.

Netop i rette tid! Lady Stair var flygtet fra et truende spøkelse som kaldtes skilsmisse, og for at undgaa det flygtet hun like ind i dødens vidtaapne armer.

XIX.

Aftenens skygger var faldt, Maanen hadde staat op og der blaaste en kold, skarp vind, da toget dampet avsted til sit bestemmelsessted. Der var faa førsteklases passagerer. Ingen som kan undgaa det reiser en kold decemberaften.

Tredie klasses kupeer var temmelig fulde. Halvveis mellem Cliffe og London ligger den store tunnel ved Eastham som man mener er den længste og mørkeste i landet, og man tror ogsaa at det spøker i den. Opsynsmændene og lokomotivførerne og banelinjens personale, baade skinnelægere og andre opsynsmænd — alle fortæller den samme historie: „Det spøker i tunnelen.“ — Der var engang skedd et frygtelig ulykkestilfælde derinde og et mord skulde være blit begaat i dens dype mørke.

Saa dampet toget videre med sin levende

fragt — ubevisst om den dom som var fældt over det.

Lady Stair sat i dype tanker og hendes hode hvilte mot det polstrede sætes ryg, og det vakre ansigt stirret saa hvitt og forstenet ut i det bleke lys. Hun var ikke opfyldt av mindre angst end før, skjønt hun var langt borte fra Oakcliffe; intet kunde ha skræmt hende mer end det ene ord „skilsmisse“, og jo mer hun tænkte over det, desto mer skrækjagende forekom det hende.

Hun var ogsaa uvis om hvor stor magt hendes mand hadde over hende; det var mulig at han vilde sende bud til Inisfail og tvinge hende til at vende tilbake. Hun vilde ikke reise hjem — heller lide nød og sult, heller dø paa hospitalet eller i en arbeidsstue end reise hjem og bli tvungen til at vende tilbake til Oakcliffe. Hun hadde tænkt paa sin fars hjem som et sikkert tilflugssted — paa farens kjærlighet som en sikker beskyttelse — men nu faldt det hende pludselig ind at ingen kunde holde hendes mand fra hende, ingen kunde hindre at hans vrede rammet hende, hvis han visste hvor hun var. Nei, hun vilde ikke reise hjem — i det mindste ikke endnu — ikke før der var gaat mange maaneder og aar, ikke før Lord Stair hadde glemt hende, ikke før hun ikke lenger behøvde at

nære frygt for „skilsmisse“. Hun vilde reise til London; hun hadde en pung fuld av guld og hun kunde arbeide; hun vilde arbeide, lide nød eller dø — alt andet end at vende tilbake til Oakcliffe.

Toget dampet videre. En gang saa hun ut i aftenens tætte mørke; hun kunde ikke se andet end det rødlige lysglimt fra lokomotivets løgter.

„Phæbe, hvor mange er klokken?“ spurte hun, og kammerpiken tok frem det nydelige, juvelbesatte ur.

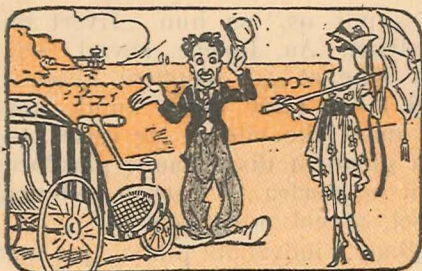
„Klokken er seks, Mylady,“ sa hun. „Vil De ikke ha uret nu?“

„Nei, behold det bare,“ svarte Lady Stair. „Jeg bryr mig ikke om det.“

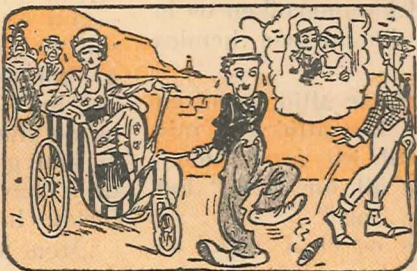
Seks. Saa var de halvveis til London og der vilde gaa endnu en time, før Lord Stair kom hjem og hørte den skjændige historie, hvori der var saa litet sandhet men som hun allikevel ikke kunde benegte; denne historie som ingen kunde forstaa og som ingen kunde opklare — ingen uten hun selv. Hendes hjerte blev rolig ved denne tanke; det hadde banket saa stormende og høit at hun hadde hørt dets slag. Men nu blev hun roligere; døden indeholdt ingen frygt for hende, livet ingen større end den at hun kunde bli tvunget til at vende tilbake til Lord Stair.

Toget bruste videre. Av og til pep vinden

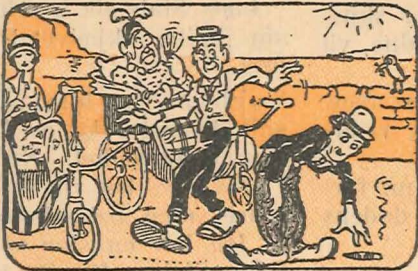
Lykken i en rullestol eller hvorledes man ad omveier naar sit maal.

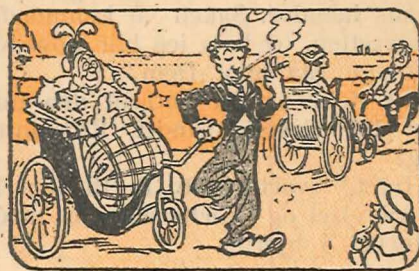
1. „Frøken! Maa jeg ha fornøielsen at invitere Dem med paa en liten kjøretur!“ sa jeg forleden, da jeg nede ved strandpromenaden møtte en meget pen, ung dame paa et sted, hvor der netop stod en ledig rullestol. „Jeg pleier ellers at foretrække en automobil!“ svarte den unge dame. „Men for en gangs skyld: la gaal!“

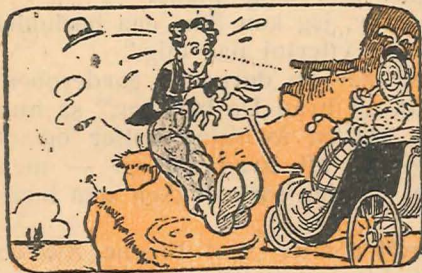
2. Den unge dame tok plads i rullestolen, og jeg trak avsted med hende. Behøver jeg at forsikre, at søtere byrde har disse mine hænder aldrig trukket! Er det noget underlig, at jeg i fantasien allerede begyndte at utmale mig, hvor deilig det vilde være naar hun og jeg blev forlovet, og jeg kunde kalde hende min lille skat!

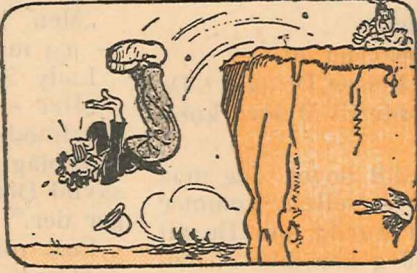
3. Da vi hadde kjørt et litet stykke, saa jeg en næsten hel, fin cigar ligge paa jorden, nylig henkastet av en meget fin herre. Jeg er meget økonomisk anlagt og kan ikke like at noget skal gaa tilspilde. Derfor bøide jeg mig ned og tok op cigaren. Mens dette foregik, var der en herre som trak avsted med min unge dame.

4. At jeg ikke straks opdaget dette, kom av, at den samme herre hadde latt en anden, ganske lignende rullestol bli staaende igjen, og den trak jeg nu avsted med, stadig hensunken i drømme om min skjønneste elskede og i fantasier om, hvor lykkelig jeg vilde være, hvis jeg hele livet igjennem kunde faa lov til at trille hende om i en rullestol.

5. Men ak! Jeg skulde snart bli revet ut av mine drømmerier. Vi var kommet helt ut til de steile skrænter ved stranden, og jeg vendte mig nu om for at spørre hende, om hun ikke syntes utsigten her oppe fra var vidunderlig, — da saa jeg til min forfærdelse, at min unge elskede var forvandlet til en bedaget, ældre dame!

6. Jeg ante ikke hvorledes denne forvandling var gaat til, og vel hadde jeg hørt om, hvorledes folk paa én nat kunde bli hvitbaarede av skræk, men at kjærlighet kan forvandle en ung, blomstrende kvinde til en gammel dame i løpet av nogen minutter, — det hadde jeg aldrig oplevd før, og av skræk styrtet jeg ut over skrænten.

7. Nu var der jo heldigvis vand nedenunder, saa jeg faldt forholdsvis bløtt, men vaat blev jeg uetelig, og jeg skal heller ikke si, at det huet mig at der netop befandt sig en baat med to unge damer i like ved, for hele min stilling var yderst nedverdiggende, og de unge damer tilsendte mig da ogsaa haanlige blik.

8. Et gode var der dog ved situasjonen: Jeg kunde nu bli reddet uten at rope om hjelp, hvilket jeg formodentlig ellers var blit nødt til. Med et par kraftige svømmetak kom jeg mig bort til baaten, hilste paa de unge damer og spurte dem, om de hadde noget imot at ta mig med ombord i deres hyggelige, lille baat.

9. Igrunden hadde de vist ikke saa litet imot det, men dels var det dannede, unge piker, og dels hadde de naturlige medlidenhet med mig, saa jeg fik altsaa tilladelse til at stige ind. Men netop som jeg skulde til at entre rælingen, blev jeg grepet bakfra om halsen som av en usynlig haand — ihvertfald usynlig for mig.

10. Før jeg visste ord av det, befandt jeg mig igjen oppe paa skrænten, hvorfra jeg for litt siden var styrtet ned. Det viste sig at være den gamle dame fra rullestolen, som egenhændig hadde kastet ut et redningsbelte og egenhændig hadde trukket mig op. Det var pent gjort av hende, men ... jeg var heller blit i baaten!

11. Forresten viste hun sig i det hele overnaade omsorgsfuld overfor mig, bød mig ta plads i rullestolen, dækket mig til med tepper, for at jeg ikke skulde bli forkjølet efter det kolde bad, hvorefter hun trillet avsted med mig, — kort sagt: Jeg var begyndt at faa mistanke om, at den ældre dame tænkte paa at bortføre mig!

12. Min mistanke viste sig ogsaa at passe ... paa en maate. Hun førte mig nemlig hjem til sin bolig og ... presenterte mig her for sin unge, meget pene datter. Nu forstod jeg, at det var til fordel for datteren at den ældre dame hadde bortført mig, og glad var jeg. Men utenfor stod min rival og skar tænder ... han var ikke videre glad. s

omkring kupevindue med en høi, sørgelig klagen; av og til lød lokomotivets floit høit og skingrende.

„Det er Eastham tunnellen,“ sa Phæbe Askern, da toget med et drøn og en skarp fløiten for ind i det dype mørke. „Min fætter blev dræpt i denne tunnel for fem aar siden.“

Toget bruste videre gjennom det tykke mørke, hvor man bare glimtvis saa det rød-agtige lys fra løgtene — en lang, endeløs tunnel.

Aa himmel! Hvad var det? Et støt saa frygtelig at det næsten gjorde døv — et rædselsfuldt støt — et brak av to tog som møttes, en knitren av flammer, en knaken av træverk og jern, en hvislende lyd av damp som slipper ut, vilde skrik fra hundreder av menneskelige struper! Hvad er det?

Et øieblik i forveien hadde Lady Stair og hendes kammerpike siltet i en førsteklases kupé, lyset brændte klart og piken hadde forsøkt at læse ved dets skin; hendes frue hadde forsøkt at samle sine tanker — saa kom det pludselige, forfærdelige brak! Vognen stod stille — saa rullet den tilbake — saa blev den skjøvet frem; et pludselig, blendende lys indhyllet den. Der lød et frygtelig skrik fra de to kvinder; Phæbe Askern forsøkte at gripe fat i Lady Stair — i neste sekund blev vognen knust til støv, og det som var tilbake stod i flammer. Phæbe Askern blev begravet mellem brændende træ og knust jern, mens Lady Stair blev kastet voldsomt mot tunnells væg.

Saa indhylledes alt i mørke og stilhet. Da hjelpen kom og blev organisert, fandt man blandt en førsteklases kupés ruiner liket av en kvinde — et saa frygtelig syn at mændene vendte sig gysende bort. Det brændende træ var faldt ned paa hodet, halsen og ansigtet, det var intet andet tilbake end en uformelig masse som det var umulig at identificere.

Men der var et guldur med juvel-monogram — der var en pung med gulddaas, hvori der ogsaa var indgravert et monogram. I lommen paa jakken laa et sølv-filigran-visitkort, og navnet paa det halvbrændte iturevne kort var: „Lady Stair.“ Mændene saa paa hverandre.

„Det er liket av Lady Stair,“ sa de, „Lord Stair til Oakcliffe Towers hustru. Vi maa straks sende underretning dit.“

Ikke tre meter fra dem laa Lady Stair selv: lyden av deres stemmer vakte hende fra hendes bevisstløshet. Hvor var hun? — Rundt om hende var et tæt, frygtindgydende mørke med glimt av røde flammer og skjær fra fakler og hun hørte frygtelige jammer-skrik fra menneskestruper. Hvad hadde der hendt? Hun visste det ikke; hun husket ikke andet end de ord, hendes kammerpike hadde sagt:

„Det er Eastham tunnellen.“
Det maatte være hendt et ulykkestilfælde her i Eastham tunnellen. Like ved hende laa et halvbrændt vrak av en jernbanekupé,

og det halvbrændte lik av en kvinde; en gruppe mænd stod ved siden av. Hun rørte sig ikke, hun kom ikke med en lyd; hun var altfor fortumlet og forvirret.

Saa kom der flere til.
„Hvad er det iverien her?“ spurte en myndig stemme.

„Sir, der er fundet en dame som er død — her under en førsteklases kupé.“

Den talende bøide sig frem med en haandbevægelse av rædsel.

„Sir, ingen vil være istand til at gjenkjende hende; vognen er fuldstændig knust. Men disse ting sier hvem hun er, her er et ur, et visitkort og nogen andre ting.“

„Det er Lady Stair,“ sa den myndige stemme.

Han forsøkte at løse kjeden, men den var blit saa indviklet i knaphullet paa jakken at det var aldeles umulig at faa den ut.

„Det er nok til at fastslaa den dodes identitet,“ sa den nyankamne. „Bær den ulykkelige dame bort i skuret og læg disse ting ved siden av hende, saa hendes venner kan kjende hende igjen. Et frygtelig syn, skynd dere, godtfolk.“

„Hvem er dræpt?“ spurte en anden som sluttet sig til gruppen.

„Lady Stair til Oakcliffe. Hun var i en førsteklases kupé — den tredje fra lokomotivet — er frygtelig forbrændt — aldeles ukjendelig.“

Saa kom to mænd med en baare og de jordiske rester av den som for faa minutter siden hadde været en levende, aandende kvinde, blev lagt paa den og baaret bort.

„Lady Stair til Oakcliffe, ganske ung — paa reise til London — saa forbrændt at hun er ukjendelig —“ saaledes lød ytringer som blev hørt i tunnells mørke rædsler. — Saa blev faklene baaret længer nedover jernbanelinjen, mændene gik videre, og den virkelige Lady Stair, hvem de andre trodde død, blev efterlatt liggende op til muren.

„Det var stakkars Phæbe,“ tænkte hun ved sig selv, „man har fundet mine ting paa hende og saa tror de at det er mig.“

I mørket og rædslene som omgav hende faldt en tanke hende ind. Man trodde, hun var død. Hun hadde længtet efter døden. Her var en chance til at være død i livet. Hun reiste sig langsomt, og idet hun støttet sig med den ene haand til den fugtige mur, gik hun til enden av tunnelen. Det forekom hende en endeløs gang. Da hun følte den friske, kolde luft slaa sig imøte, visste hun at hun var ved enden av tunnelen.

Ved maanens svake lys saa hun for sig en skraaning, med stor vanskelighet klatret hun opover den og krøp over et lavt plankegerde — og saa faldt hun utmattet om i det fugtige, visne græs paa den anden side.

„Jeg er død — skjønt jeg lever,“ hvisket hun — „død, skjønt jeg lever.“

XX.

Klokken hadde slaat seks, og Lady Perth gik hurtig frem og tilbake paa gulvet i den hvite dagligstue. Hun hadde vel ikke gaat for vidt? — Hun hadde drevet den utykelige, unge frue til vanviddets rand av angst — men hun mente at hun var berettiget, fuldt berettiget til at gjøre det, hun hadde gjort. Hendes brors egteskap hadde været en feiltagelse fra begyndelsen til enden. Den unge frue var hverken sin stilling eller hans kjærlighet værdig. Hun var øiensynlig hellig forelsket i kaptein Este.

I sit eget hjerte ansaa Lady Perth ikke et øieblik den unge frue for skyldig i andet end tankeløshet, men her tilbød sig en anledning som kanskje aldrig vilde komme igjen og hun vilde ikke la den gaa ubenyttet hen.

Hun hadde overveiet alt hvad hun vilde si og hvorledes hun vilde si det. Lady Stair hadde ikke forlatt sit værelse. Hun hadde holdt øje med hallen — der var ikke gaat nogen gjennom den. Kammerpiken var gaat ind til sin frue for en stund siden.

Hun var aldeles sikker paa at hverken Lady Stair eller kammerpiken hadde forlatt værelset. Hun tænkte ikke paa glassdørene som førte ut til haven.

Klokken var seks — og snart blev den syv. Akkurat da uret begyndte at slaa, hørte hun Lord Stairs stemme. Hun gik like ind til ham.

„Douglas,“ sa hun, „jeg vil gjerne tale med dig. Jeg har noget viktig at si dig. Hvor vil du tale med mig?“

Han saa overrasket paa hende. Han var træt og sulten; hele veien hadde han tænkt paa Marguerite, og da han staa sin søster staa og vente paa sig, var hans første ord:

„Hvor er Marguerite?“
„Det er om Marguerite, jeg vil tale med dig,“ svarte hun. „Jeg tror, hun er paa sit værelse. Jeg ønsker at si dig noget, før du taler med hende, Douglas.“

Uten at si mer gik Lord Stair i forveien til biblioteket, og Lady Perth fulgte med ham.

„Jeg har noget meget pinlig at si dig, Douglas,“ sa hun. „Jeg skal fatte mig i korthet. Jeg ønsker ikke at volde dig mer smerte og skam end nødvendig. Jeg har i nogen tid hat mine egne tanker med hensyn til din hustru og kaptein Este.“ Hun stanset brat, for Lord Stair hævet med en myndig bevægelse haanden.

„Jeg vil ikke høre et ord imot min vakre, unge hustru,“ sa han, „ikke et eneste ord.“

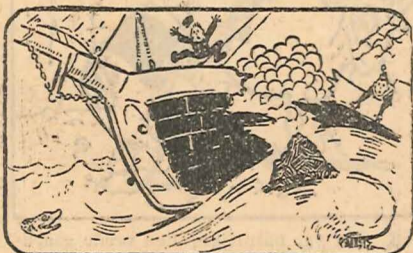
„Du vil faa andre tanker, naar du hører hvad jeg har set og hørt,“ sa Lady Perth, og saa fortalte hun — med egne følelser — alt hvad hun hadde været vidne til ved Herons Pool.

„Jeg gjentar,“ sa hun, „at jeg saa din hustru slynge sine armer om Darcy's hals, at de kysset hverandre med lidenskapelige taarer og ord, at hun begravet sit ansigt

I flyvebaat.

Det gode skib „Mary Ann“ holdt paa at ta ind en betydelig last av gasballonger. Under arbeidet med at bringe ballongene ombord hadde mandskapet sin fulde hyre med at „holde sig paa jorden“, hvilket moret kapteinen meget.

Naa — ombord kom jo tilsidst alle ballongene, „Mary Ann“ lettet anker og stod for en frisk bris ut av havnen. Alt gik godt, indtil „Mary Ann“ en dag pludselig støtte paa en klippe, saa skibet skiltes ad i to stykker.

Da syntes gode raad dyre. Men kapteinen var som alltid sin stilling voksen. Hurtig beordret han redningsbaaten los, to vældige knipper med gasballonger blev bundet fast i baaten, hvorefter hele mandskapet begav sig ombord.

I denne flyvebaat av nyeste konstruktion naadde „Mary Ann's“ tapre besætning iland og blev her mottat med jubel- og bifaldsrop av den paa stranden forsamlede folkemængde, som aldrig hadde set en slik flyvebaat.

ved hans bryst og graat ustanselig. Jeg saa hende, da han hadde forlatt hende — faldede med ansigtet mot jorden og graate som bare den kvinde graater, der skilles fra sit hjertes elskede.“

„Stakkars barn!“ sa Lord Stair medlidende. Han saa blek og bestyrtet ut, men han var reitsindig og ædelttænkende som faa.

Lady Perth stirret paa ham med forbauselse og forfærdelse.

„Stakkars — hvad for noget!“ utbrøt hun. „Hører jeg riktig? — Mener du at du har medlidende med hende, en skamløs —“

„Hysch!“ avbrøt han strengt. „Jeg forbyr dig at tale om hende paa denne maate. Du saa, de skiltes — at de sa hverandre farvel. Hvis hun hadde fulgt med ham, eller han var blit hos hende — saa kunde du ha mistænkt dem. De er skiltes, sier du — og for bestandig — hvad urigtig kan der saa være? De har næret stor hengivenhet for hverandre, de var utentvilt meget bedrøvet over at skulle skilles — jeg ser ikke noget ondt i det.“

Lady Perth var blit blek av forbauselse og vrede. Hun hadde aldrig drømt om at hendes bror vilde ta saken paa denne maate; hun hadde været saa sikker paa at han vilde se saken med hendes øine, at han vilde tro Marguerite skyldig og forstøte hende. Hun skjälv av vrede.

„Hvor blind og taapelig du er, Douglas,“ utbrøt hun. „Er der en slutning uten en begyndelse? Naar Deres bekjendtskap er endt paa denne maate — hvorledes tror du saa det har forløpet?“

„Jeg tror ikke noget ondt,“ sa Lord Stair. „Thamer, da jeg giftet mig med Marguerite Nairne, var hun et barn, og hendes sjæl var likesaa hvit og pletfri som en hvit lilje; vil du virkelig ha mig til at tro at nogen faa maaner skulde ha forandret et uskyldig barn til en skyldig, skamløs kvinde?“ Passiar! Du kan likesaa godt fortælle mig at solen gaar ned i øst. Jeg tror ikke et ord av det.“

„Men jeg saa det,“ sa hun skjælvende av vrede; „jeg saa det selv.“

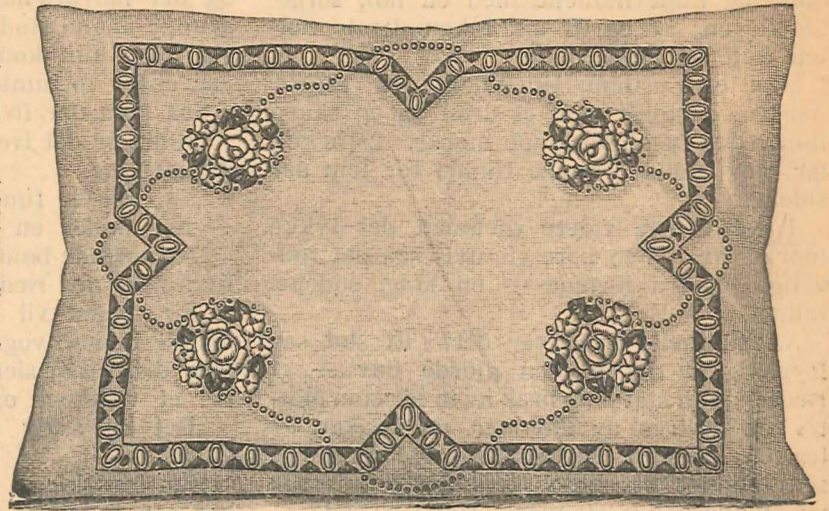
„Du overdriver det du saa. Jeg foretrækker at tro min hustru. Min hustru er for mig den fineste, den kjæreste, den reneste av alle kvinder! Jeg negter at tro noget ondt om hende og jeg negter bestemt at ville høre et ord om hende. Hvis dette er alt hvad du har at si mig, Thamer, saa kan du betrakte det som usagt. Der er intet ondt i det. Vi Stairs er saa kolde og stolte, vi kan ikke hengi os til kjærlig følsomhet. Marguerite har et bløtt, ømt hjerte. Taarer og kys betyr hos hende ingen brøde.“

„Jeg har aldrig set hende saa øm og kjærlig overfor dig,“ sa Lady Perth haanlig.

Det er min egen skyld,“ sa Lord Stair. „Himlen velsigne hende. Jeg er overbevist om at hun har været mig en trofast hustru.“

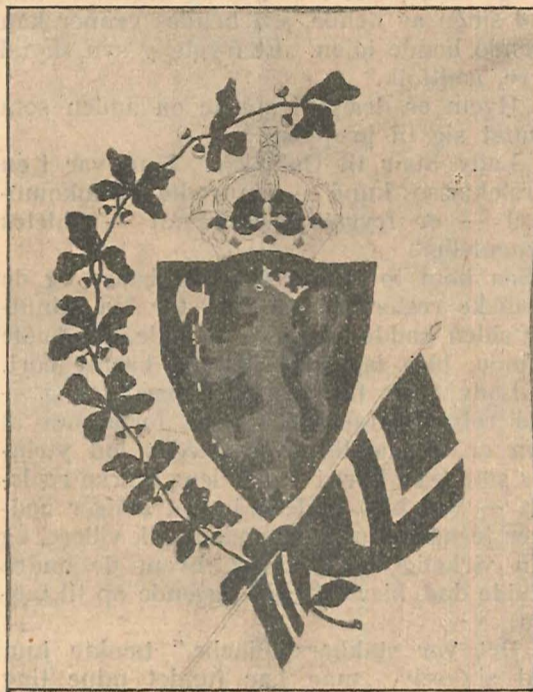
„Du maa gjøre hvad du vil,“ sa Lady Perth. „Jeg har gjort min pligt. Jeg har fortalt dig hvad jeg har set og hørt; jeg kunde fortælle dig endnu mer. Men det er jo unyttig, naar du avslaar at høre det.“

(Fortsættes.)

42de haandarbeide.

Vi har nu atter faat hjem stof og garn til et antal av det saa sterkt efterspurte haandarbeide:

A. Det norske vaaben.

som leveres paa mørkblaa uldjåva i prima kvalitet i størrelse 90 (110) centimeter og med tegning som vort billede viser.

Pris for paategnet materiale med garn og silke er kr. 36.50. Silkesnor til kanten kr. 0.95 pr. meter.

Paabegyndt koster det 1 krone mer.

Vi anbefaler vore abonnenter at skrive efter dette haandarbeide nu det kan leveres. Det er ikke saa særlig stort antal vi har sikret os stof til, da det fremdeles er vanskelig at faa uldgarn og stof. Og prisen blir ikke billigere senere.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren“ paa side 26.

B. Pute.

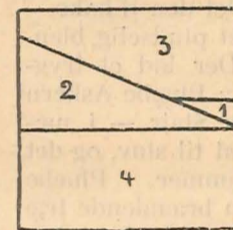
Broderiet paa den pene og praktiske pute av gullig linstof syes udelukkende med blaat og hvitt garn. Det fremgaar tydelig av billedet, hvorledes farvene fordeles. De hvite blomster og de hvite deler i borden omkantes med blaa kontursting. Puten er omtrent 55 cm. lang og 40 cm. bred.

Materiale: Paategnet pute og garn, pris kr. 9.00 gjen-

nem „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren“ paa side 26.

Løsninger paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 39:

141. At danne et kvadrat av to trekanter og to firkanter: Naar man av de givne to trekanter og to firkanter skal danne et kvadrat, maa de fire stykker legges sammen paa den i hosstaaende figur viste maate.

142. Hvilket træ skulde man begynde ved: Man begynder tællingen ved det paa hosstaaende lille rids fremhevede træ, altsaa nummer to til venstre, regnet fra statuen. Dette træ tælles som nummer 1, statuen blir da nummer 3, og det første træ som merkes med kridt, blir nummer 6 tilhøre, regnet fra statuen. Ved stadig at tælle fremefttr til hvert niende træ og hele tiden at tælle statuen med, vil efterhaanden alle træene faa kryds, og bare statuen vil bli tilbake uten kryds.

143. Hundre fugler av tre slags for hundre kroner: Skjønt der ved denne opgave bare kan opstilles to ligninger, og der ellers kræves tre ligninger, naar det som her er tre ubekjendte størrelser, kan opgaven allikevel løses ved ligning, fordi der i dette tilfælde er det særegne forhold, at man vet, at alle tre ubekjendte størrelser skal være hele tal, eftersom det er kjøp av levende dyr der er tale om. De to ligninger som kan opstilles, er:

$$H + D + K = 100$$

$$10H + 3D + \frac{1}{2}K = 100,$$

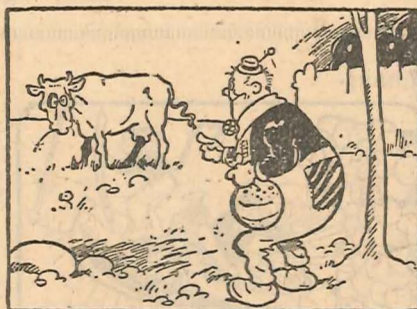
hvor H er antallet av høns, D antallet av duer og K antallet av kanarifugler. Av den første av disse ligninger findes K at være lik med $100 - H - D$. Og indsætter man denne værdi for K i den anden ligning, faar man, at H er lik med $(100 - 5D) : 19$. Nu vet man at H skal være et helt tal, og følgelig maa $100 - 5D$ være et tal som baade er mindre end 100 og tillike delelig med 19. Men man vet ogsaa: at 5 D er delelig med 5. Følgelig maa 5 D være lik med 5, for intet andet med 5 delelig tal mellem 1 og 100 vil, naar det trækkes fra 100 gi et med 19 delelig tal til resultat. Altsaa er D lik med 1, og man finder derefter let, at H er lik med 5 og K lik med 94. Der blev med andre ord kjøpt 5 høns til 10 kroner stykket, 1 due til 3 kroner og 94 kanarifugler til 50 ore stykket, ialt 100 fugler til 100 kroner.

144. Logograf: Lasso, kasse, laks, rolle, solo — kasserelle.

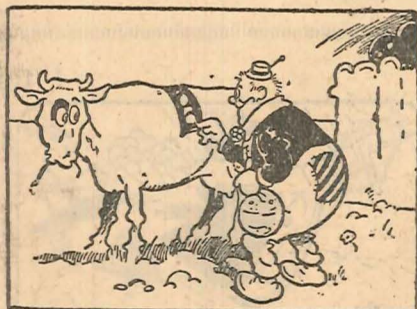
Hvorledes Jimmy hevnet sig.

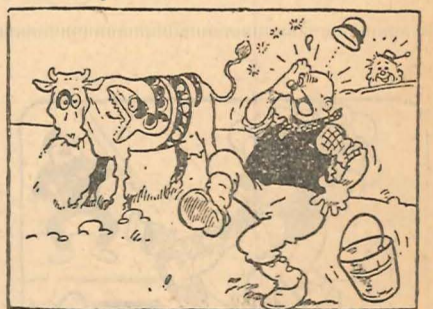
1. Jimmy var en dag saa uheldig at komme til at gaa ind over en fremmed mands jord, og den fremmede mand var av et pirrelig og heftig temperament og fersøkte ved hjælp av en bøtte vand at kjøle Jimmys lyst til at betræ fremmede folks enemerker.

2. Det lot imidlertid ikke til at avkjølingen har været tilstrækkelig. Jimmy fortsatte nemlig sin gang paa den fremmede mands jorder. Han gik helt ut paa hans mark, hvor en enslig ko stod og tygget drøv. Da slog en genial tanke ned i Jimmys hode: han vilde ha hevnet!

3. Det var naturligvis den vrede gaardbruker og ikke koen han vilde „hevne“ sig paa, men koen skulde hjelpe ham til at faa en god hevnet, — og saa Jimmys medtødt og velutviklede tegnetalent! Med sort farve begyndte han at bemale koens side. Koen saa interessert til.

4. Da den vrede gaardbruker en times tid efter kom ut paa marken for at melke til middag, hadde han nær faat et slagtilfælde ved det syn som møtte ham: en vældig slange omslynget hans kjære, gode melkeko!! Jimmy laa bak bakken og lo, — nu hadde han faat hevnet!

Hvad der interesserer damerne.

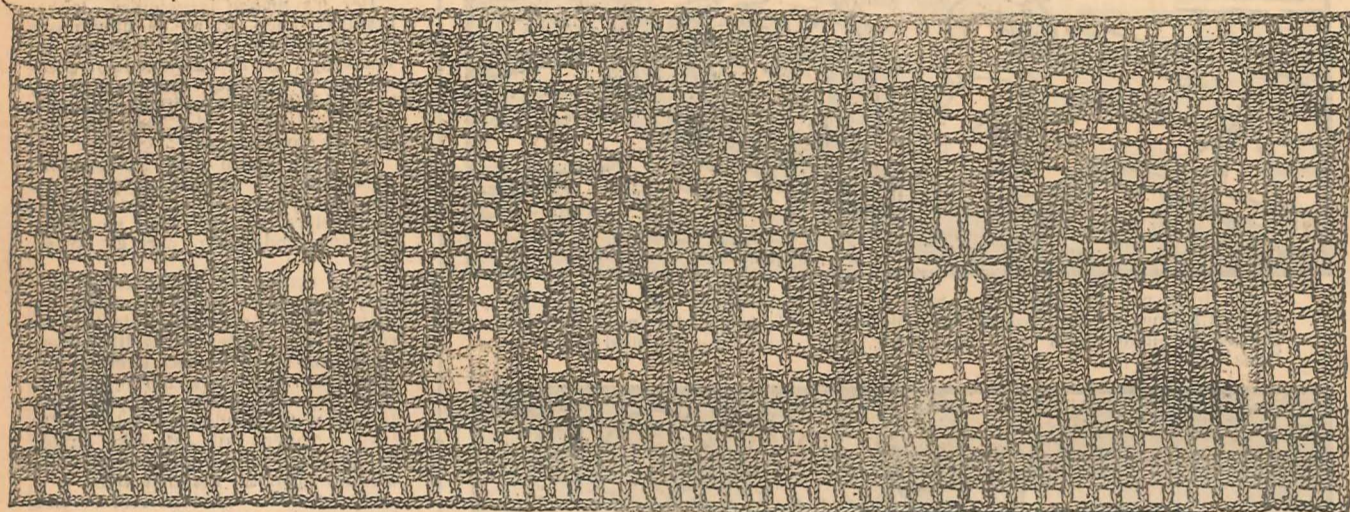
Heklet mellemverk og tilsvarende firkant, anvendelige til sammensætning av tepper, lopere og lignende.

(Hertil hører bill. 1 og 2.)

Det pene og virkningsfulde mellemverk hekles i frem- og tilbagegaende rader paa et opslag av 65 l. (luftmasker). — 1. rad: 1 st. (stang- eller pinde-

næste st., 6 st. ved siden av, 4 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st., 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 14. rad: 4 st., 2 l. og 19 st., 2 l., 1 dblst. om den følgende f. m., 2 l., 1 st. om den fjerde av de næste 6 l., 18 st. ved siden av, 2 l. og 4 st., 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 15. rad: Som 10. rad. — 16. rad: Som 9. rad. — 17. rad: 4 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 12 st. ved siden av, 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 12 st., 2 ganger avv. 2 l. og 4 st., 2 l. og 1 st., 5 l., arbeidet vendes. — 18. rad: 4 st., 2 l. og 4 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st. ved siden av, endnu en gang 2 ganger avv. 2 l. og 1 st., 9 st., 4 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st., 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 19. rad: Som 6. rad. — 20. rad: 4 st., 2 l. og 4 st., 10 ganger avv. 2 l. og

ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st. ved siden av, 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st., 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 23. rad: 4 st., 4 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st. ved siden av, 2 l. og 4 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st. ved siden av, endnu en gang 3 ganger avv. 2 l. og 1 st., 3 st. ved siden av, 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 24. rad: 4 st., 2 l. og 7 st., 2 l. og 4 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 18 st. ved siden av, 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st., 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 25. rad: 4 st., 5 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st. ved siden av, 2 ganger efter hverandre 2 ganger avv. 2 l. og 1 st., 6 st. ved siden av; derefter 2 l. og 4 st., 2 l. og 1 st., 5 l., arbeidet vendes. — 26. rad: 4 st., 2 l. og 4 st., 5 ganger avv. 2 l. og 1 st., 6 st. ved siden av, 7 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st., 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 27. rad: 4 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st., 15 st. ved siden av, 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 12 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st., 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 28. rad: 4 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st. ved siden av, 2 l. og 4 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st., 3 st. ved siden av, 2 l. og 7 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st., 3 st. ved siden av 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. Herfra gjentar man stadig den samme mønsterfigur. — Firkanten begynder med et opslag av 170 luftmasker og kan let hekles efter det tydelige billede og beskrivelsen til mellemverket.

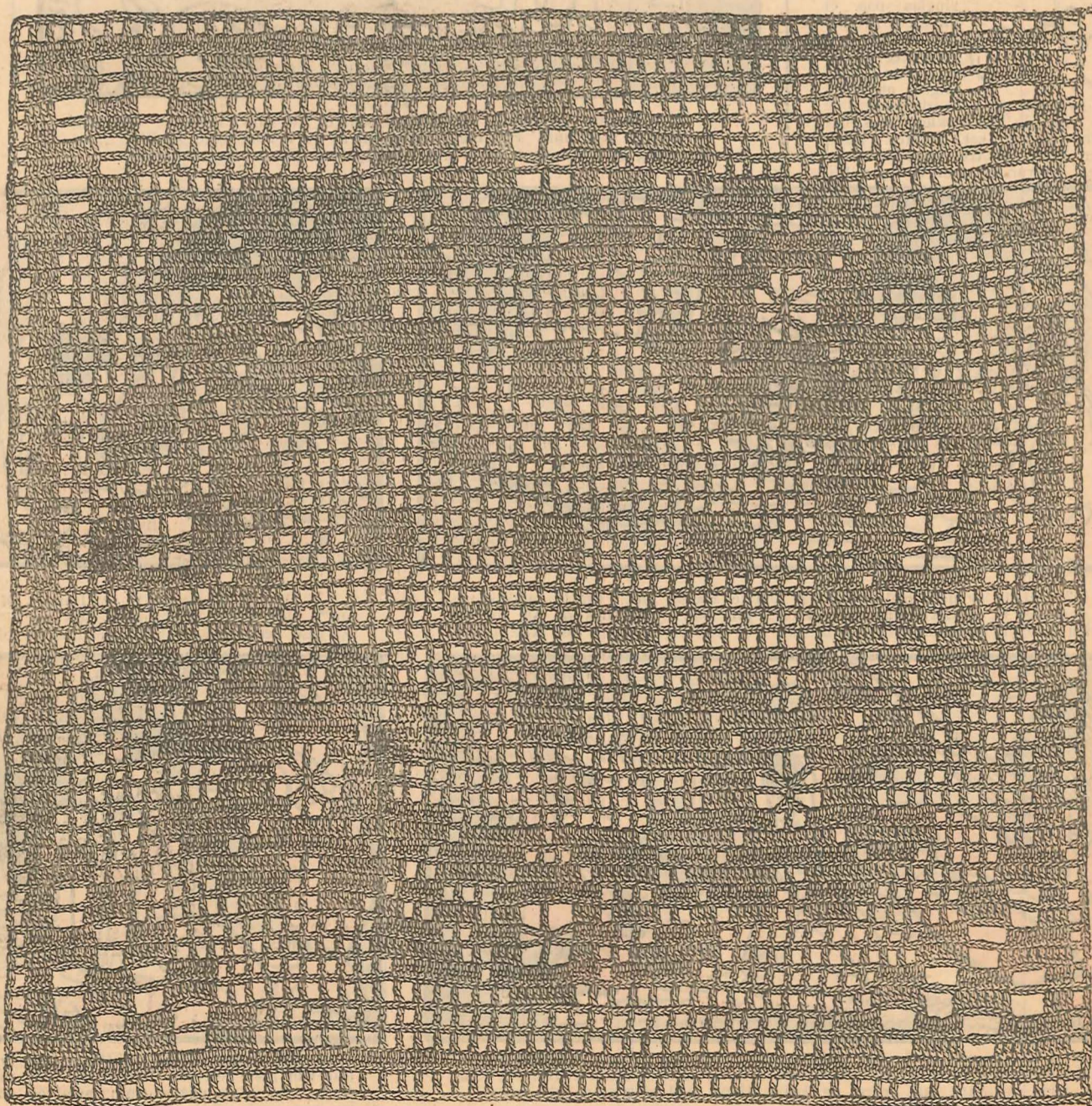
Bill. 1. Bredt, heklet mellemverk.

maske) i den ottendesidste l., 3 st. ved siden av (d. v. s. 1 st. i hver av de følgende 3 masker), 3 ganger avv. (avvekslende) 2 l. og 1 st. (d. v. s. 1 st. i den tredienæste maske), 6 st. ved siden av, 2 l. og 4 st. (den første st. i den trediefølgende maske, de andre ved siden av), 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st. ved siden av, 2 l. og 10 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st. ved siden av, 2 l. og 1 st., 5 l., arbeidet vendes. — 2. rad: 4 st. (det vil i begyndelsen av hver rad si 4 st. i de første 4 st.), 2 l. og 10 st., 2 l. og 7 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st., 6 st. ved siden av 2 l. og 7 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st. ved siden av 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 3. rad: 4 st., 2 l. og 19 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st. ved siden av 2 l. og 7 st., 2 l. og 4 st., 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 4. rad: 4 st., 2 l. og 10 st., 2 l. og 4 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st. ved siden av, 2 l. og 13 st., 2 l. og 4 st., 2 l. og 1 st., 5 l., arbeidet vendes. — 5. rad: 4 st., 12 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st. ved siden av, 2 l. og 4 st., 2 l. og 1 st., 5 l., arbeidet vendes. — 6. rad: 4 st., 2 l. og 4 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st. ved siden av 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st. ved siden av, 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st. ved siden av, 2 l. og 4 st., 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 7. rad: 4 st., 2 l. og 4 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st. ved siden av, 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 9 st. ved siden av, 4 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st., 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 8. rad: 4 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 13 st. ved siden av, 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 12 st., 2 ganger avv. 2 l. og 4 st.; 2 l. og 1 st., 5 l., arbeidet vendes. — 9. rad: 4 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st. ved siden av 2 l. og 19 st., 2 l. og 7 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st. ved siden av 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 10. rad: 4 st., 3 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 13 st., 2 l. og 4 st., 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 11. rad: 4 st., 2 l. og 19 st., 3 l., 1 dblst. (dobbelst. st.) i den tredienæste st., 3 l., 1 st. i den trediefølgende st., 18 st. ved siden av, 2 l. og 4 st., 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 12. rad: 4 st., 4 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st. ved siden av, 5 l., 1 f. m. (fast maske) i den følgende dblst., 5 l., 1 st. i den fjerdenæste st., 6 st. ved siden av 4 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st. ved siden av, 2 l. og 1 st., 5 l., arbeidet vendes. — 13. rad: 4 st., 4 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 6 st. ved siden av 6 l., 1 f. m. om den følgende f. m. (saa den helt omslutter denne), 6 l., 1 st. i den

1 st.; 9 st. ved siden av, 2 l. og 4 st., 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 21. rad: 4 st., 2 l. og 22 st., 2 l. og 10 st., 2 l. og 4 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st. ved siden av, 2 l. og 1 st.; 5 l., arbeidet vendes. — 22. rad: 4 st., 2 ganger avv. 2 l. og 1 st.; 3 st. ved siden av, 2 ganger avv. 2 l. og 7 st., 2

Naar kamgarnstoffer er blitt blanke.

Naar kamgarnstoffer paa forskjellige steder er blitt blanke, kan man let fjerne denne stygge glans, i let man vater stedene med fortyndet salmiakspiritus (1 del salmiak til 10 deler vand) og derpaa børster dem grundig med en børste som er dyppet i varmt vand. Istedetfor salmiakoplosningen kan man ogsaa bruke galdesaape. I dette tilfælde skal de blanke steder vaskes efter med rent vand

Bill. 2. Heklet firkant, syrende til mellemverket bill. 1.

Smaa kunststykker.

De lydige korker.

Kaster man en almindelig kork i vandet, vil den som regel flyde i liggende og ikke i opreist stilling. Vil man ha den til at staa ret op i vandet, kan man f. eks. hefte en tung gjenstand, en liten blykule eller lignende, til den ene endeflate.

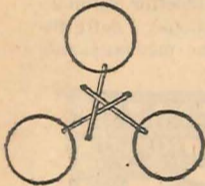
Der findes imidlertid en metode, ved hjælp av hvilken man er istand til at faa en hel samling av korker til at flyde opreist i vandet, uten at man behøver at fæstne tunge gjenstande til endeflatene. Fremgangsmaaten ved dette lille, fiske kunststykke er meget enkel og skal angis her.

Man tar et antal korker, f. eks. syv, stiller dem op paa bordet paa deres ene endeflate, griper omkring dem alle med én haand og dykker dem sammen ned under vandet i en skaal, et vandfat eller lignende. Saa trækker man forsigtig sin haand tilbake og overlater korkene til sig selv. De vil da samlet og i opreist stilling komme op til overflaten, hvor de vil vedbli at flyde om, stadig i denne stilling.

Forklaringen paa dette lille, morsomme fenomen er den, at det vand som har trængt sig ind mellem korkene bevirker forøket vedhængning mellem disse, saa at de forblir sammen og gjensidig støtter hverandre i den opreiste stilling. Se forøvrig hosstaende lille billede.

Fyrstikbroen.

Opgaven bestaar i at danne en bro over tre vinglas ved hjælp av tre fyrstikker, saa at hver fyrstik bare berører et vinglas paa ét punkt. Problemet er ikke saa vanskelig at løse, naar man følger anvisningen, som er gitt i hosstaende lille rids, hvor de tre cirkler forestiller de tre vinglas, set ovenfra. Først fletter man de tre fyrstikker ind mellem hverandre som vist paa bil-

ledet. Derefter legger man dem saaledes, at enden av hver fyrstik kommer til at hvile paa kanten av hvert sit glas. Hvis man passer paa at lægge fyrstikkene rigtig, som de skal, vil man paa denne enkle maate kunne bygge en bro, der er istand til at bære et fjerde vinglas, som forsigtig anbringes ovenpaa den.

Onkel tegner og fortæller.

Hans og Grete besøker guldfiskenes ø, hvor de befriir havmandens lille søn.

1. „Idag ror vi langt, l-a-n-g-t bort!“ sa Hans. „Vi vil helt ut til guldfiskenes ø. Der vokser der guldrær med guldblader paa!“ „Bare guldfiskene ikke spiser os!“ sa Grete. „Ikke naar jeg er med!“ svarte Hans stolt.

2. De rodde og rodde, og tilsidst kom de til guldfiskenes ø. Paa øen var der en stor hule. Her blev de mottatt av en hel mængde guldfisk. „Det var rigtig godt at dere kom!“ sa guldfiskene. „Vi er saa bedrøvet!“

ledet. Derefter legger man dem saaledes, at enden av hver fyrstik kommer til at hvile paa kanten av hvert sit glas. Hvis man passer paa at lægge fyrstikkene rigtig, som de skal, vil man paa denne enkle maate kunne bygge en bro, der er istand til at bære et fjerde vinglas, som forsigtig anbringes ovenpaa den.

Tankelæsning.

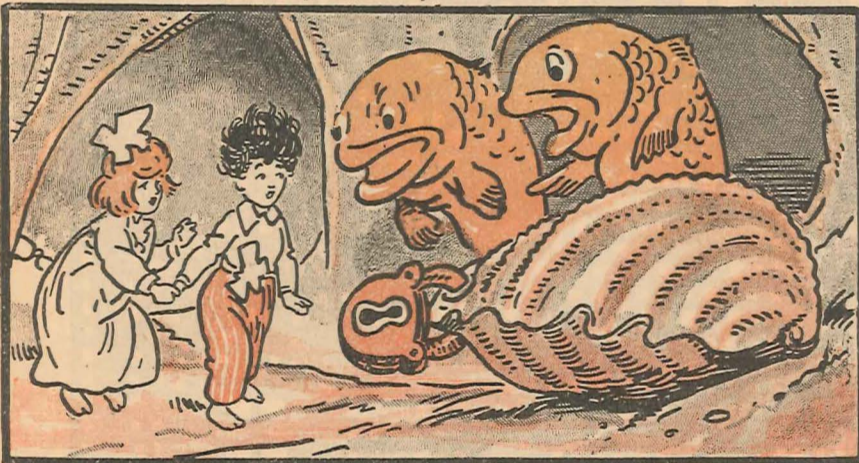

Der g's mange forskjellige „tankelæsnings“-knep. Et av de morsomste og tillike et av dem, som det er vanskeligst for den uindviede at komme paa spor efter med hensyn til, hvorledes „tankelæseren“ egentlig bærer sig ad, er det som der her skal gis anvisning paa.

Vil man optræ som „tankelæser“ efter den her angitte metode, maa man først i al stilhet hverve sig en medhjælper, som iforveien er instruert angaaende sin part av arbeidet.

Naar denne side av saken er forden, gaar man ut av værelset og lukker døren efter sig. Medhjælperen ber saa enhver av de tilstedeværende om at tænke paa hver sit tal, som ikke bør være høiere end ti. Men de maa tenke meget kraftig og vedholdende paa det, tilføier han — ellers vil det ikke kunne vandre over i „tankelæseren“'s hode, naar han nu kommer ind.

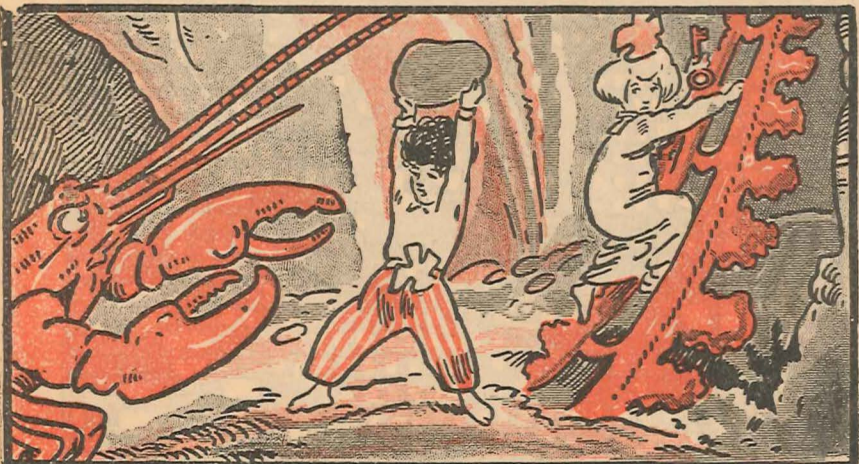
Saa kaldes „tankelæseren“ ind. Medhjælperen, som har faat opgitt det tal, hver enkelt har tænkt paa, og som naturligvis nøie maa ha indprentet sig dette, sætter sig derefter paa en stol, hvorefter „tankelæseren“ trykker begge sine hender fast ind mot hans tindinger. Han vil da gjennem disse faa signalisert det tal hver enkelt har tænkt paa, idet medhjælperen nemlig saa ubemerket som mulig biter sine tænder sammen saa mange ganger som hvert tal kræver. Hver gang han nemlig biter sine tænder kraftig sammen, vil bevægelsen i r-plante sig op i tindingen og tydelig kunne merkes av „tankelæseren“, og da denne selvfølgelig saa meget som mulig skjuler disse bevægelser med sine hender, vil det koste de andre stor møie at komme efter, hvorledes kunststykket i virkeligheten ufores.

3. „Hvad er dere bedrøvet for?“ spurte Hans. „Jo!“ svarte guldfiskene, „dere vet jo, at havmanden har sat sin lille søn i pleie hos os. Og nu har den ekle blækspruten stængt ham inde i et muslingskall! Er det ikke synd?“

4. „Det er oprørende!“ sa Hans. „Hvor er nøklen, saa skal jeg laase op!“ „Den vogter blækspruten selv over!“ „Godd!“ sa Hans. Saa steg han og Lise nedover koralltrappene, ned til blækspruten, som laa og sov.

5. Grete sprang med nøklen, mens Hans med en stor sten forsøkte at forsvare sig mot en vældig, kokt hummer. Det var blæksprutens livdrabant, som nu vilde forsvare sin herre og knipe Hans med sine store klosakser.

6. Men baade Grete og Hans slap lykkelig og vel op, og havmandens lille søn blev befriid. Guldfiskene blev meget glade herover. De gav Hans og Grete laasen og nøklen som gave, og det var en stor gave, for begge deler var purl guld!

Kjæmpens paraply.

Der var engang en konge som hadde tolv barn, der alle var velvoksne, rødkindede og vakre undtagen prins Vidunderklok, den yngste, han var blek, tynd og meget liten. Da han blev født kom der en klok kone til slottet og gav hans mor en lykkesten. Av kulør var den mørkegrøn med røde flekker, og den skulde kunne gi mod og visdom til den sønnbar den.

Dronningen var glad over gayen og lot den sy fast i den lille prins lue, og fra den time besat han mer klokskap og vidend alle hans brødre og søstre tilsammen. Av den grund blev han kaldt „Vidunderklok“. Store skarer av mennesker kom til paladset for at spørre prins Vidunderklok tilråds om alt hvad de var i uvished om. Men aal ved en av disse anledninger var det at der hændte noget merkelig og frygtelig.

Pludselig blev den lille prins ganske dum og enfoldig, og en av hans hofffolk opdaget, at lykkestenen var borte — sandsynligvis stjalet. Der blev straks lett overalt efter den, men den blev aldrig fundet, og Vidunderklok var siden den dag meget uheldig, for de andre barn gjorde nar av ham fordi navnet hans ikke passet til ham mer. — Naar de saaledes hadde erlet ham, snek den lille prins sig bedrovet op til et ensomt taarnkammer overst oppe i det kongelige slot. Her sat han time efter time ved føttene av en lærd, men fattig, gammel mand som engang hadde været de kongelige barns lærer. Her glemte han al'esmesorger, han sat stille ved den gamle mands føtter og stirret tankefuldt paa hans rykkede ansigt og den oldingen forta te gamle eventyr og historier for sin ven.

En dag, da Vidunderklok skulde gaa op i taarnkammeret, saa han fra et vindu en stor, sort skjerm med et vældig guldhaandtak paa bli blåst bortover sløshavene. Huiende og skrikende av glæde løp hans søsken, som lekte nede i haven, efter den, fangt den og saa, at det var

Paraplyen fløi op i luften med ham mens prinsene og prinsessene stirret forbanset efter den.

en kjæmpestor paraply. Men i det samme øieblik, de rørte ved den, lukket den sig i med et smeld, og alle deres anstrengelser for at slaa den op igjen var forgjæves. — Den lille prins løp op og fortalte sin gamle ven, hvad han hadde set.

„Aa, Vidunderklok,“ sa læreren, „den paraplyen tilhører en kjæmpel Det menneske som tør levere den tilbake, vil sandelig bli lykkelig.“

„Det tør jeg godt!“ ropte den lille prins med de straalende øine.

„Du!“ Den gamle mand smilte. „Ja, saa skal du ogsaa gjøre det! Hør, hvad jeg vil si dig! — Find den lille springfjær som skal være tilhøre paa haand-

laket, tryk paa den og gaa saa i samme øieblik paraplyen blir slaaet op, ind under den og ønske at komme til kjæmpens bolig. Hvis den har tryllekraft — og det tror jeg sikkert, at den har — vil den gjøre alt, hvad du ønsker.“

Prinsen takket ham og sprang hurtig ned til sine søsken som ivrig snakende var forsamlet om paraplyen.

„Der er Vidunderklok!“ ropte en. „Ja ham faa den, den er jo allikevel allfor stor og klodset til at kunne brukes til noget.“

Men i samme øieblik trykket den lille prins paa fjæren, med et smæld slog paraplyen sig op, og gutten sprang ind under den. Saa fløi paraplyen hurtig op i luften med ham, mens alle prinsene og prinsessene forbløffet stirret efter den. Den fløi høiere og høiere op, og tilslutt forsvant den og prinsen helt. Rædselsslagne stormet baraa op for at fortælle det til den gamle lærer, men oldingen smilte bare og sa:

„Vent!“ — Imens blev den lille prins, som krampagtig klynget sig fast til paraplyens haandtak baaret over et skinnende hav mange, mange mil bort fra sin fars kongerike. Da saa han med et en stor

ø nedenunder sig. Midt paa den laa en kjæmpemæssig borg, og ganske langsomt dalte paraplyen ned i borggaarden.

Saasnaart prins Vidunderklok følte fast grund under føttene, trykket han paa fjæren, og paraplyen lukket sig. Han holdt godt fast paa den og ønsket, at kjæmpen maatte være i godt humor.

I det samme aapnedes borgdøren, og en vældig kjæmpe, der dog saa meget godmodig ut, kom ut i gaarden.

„Mindste og tapreste av alle prinser!“ utbrøt han glad. „Ønsk dig alt hvad du vil, som betønning for at ha bragt mig min paraply tilbake.“

Den lille prins nølte, men saa fik han øie paa en ring som kjæmpen bar paa sin lillefinger. Midt i den sat en stor, grøn sten med røde pletter paa, og Vidunderklok tænkte straks, at det maatte sikkert være en lykkesten likesom den han hadde mistet, og han sa ivrig: „Gi mig den ringen paa din lillefinger.“

Kjæmpen rystet paa hodet, men med fingeren paa paraplyens springfjær vedblev Vidunderklok:

„Hvis du ikke vil gi mig den, saa ønsker jeg at dit palads skal forsvinde og din paraply gaa i stumper og stykker — saa kan du ha det saa godt! Men gir du mig ringen, saa skal jeg sende dig paraplyen tilbake i samme øieblik jeg kommer hjem til min far.“

Langsomt trak kjæmpen ringen av sin finger.

„Ta den saa,“ sa han, „men hold dit ord!“

Prinsen ønsket at komme hjem, og i næste øieblik var han alter i sin fars palads, hvor hans søsken mottok ham med høie glædesrop.

Tro mot sit løfte sendte han straks kjæmpens paraply tilbake, og den anden grønne sten maa ha været endnu magtigere og endnu mer lykkebringende end den første, for siden den dag var Vidunderklok den peneste, den kjækkeste og den klokeste av alle kongens barn.

DR. X's AVDELING M D LOMMEPENGER OG DR. X-KONVOLUTTER FOR BARN.

1. Ved lommepege- og konvolutoppgaverne faar 1 løser som lommepege 5 kroner, og 25 laar ukens dr. X-konvolut.
  2. Ved konvolutoppgaverne faar 25 løsere ukens dr. X-konvolut.
- Alle indsendte løsninger hentligger utest indtil den 27. oktober. — Den paa denne dag først uttagne, rigtige løsning tilsendes lommepegen, de følgende 25 faar dr. X-konvoluttene.

Lommepege- og konvolutoppgave nr. 151.

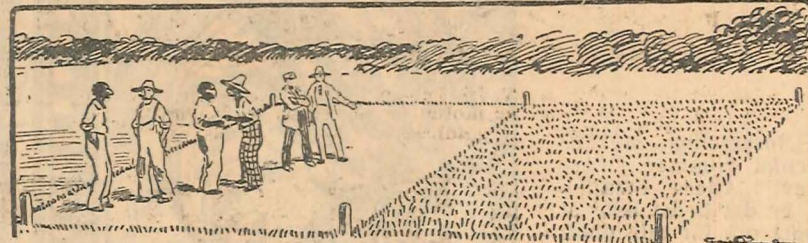

Hvor mange aar yngre, end han virkelig er, vil indianeren komme til at se ut paa det næste fotografi, som tas av ham?

Dr. X talte forleden med en mand, som fortalte ham følgende: „Jeg møtte for et aar siden en indianer, som sa, at han hadde hat et fotografi av sig selv, tat for et aar siden, og paa dette saa han et aar yngre ut, end han saa ut paa et som var tat aaret iforveien, paa hvilket han saa et aar ældre ut end han virkelig var. Og nu haaber han, tilfælde manden, som fortalte dr. X denne historie, „at han næste aar naar han igjen skal fotografere, vil komme til at se et aar yngre ut end paa det sidst tagne fotografi!“ Dr. X fandt, at dette lod litt indviklet, og for at faa saken klæret spur han nu læserne: Hvor mange aar yngre, end han virkelig er, vil indianeren komme til at se ut paa det næste fotografi, hvis hans haab gaar i oppfyldelse?

Om lommepeger og dr. X-konvolutter for barn ved denne opgave se ovenfor.

Lommepege- og konvolutoppgave nr. 152.

Hvem kan foreta omflytningen av de seks mænd paa de i opgaven stillede betingelser?

Der stod seks mænd, tre negrer og tre hvite, paa et hvitt laken. Like ved siden av var der et stykke jord, bevosket med græs. De seks mænd fandt nu paa at more sig med at leke pus'espil med sig selv. De stillet sig til opgave at komme over paa græsmarken alle seks, men paa følgende betingelser: Der maa ikke gaa mer end to mænd ad gangen over paa den anden side. Der maa aldrig være flere negrer end hvite paa den samme side — i det høieste maa

det være like mange. Og endelig maa holdene stadig gaa skiftevis fra lakenet over paa græsset og omvendt, saa aldrig to hold eller hverandre gaar t. eks. fra lakenet over paa græsset eller omvendt. Der spørres nu: 1. I hvor faa træk kan omflytningen finde sted? 2. Hvorledes skal „trækken“ være?

Om lommepeger og dr. X-konvolutter for barn ved denne opgave se foran i denne avdeling.

Lommepege- og konvolutoppgave nr. 153.

Logogrit.

1. 5. 2. 2.
Fra haand til haand jeg flyver
saa let som vinget fugl,
i farver tidt jeg straalere:
rød, blaa, hvit og gul.

4. 3. 4.
Hvis, selv jeg skulde spise
den mat, jeg laget har,
da maatte jeg vel revne, —
derover er jeg klar.

6. 3. 2. 4.
Til angrep og til forsvar
jeg ofte djervt blir brukt,
og ofte har jeg drevet
min kontrapart paa flugt.

1. 2. 3. 6.
Men tidt har ogsaa dette
i stride strømme flydt,
naar, hvad der nys blev nævnet,
har avgjort en disput.

Løsningene paa opgavene i dr. X-avdelingen i nr. 39 findes i dette nummer av bladet side 20.

4. 3. 2. 4. 1. 7.

Jeg kalder saa ofte
med klingende røst
og byr dig at komme
og hente fred og trost.

1. 2. 5. 6.

Hvad jeg er, maa du vite,
at negle gaar ei an.
I selve dette øieblik
du klart mig skue kan.

4. 5. 2. 4.

Naar huser skal bygges,
da brukes jeg tidt —
dog ei i tømmerhuser,
det sier jeg frit.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7.

Da denne svære jernring
om land og rike laa,
da var der mange saker,
som folk ei kunde faa.

Om lommepeger og dr. X-konvolutter for barn ved denne opgave se foran i denne avdeling

Løsningene paa opgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepeger i bladets nr. 45.

Konvolutoppgave nr. 154.

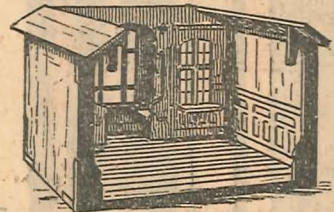
ILD EG EM MERM ANP ØL EI U NDEH US

Hvem kan lese slovensk?

Om dr. X-konvolutter for barn ved denne opgave se ovenfor.

Denne uke har ny dr. X-konvolut for barn:

46. Dukkestue i løvsagarbeide, meget stilfuld, utstyrt med karnap og indrettet til bruk for de i dr. X-konvolut nr. 44 leverte dukkestuenøbler i løvsagarbeide.

Dukkestue med karnap.

Mottagerne av lommepeger og dr. X-konvolutter i nr. 39:

Opgave nr. 141: Nora Rygh, Mjøndalen. 5 kr. Trygve Oshaug, Ski, 2 kr. Mimi Brattlie, pr. Hamar, 2 kr.

Opgave nr. 142: Nils Hegre, Brumunddalen, 5 kr. R. th Larsen, Fabrikgt. 4, Aa'esund, 2 kr. Agnes Baust, Uranienborggt. 14, Mandal 2 kr.

Opgave nr. 143: Hans Johannesen, Grønligt. 1, Horten, 5 kr. Frithjov Kjos-Larsen, Kr. Augusts gt. 7 a, Kristiania, 2 kr. Hans Fuglum, Bispenggt. 7, Bergen, 2 kr.

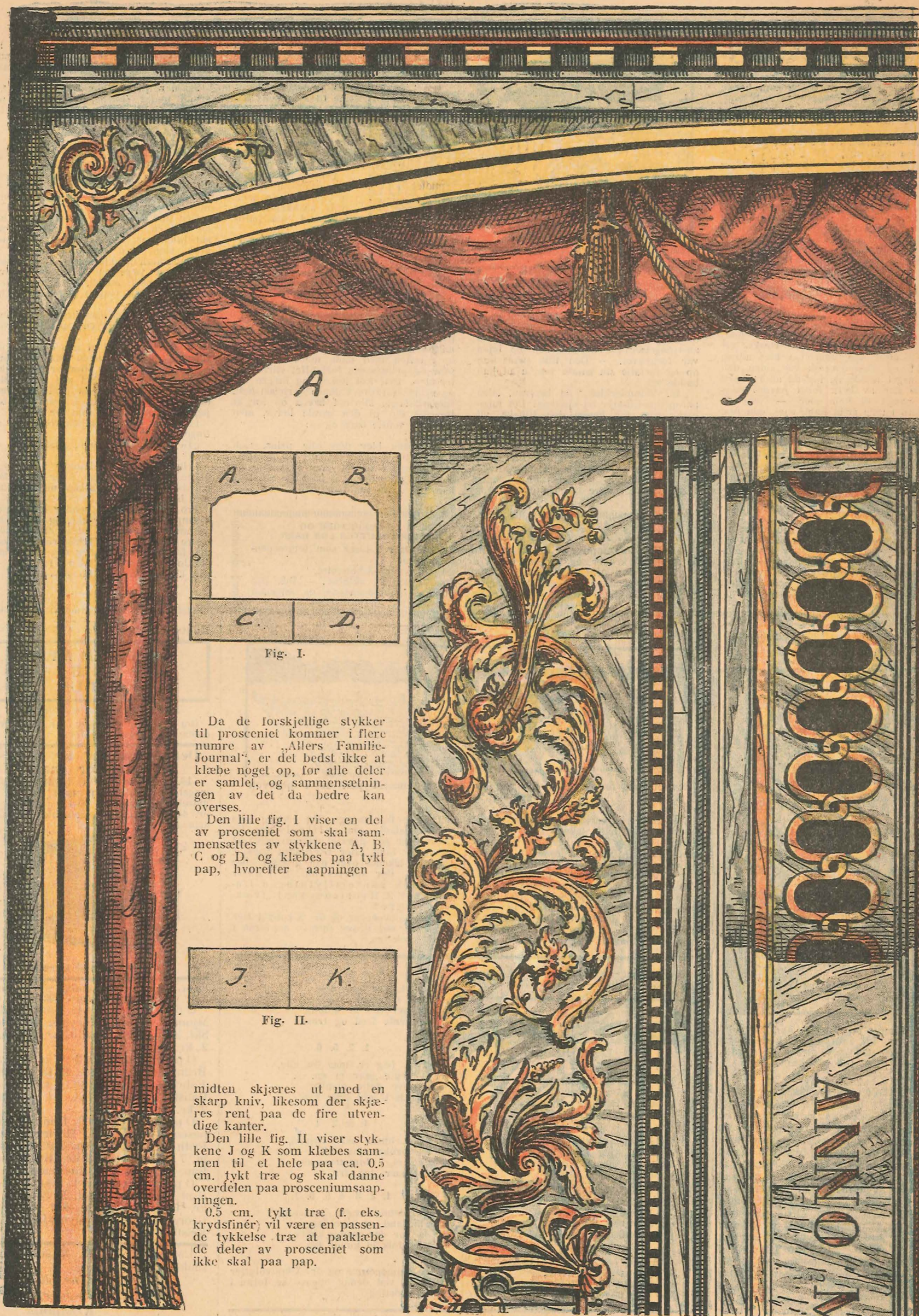
Opgave nr. 144: Louise Morisse, Vestfjorddalsgt. 5, Rjukan, 5 kr. Conrad Wattum, Ski st., 2 kr. Georg Danielsen, Dynekilgt. 7 b, Kristiania, 2 kr.

Løsninger til dr. X adresseres saaledes:

Til dr. X. (nr. 42),
„Allers Familie-Journal“,
Kristiania.

Enhver som indsender løsning kan sikre sig ovennævnte dr. X-konvolut for barn ved at vedlægge et 10-øres frimerke.

A.

J.

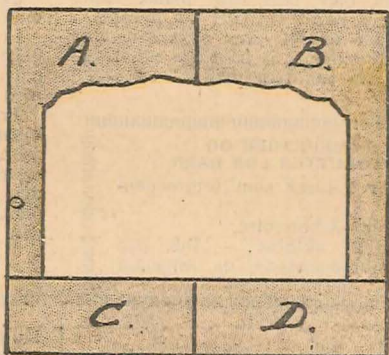

Fig. I.

Da de forskjellige stykker til prosceniet kommer i flere numre av „Allers Familie-Journal“, er det bedst ikke at klæbe noget op, før alle deler er samlede, og sammensættningen av det da bedre kan overses.

Den lille fig. I viser en del av prosceniet som skal sammensættes av stykkene A, B, C og D, og klæbes paa tykt pap, hvorefter aapningen i

Fig. II.

midten skjæres ut med en skarp kniv, likesom der skjæres rent paa de fire utvendige kanter.

Den lille fig. II viser stykkene J og K som klæbes sammen til et hele paa ca. 0.5 cm. tykt træ og skal danne overdelen paa prosceniumsaapningen.

0.5 cm. tykt træ (f. eks. krydsfinér) vil være en passende tykkelse træ at paaklæbe de deler av prosceniet som ikke skal paa pap.

MUSIK. Prisliste mot 30 øre i porto.
A. TH. NILSSONS MUSIKHANDEL,
 Norrköping 1.
 Musikinstrumenter, strøge og tilbehør bedst og bligst. Vi liner guitarer, messinginstr., sextetnoder, taleapparater og plater, ital. tækspil m. m.

NORSKE KJØBMAND
 Forsikringsaktieselskap
 TELEFON 265872
INDBRUD

Parba
 Gjør et forsøk med Parba, der er hudens naturlige næringsmiddel, den renser alle porer og gir den fine hvite teint, som er saa eftertragtet av alle.
Parba crème i tuber, i krukker.

Alf Bierckes FERNISSER

Gramofoner og plater.
 Norges største utvalgte Forlang katalog. Avbetaling indrømmes sode kjøpere.
Imerslund & Co. A/S.
 Kristiania, Torvgaten 18.
 Musik- & Fotohandel

METALUTSTYR.
 Oppudsning. Patinering. Oksydering. Reparationer. Metaltrykning. Fornikling. Formessing. Forkobring.
 Dør- og firmaskilte i messing. Metalarbeide efter bestill. og tegn.
John Heide. Metalutstyr, Dronningensgt. 40, Kr. ania. Tlf. 21058

AMERIKANSK SKOTØI
 12 Grøndens Skotøismagasin 12 Christiania.

Ennas fotografi-
 apparater er de bedste, med dem kan enhver straks fotografere overalt. Pris fra 11 kr. komplet.
 „Amator-Fotografen“, Vimmelskiftet 47, Kbhvn. Forlang prisliste.

Haarfletter
 av ægte haar og i alle farver fra 9.00, 12.00, 15.00 og 20.00 kr.
 Prøve av haaret indsendes. Exp. diskret mot opkrav.
 Nordregt. 11. Einar Lehn Trondhjem.

Det Norske Livsforsikringsseiskap
FRAM A/S
 overtar alslags livsforsikring ogsaa med ukentlig premiebetaling.

Den norske Handelsbank
 Forhen TRONDHJEMS HANDELSBANK opprettet 1885.
 Kristiania, Kirkegaten 17. Trondhjem, Søndregate 13.
 Aktiekapital og fonds kr. 80.000.000
 Forvaltningskapital pr. 30/9 1918 kr. 325.000.000.
 Mottar midler til indskud paa 6 maaneders opsigelse paa ..... 5 pct. rente
 " " " " " sparevilkaar ..... 4 1/2 " "
 " " " " " folio ..... 2 " "
 Utfører alle arter av bankforretninger.

Husmødre kjøp
 Fredr. Hvedings norske pudsemiddel **Blankolin**
 bedste eksisterende pudsemiddel for messing og alle blanke metaller.
 Under overskriften „Et udmerket pudsemiddel“ skriver bladet „Urd“: Sjelden har kobbe- og messingtoilet skinner som nu, da vi bruker Fredr. Hvedings flytende pudsemiddel Blankolin. En tube er rigtig droi.

Fi ipenser, hudorme og alle andre misprydler er tjernes med ansigtsbadevand „1917“. Er ogsaa forrinlig mot ansigtsødm. og bledaarer. Huden blir biendende hvit, kr. 3.00. — Rynker fjernes med „Creme de Paraffine“. Forb vsende vi kving. Æske kr. 5.00, prøvekr. 3.00. Gyldenblond haar f as av „Gudine“, kr. 2.50. Næseformer, n. model 25, overtr f er alt. Retter alle form ell, saafremt de ligger i den bevæge ige del av næsen. Kan indsilles saa den passer til enhver næse. Anbel let av Dr v. Eck. Kr. 9,00 og 12,50. Sendes pr. efterkrav. Porto 65 øre.
„El Azhar“, Svinget 23, KØBENHAVN C.

„GLOBE“
 haandseparatorer er anskaffet av alle norske landbruksskoler.
E. C. DUE A/S
 Raadhusgt. 10, Kristiania.

Naar Kulden sætter ind
 gjælder det at beskytte sin hud mot saarhet, sprækker og misprydende rødhet. Intet middel er saa utmerket herfor som F. Paulis Liljemelkcrème, der lindrer, bevarer og forskjøner huden. Forlang derfor altid
F. Paulis Liljemelkcrème.
 Parfymeri F. Pauli A/S, Kristiania.

Reparationer av **trækspil** og **talemaskiner** utføres paa vort verksted av førstekl sses fagfolk.
Nordisk Musikforretning A/S, Søgaten 2, Kristiania.
 (No ges største specialforretning i trækspil og tal-maskiner).
 Luksuskatalog gratis og franko.

„Allers Familie-Journal“s Sykurv.

Ukentlige t lskaa ne silkepapir-mnstre til dame- og barnege rderoben. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike med 15 øre i irmerker, til „Allers Familie-Journal“ Storgaten 49, Kristiania, og De vil pr. post porto frit, motta nedensaaende smitmonster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

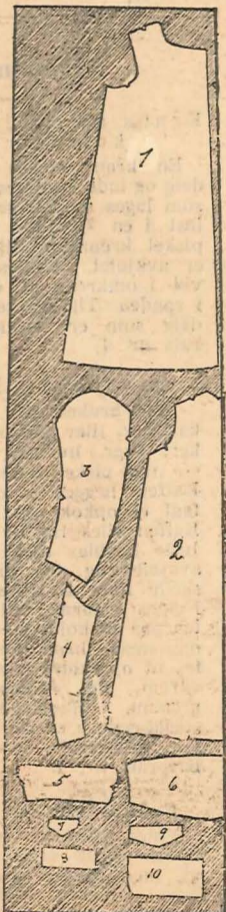
Kaape til piker paa 12-13 aar.

Denne praktiske kaape er sydd av brunt uldstof. De store lommer, som stikkes paa forstykkene, lukkes med kantede knaphuller og stoffknapper. Forstykkene brettes om som opslag og syes med mellemfor og inderbektledning. Beltet lukkes med knaphul og knap. Der medgaar 2 3/4 m. stof av 130 cm.s bredde. Monstret bestaar, som bill, viser, av følgende deler:

- Fig. 1. Forstykke.
- „ 2. Den halve ryg.
- „ 3. Overærme.
- „ 4. Underærme.
- „ 5. Ærmeopslag.
- „ 6. Den halve krave.
- „ 7-10. Lomme.

Ved tilklippingen lægges monstret langsmed stoffet. Midten av kraven og ryggen langsmed stoffets bredt.

Bestillingsseddél paa
Sykurv nr. 42 Pris 15 øre.

AB. Ulyueng skrift volder feilekspektion!

Lær at glemme!

Glem! Lær at glemme! Ikke den letsindige forglemmelse av selvforskyldte, sorgelige erfaringer, hvis minde likesom en manende advarsel skulde følge os gjennom det fremtidige liv eller den pietetsløse glemmen av vemodige, dyrebare erindringer for alle slags adspredelser; nei, der findes en bevisst, fornuftlig glemmen av smertefulde oplevelser, hvor dypt de saa kan være trængt ind i sjælelivet, men ved hvis avsluttede haandgripelighet eller ved hvis jernfaste uforanderlighet der ikke mer kan rokkes. Der hører nu fast vilje til for at rive sig ut av en sykelig, grublende fordypen i overstaal lidelse og sorg. Glem! Lær at glemme!

Men at ville glemme er vanskelig, det er en kunst som maa øves, det er en kamp mot naturen. For det er os beskaaret at vi skal bære hele byrden av erindringer — de gode saavel som de onde — med os gjennom hele livet, indtil vi staar ved graven. Hvem vilde vel ogsaa gi bort erindringen om svunden

lykke, for til gjengjæld at kunne glemme alt hvad der er av bedrovelig og sorgelig og pinlig. Naturen har jo desuten ogsaa barmhjertig indrettet det saaledes, at vi i almindelighet lettere glemmer de smertelige indtrykk end de gladelige. Disse svæver likesom deilige, lyse blomster over fortidens strøm, og like til vor dødtime bringer deres fine farver, deres vemodig-søte duft dog endnu en hilsen fra den fjerne, lykkelige ungdomstid, mens de mørke, sorgelige minder litt efter litt blir mildnet, svækket, omtaalet, ja, med alvorlig viljekraft næsten glemt, naar ikke den haardnakkede, meningsløse selvpinsel — det ikke at ville glemme — bestandig igjen river op sorgene og tvinger til paany at gjen-nemleve lidelsene, saa man ikke lar de gamle saar hele, men lever et smertefuldt drømmeliv i fortidens skygge. Det er saa utaknemlig dette bare at ville dyle ved de mørke minder, og ikke ha tanke for alt det lyse og glade som livet dog bragte til enhver som vilde ta imot det. Det senere liv — nutiden — for-

Nilen kem. Fabrik,
Kristiania.
Telegr. adr.: Nilwollo.
Husholdningsessenser
Citron, Mandel, Vanilje
er og blir bedst.

Deres graa Haar

gjenantager sin naturlige farve ved 8 dages bruk av det prisbelønnede, vandklare, franske haarmiddel *Jouventne de Junon*. Faas å kr. 3,00 pr. flaske i parfumerier, damefrisørsaloner. Hovedplaget Olga Bakke, Akersgt. 20, Chr.a.

Husmedre

forlang

MARINE PUDSEKREM

hos Deres kjøbmand.

Ved kjøp av lomme-, væg- og vækkeure, urkjeder, medaljoner, ringe m. m. billigste pris for videreforhandlere. Illustreret prisliste sendes gratis.
Jared Johansson, urlager,
Värnamo, (Sverige).

Barberkniver

tilvirkes og forsalges fra Bergs Bolag, Eskilstuna. Skriv eit. katal. og prisliste.

Primærker
i Faksimil. Rep. af be-
skadigede Mærker.
Indkøb, Salg, Bytte.
Prisliste gratis og
franco.
Prevesending.
F. Fournier's Efft.,
Genf, 1. Schweiz.

Tegn Deres forsikring i

„NORSKE LIV“.

Skaldethed helbredes fuldstændig

ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. Anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre i frim.
Arnt E. Hansen, Torvgaten 14, Kristiania.

Lilleborg

Kjerne-sæpe

tilfredsstiller selv den mest kræsne husmors fordringer til en god vaskesæpe.

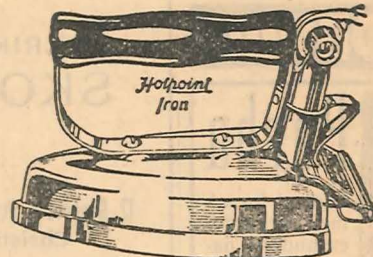
Enhver, som lider af Blegspot, Aftmagring, Mavekatarrh, Appetittløshed eller Fordøielsesbesværigheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Gulmed.: Paris. Sølvm.: Kjøbenhavn. Neapel, Malmø. Gulmed.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

Hotpoint

Pris: **kr. 32.00**

komplet med kabel og støpsel.

1 AARS GARANTI.

575 watt - 220 volt - vekt 2 3/4 kg.

A S ELEKTRISK BUREAU

KRISTIANIA

Bergen - Fredriksstad - Gjøvik - Harstad

Avertér i „Allers Familie-Journal“.

— 166 —

— 167 —

drer sin ret, den nye dag bringer nye kamper, som — saa længe du endnu staar midt i livet — fordrer hele din kraft, som du ikke maa ødsle paa fremmanede sorgers bleknende skygger. Skræm dem tilbake i fortidens rike, for at de ikke skal formørke det sollys som livet kanskje bare sparsomt under dig. Men i vort hjerte skal vi bevare en fredlyst plads for de helligste erindringer, hvorhen hverdagslivets grelle lys og iarm ikke kan trænge ind; i en dertil passende stemning og i stille timer dukker saa de elskede, men bleknede billeder av vore elskede døde op for vor sjæl. Lær at glemme alt det sorgelige, bitre og smaalige, som dret er til gagn for dig selv og andre at glemselens slør dækker, men vern om alle de gode, lyse og vakre minder.

Til barneopdragere

Du maa ta dig iagt for at byde eller befale noget som du ikke strengt og ubøielig vil ha efterkommet.

Overvei nøie for du byder, og betæl heller for litet, end for meget. Men er din befaling ulgaaet, la den saa staa urokkelig fast, for avgjort er det at barnet maa lære at lyde. Lydighet er den første betingelse for opdragelsen.

Si ikke for ofte til barnet: „Del maa du ikke gjøre!“ men si heller: „Det og det skal du gjøre!“ for somoftest vil barnet være lykkelig over en saadan anvisning, særdeleshet hvis det tror at utrette noget med sine smaa kræfter. Altid bare at rope: „Det skal du være!“ Det maa du ikke gjøre!“

uten at gi anvisning paa noget bedre, er meget forkastelig.

Barnet bør ikke være under alifor smaalig og ængstelig opsig, for det vil gjøre mer skade end gagn; barnet maa leke, men du kan gjenne leken indvirke meget paa dets karakter. Bruk din omtanke og omhu ved valget av lekene.

Næsten alle forældre føler sig ilde berørt ved at andre revser deres barn, selv om de erkjender at revselsen er vel fortjent og at læreren — eller hvem det nu er som har slaaet barnet — har gjort det i den bedste hensigt og mener det godt med barnet. Grunden hvorfor det gjør forældrene saa ondt, er den, at det er en fremmed haand som har tugtet deres barn.

Men pas godt paa, at ikke ogsaa din egen haand er fremmed naar du revser dit barn. Kanskje du undertiden, fordi du iforveien er ærgerlig over et eller andet, straffer dit barn for en ubetydelig forseelse med en haardhet og strenghet som aldeles ikke staar i forhold til barnets forseelse.

Daarlig humor er ofte en følge av uheldige forhold, av en uheldig konstitution og har hyppig en fysisk aarsak. Et grættent barn kan ofte mer trænge til at sættes paa diæt, end til at irettesettes. Nogen barn er mer irritable end andre. Den bedste motgift er venlig deltagelse for barnets sorg, naar det ikke skyldes daarlig opførsel.

Bedst er det saavidt mulig at hindre enhver anledning til fortræd. Frygt aldrig for at barn skal bli fordærvel ved at være lykkelige. Lykke er den luft, hvori alle gode tilbøieligheter spirer. Utilfredshet er som en nagende orm, der skader hjertetoten.

Gjør et barn uheldig ved at motarbeide det, irettesette det og straffe det, og man kan være sikker paa at barnet snart vil lægge et ondt sind for dagen og faa ødelagt sin moralske karakter. Sorger og motgang kan senere i en moden alder undertiden være en god slipesten for

karakteren, men aldrig i barnealderen.

Beundringsværdig er den mor som kan finde sig i barnas støiede overgivenhet, skjont hun selv er bedrøvel, og som gir venlige svar paa de spørsmal, hvormed de ustanselig overhænger hende, selv om hun er lidende paa sjæl og legeme.

L. R.

Hjemmet.

Krans av deigen med chokoladefromage.

En krans stekes av ovennævnte deig og inde i lægges en fast fromage som lages av 125 gr. chokolade, oppløst i en 1/4 liter vand. 5/8 liter pisket kremfløte tilsættes, naar det er avkjølet. Fyldes i en form saa vid i omkreds at den kan vendes i randen. Til kransen anvendes den deig som er beskrevet ved bavarais nr. 1.

Bavarais II. med kaffe.

Der brukes 125 gr. brændt, hel kaffe, 1/4 liter god melk, 250 gr. sukker, 5 gr. husblas, 1/8 liter vand, 7/8 iter pisket fløte samt smaabrod. Kaffen lægges i melken som har faat et opkok og trækker 1/2 time. Kaffen siles fra og den i vand oppløste husblas tilsættes, hvorpaa det avkjøles og den piskede fløte tilsættes. Fyldes i form, sættes paa et kaldt sted og smaa brod huller ut og fyldes med krem og sættes utenom. Hvorledes smaabrodene er laget er beskrevet ved bavarais nr. 1.

Eplemang.

Epler skrælles og kjernebusene stikkes ut, men eplene maa bare skjæres midt over; de kokes om-

trent mere i sukkervand. Risengrøt kokes av 1/4 kg. risengryn og 2 liter nysilet melk. Grynene maa ikke koke itu, heri røres forsigtig litt smør, sukker og vanilje.

Grøten lægges paa et flad fat, derpaa stables de kokte epler op utenom og i midten. Hullene utfyldes med aprikoser, kirsebær eller hvilket som helst syltetoi; derpaa belægges det atter med et lag risengrøt og tilsidst heldes over det hele en marengsdeig av 5 piskede hviter og 1/4 kg. melis. Det hele stekes 1/2 time. Serveres enten varm eller kald.

I. W.

Staalpenner

kan holde dobbelt saa længe som eplers, hvis man renser spidsen godt med en kniv, saa alt det storknete blæk fjernes og derpaa stikkes den ned i en frisk potet.

At rense vandkaraffer.

Vandkaraffer bør skylles daglig og renses godt en gang om uken. Dette gjøres let og billig ved hjelp av eggeskal som man gjemmer til dette bruk, og som man ryster dygtig rundt i karaffen ved hjelp av lunkent vand.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeidet nr. 42

Pris _____ kr. _____ øre.

For beløp under kr. 2,00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen tas pr. postopkrav uten utgift for abonnenten.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

En plads i solen.

Av Annie S. Swan.

Oversat av P. Jerndorff-Jessen.

Linda Maynard traadte litt beklemt om hjertet ind paa det store skibsdæk; men idet skibet bevæget sig bort fra holverket, følte hun sig mer og mer tørstet. Hun befandt sig ombord paa en amerikadampner, og den vilde føre den unge pike med de litt melankolske øine bort fra et opholdssted, der var blitt hende utaalbig fordi det ikke bød hende ringeste taale. Hendes medpassagerer, som saa ut til at kunne tælles i tusener, interesserte hende ikke synderlig; det eneste hun tænkte paa, var at hun nu var paa veien ut i verden.

En vennelos og fattig ung pike hadde kanskje ikke lov til at reise paa første klasse; men det var med velberaad hu hun hadde tat denne plads. Hun higet ikke efter eventyr og erfaringer, ja, ikke begjære efter en plads i solen. All hvad hun begjærte var retten til at leve og virke og saa litt fritid til at beskæftige sig med de studier hun elsket. Det var blitt hende forment i den gamle verden, men hun hadde hørt, at der var bruk for hendes smaa færdigheter i den nye verden, og derfor var hun nu paa vei til den. Hun saa i aanden et hjem langt ute paa den fjerne prærie, hvor hun kunde følge varmen av den hyggelige arneild og høre glade barneroster. Hendes unge, sterke føtter kunde skaane en træt mor for mødige fjed, og med

„Er dette Deres første reise over Atlanterhavet?“ spurte Marsham Field.

glæde vilde hun paata sig et hjems tungeste byrder. Dette var maalet for hendes reise, og drømmen, hvis oppfyldelse hun længlet imot. Marsham Field, en alvorlig, midaldrende amerikansk borger, som sat like overfor hende ved bordet aftenen efter, at den store ocean-dampner hadde begyndt sin fart, følte sig tiltrukket av hendes melankolske øine, det alvorlige træk ved hendes mund og hendes utvungne, naturlige væsen.

Ved siden av de andre viste hun sig avgjort til sin fordel, skjont til hendes dragt var meget enkel og slet ikke moderne. Hun gav likefremme svar paa alle spørsmaal, og naar hun en sjelden gang smilte, kom der et bedaarende utryk i hendes ansigt. Den tredje dag, efter at de stadig hadde veksllet nogen bemerkninger i forbigaaende, bad han om tilladelse til at spasere sammen med hende paa promenadedækket. Hun gav ham med glæde tilladelsen for hun var kommet til at like ham godt, og hun hadde desuten lyst til at gjøre ham nogen spørsmaal med hensyn til livet i den nye verden.

„Er dette Deres første reise over Atlanterhavet?“ spurte han hende, og Linda svarte ja. „Synes De godt om den?“

„Ja, naturligvis; hvem vilde ikke det? Den er alle nyhetens tillokkelse for mig. Mit tidligere liv har ikke været morsomt, og jeg griper mig endog ofte selv i at ønske at vi maa bli litt forsinket i farten. At der skulde være noget godt ved at komme saa hurtig avsted som mulig kan jeg slet ikke forstaa.“

Field smilte. „Jeg hører til en av disse syndere; men si mig, hvorfor ønsker De at reisen skal vare længe?“

„Jo, for saa længe jeg er her ombord har jeg jo alt hvad jeg kan ønske mig, uten at gjøre mig nogen bekymring derfor — husly, god mat, hvile og lov til at bruke min tid som jeg vil, hvilket jeg aldrig har hat før.“

Field saa hende ind i det alvorlige, litt spændte ansigt, og hans egne, litt barske træk mildnedes synlig.

„Det er ikke av nysgjerrighet jeg spør Dem herom,“ sa han; — „men hvorfor reiser De egentlig over til De forenede Stater?“

„For at tjene mit brød,“ svarte hun straks; „men det er nu rigtig nok til Kanada jeg skal, til min mors kusine. Hun er gift med en farmer som bor ute paa prærien; de er en stor familie, og hun har liten hjælp. De har tilbuddt mig et hjem, mot at jeg hjælper dem. Jeg haaber at jeg vil bli lykkelig derved.“

Efter et øiebliks pause tilfoide hun: „Jeg liker godt husstet og jeg elsker barn!“

„Det er virkelig overmaade modig gjort av Dem, Miss Maynard,“ sa Mr. Field. „Jeg har hørt om disse vestlige farme —“

Hun saa litt spændt op til ham. „Det er ikke noget behagelig liv, det vet jeg nok; men jeg har nu altid foretrukket en fri og ubunden stilling for en, hvor man skulde ta selskabelige hensyn, og hvor man stadig maatte føle sig bundet av, hvad folk ansaa for passende. Tror De ikke jeg kan føle meg helt fri derover?“

„Jo, det kan De vistnok; men det blir et anstrengende liv for Dem, og som regel er det behageligere at tjene fremmede end ens slektninger; disse forlanger for det meste mer i retning av pligt og anstrengelse end fremmede.“

Linda husket paa disse ord omtrent tre maaneder senere, da hun efter en uendelig lang og slitsom dag slæpte sig op til sit lille, daarlig møblerte værelse, som laa øverst oppe i det av tømmerstokker opførte væningshus. Høsten var begyndt, og der var otte mænd at lage mat til og sørge for hver dag. Hendes mors kusine var paa grund av sin slitsomme tilværelse blitt utslitt, nervøs, grællt og egenkjerlig. De hadde tat meget venlig mot sin unge slektning fra England, men ogsaa straks anvist hende den plads hun skulde utfylde. Det var en enepikes litet misundelsesværdige stilling med en arbeidsdag paa femten timer uten noget pusterum i frihet eller hvile.

Hun hadde sagt, at hun likte godt husstet; men paa denne præriefarm maatte hun finde sig i at ta fat paa meget uvant arbejde. Hun holdt sig ganske vist ikke for god til at ta en haand i ved alt forefaldende; men allikevel krympet hun sig dog litt ved at vaske dagarbeidernes smudsige klær, og hun følte sig ogsaa ilde berørt av deres raa tale og familiære optræden.

Det var netop noget av dette hun hadde maattet doie denne aften, og da hun nu la sig, fattet hun den beslutning at hun ikke vilde bli der lenger. Hun vilde hjelpe tante Anna over høsten; men derefter vilde hun søke en anden plads.

Da beslutningen engang var fattet, følte hun sig lettere om hjertet, dog krympet hun sig litt ved tanken paa at skulle si det til tanten neste morgen. Døren til den store veranda stod aapen, og hun gikk ut og stod etpar minutter derute i det klare maaneskin. Hun følte sig paa en sælsom maate husvalet ved aftenens fred, saa at hun rent glemte sin træthet og sin stillings ydmygelser. Det endte med, at hun slæppte sine sengkylter ut paa verandaen og under stjernes skin nød den sunde og faste søvn, der følger efter et anstrengende dagsarbeide.

Hun vaaknet tidlig neste morgen og klædte sig hurtig paa, hvorefter hun blandt sine saker søkte efter en liten notisbok, hvor en reisefælle, hun ikke hadde glemt, hadde skrevet sin adresse. Hun fandt den uten vanskelighet — Marsham B. Field, Pittsburg, P. A. Adressen syntes ganske vist litt ufuldstændig; for der var hverken nævnt gate eller husnummer, og hun visste at Pittsburg var en stor by. Naa — saa meget lettere vilde det vel bli at finde en plads der.

Neste morgen, da hun hadde travlt med at skrælle alle de poteter som skulde brukes til middagen, mens tanten var beskæftiget borte ved komfyren, spurte hun hende:

„Hvor langt er det herfra og til Pittsburg, tante Anna?“

Tantens bleke og litt sure ansigt fik et forvirret uttryk; hun tænkte sig litt om og svarte saa:

„Aa, det er vist over to tusen kilometer, antar jeg; men hvorfor spør du om det?“

„Jo, jeg kjender nogen der, og jeg har tænkt paa, tante Anna, at naar høsten er forbi her, saa vil jeg reise til Pittsburg for at søke mig en plads der til vinteren.“

Tanten saa meget bestyrtet ut. „Naa, det er altsaa bare for din egen fordels skyld, at du er kommet over til os, Linda! Ja, det er rigtignok sandt hvad Jack sier —“

Linda hadde meget tilovers for og stor medynk med nævnte Jack Tregolds hustru, men ham selv foragtet hun rigtig inderlig.

„Det har onkel Jack ikke nogen ret til at si, tante. Jeg har gjort min pligt fuldt ut mens jeg har været hos dere.“

„Det er det heller ingen som benægter, skjont du har stukket næsen svært høit i veiret hele tiden. Men ser du: Ted Hollis blir her i vinter“

som dagarbeider, og til vaaren er dette hans mening at kjøpe Frobishers farm og sætte bo der — sammen med dig, Linda, hvis du ellers forstaar at spille dine kort rigtig,“ tilfoide hun med en hentydning som fik den unge pike til at rødme dypt.

„Jeg takker dig, tante Anna,“ svarte hun hofflig, men koldt; „men jeg har ikke isinde at følge med Mr. Hollis.“

Hollis var en av hine gamle Englands sønner, som tilbødte for sit fædreland hadde forlatt dette og tillike til sine agtværdige forældres letelse, eftersom de inderlig ønsket at bli kvit ham saa hurtig som mulig. Der hadde imidlertid været fare for at han skulde vende hjem igjen, fordi der ikke blev sendt tilstrækkelig penger hjemmefra, og da han var blitt nødt til at søke

arbeide for ikke at dø av sult, hadde han faat plads som høstkar hos Tregolds, hvor han gjorde Lindas bekjendtskap. Det var likesom der laa en duft av det gamle land om hende, noget av dets ynde og værdighet, og han fik den tanke at fornye sit liv ved Lindas hjælp. At hun stadig holdt ham paa avstand, gjorde ham bare endnu mer opsat paa at naa sin hensigt. Han fridde til hende; men hun gav ham et bestemt og avgjort nei.

„Hvor langt er det herfra og til Pittsburg, tante Anna?“

„Jeg har ikke tænkt paa at gifte mig, og desuten liker jeg ikke livet herover paa Kanadas farmer,“ sa hun rolig.

„Du vilde nok komme til at like det, hvis det var din egen farm,“ sa han og stak sit blussende, men ganske pene ansigt saa nær op til hendes, at hun neppe var istand til at skjule sin avsky og hurtig traadte tilbake fra ham. Han lugtet altid av spiritus, skjont han, siden han hadde begyndt at gjøre kur til hende, hadde forsøkt at belvinge sin lyst til drikkeriet.

„Det undrer mig ikke, at du er kjed av livet her; for det er jo en skammelig maale de behandler dig paa,“ sa han.

„Det har aldeles ikke været min mening at beklage mig,“ sa Linda skarpt, „og det er bare min pligt at arbeide og hjelpe min familie. Min tante arbeider jo likesaa haardt som jeg. Men det er et meget strengt liv for en husmor — og jeg ønsker ikke at indlate mig paa det.“

Det var sin ærlige mening hun uttalte; men hun hadde i sin betragtning utallige en faktor, som kan gjøre næsten enhver stilling her i livet utholdelig. Kjærligheten kan jevne alle ubænedede veier og bringe lys i mørket. Men Linda hadde kjendt meget litet til kjærlighet i sit liv og hadde derfor ingen tro til den. Men hun hadde ofte en fornemmelse av, at hun savnet noget.

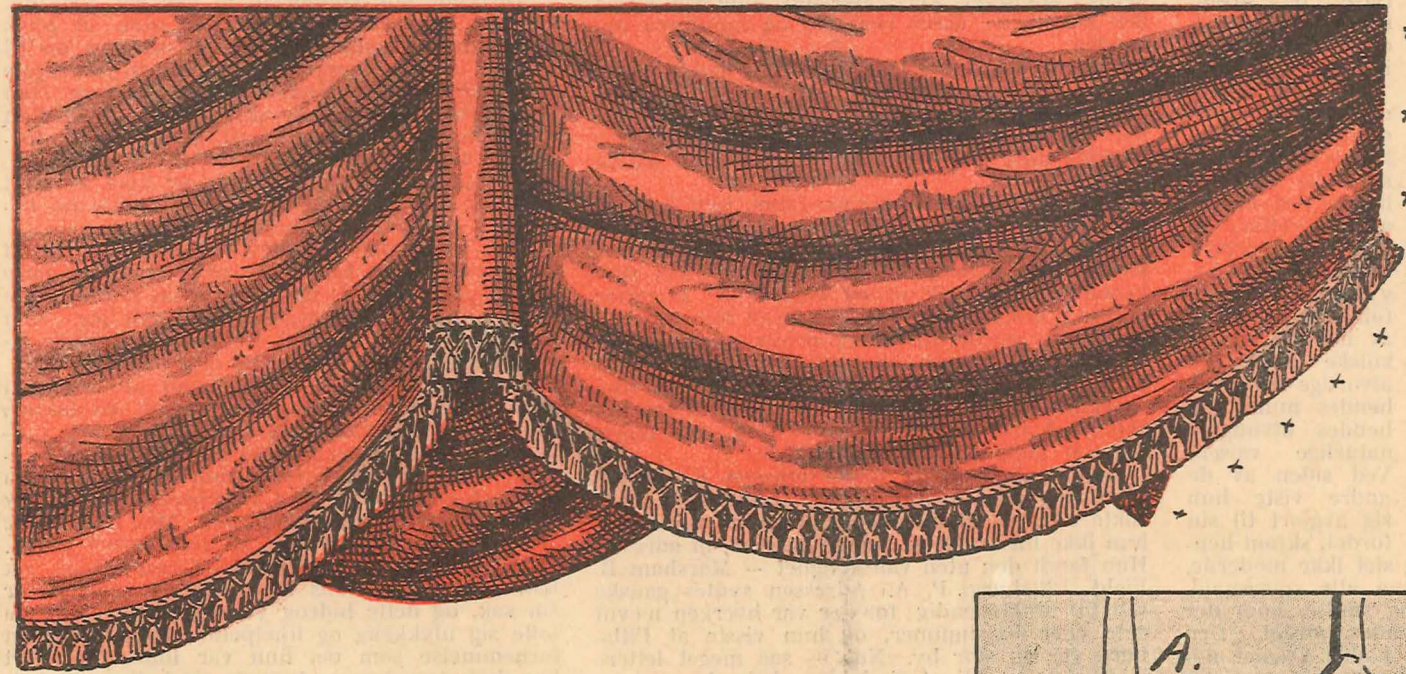
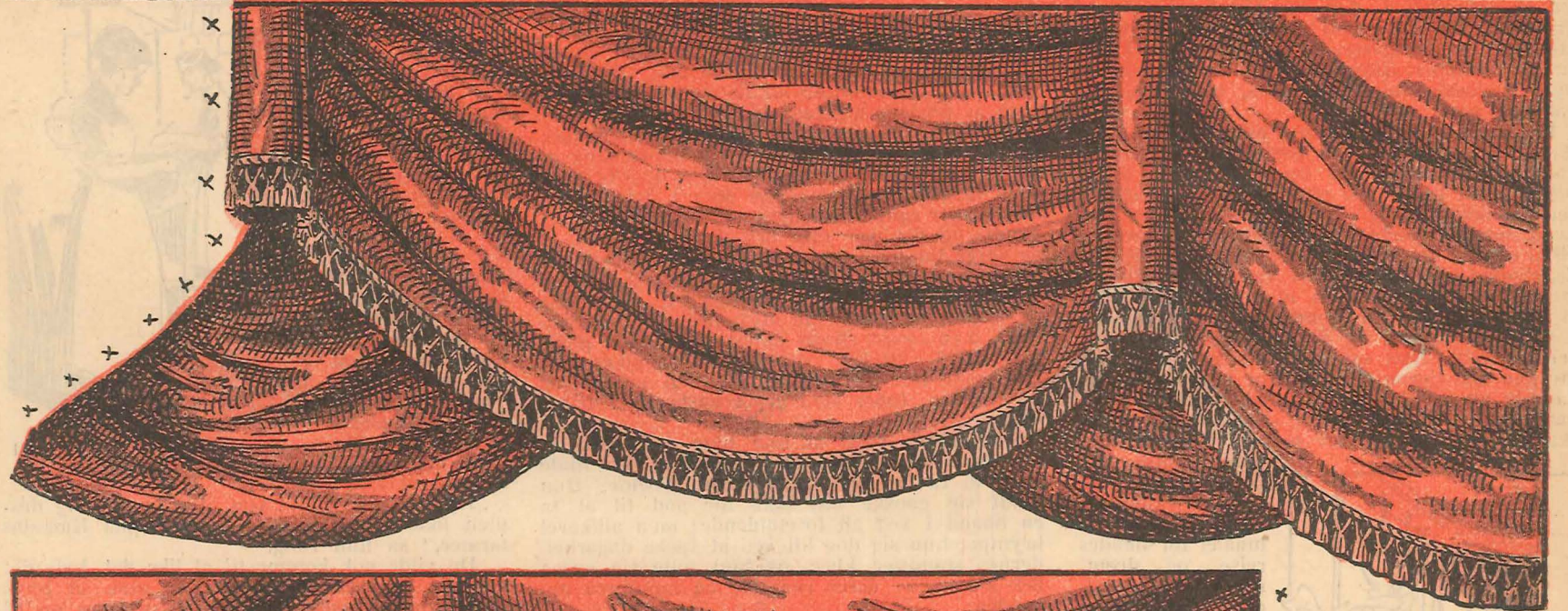
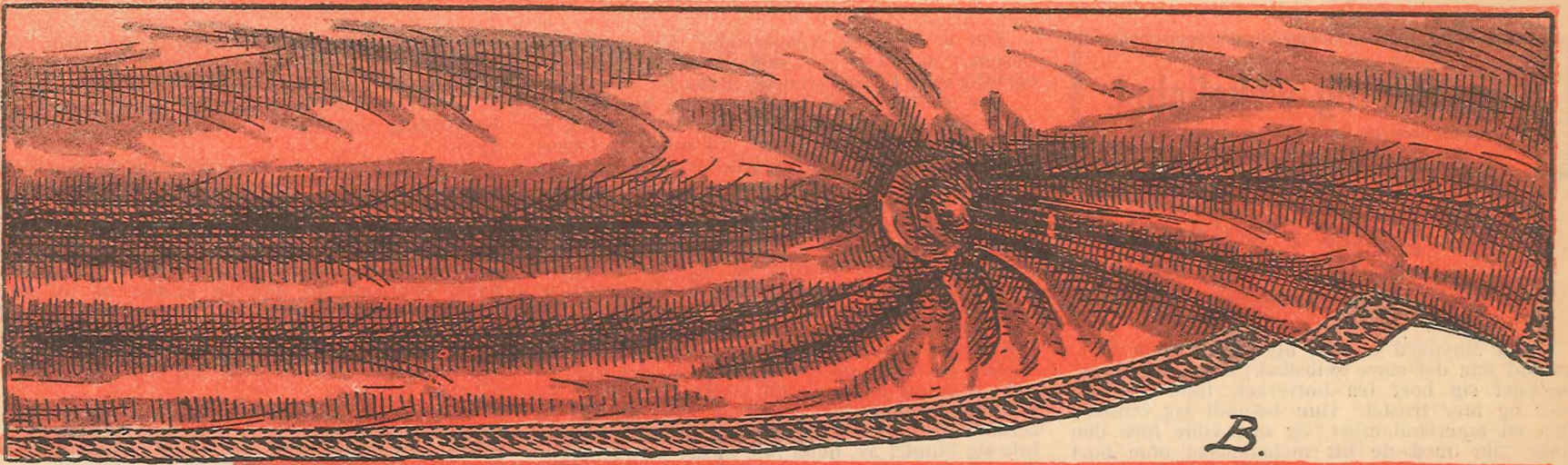
Efterat Hollis hadde fridd og faat avslag, fik han Tregold og hans hustru til at arbeide for sin sak, og dette bidrog yderligere til, at Linda følte sig ulykkelig og hjælpelos. Hun hadde en fornemmelse som om hun var indesluttet i et bur, hvis jernstenger trængte sig tættre og tættre sammen om hende. Undertiden syntes hun, at det vilde bli umulig for hende at holde ut til høsten var forbi, og efter en særlig slem dag skrev hun ved sit lys oppe under taket et litet brev, som hun adresserte til Mr. Marsham Field. Det var meget enkelt, kort og klart, som hendes tale hadde været paa dampskibet. Hun spurte ham, om han ikke visste et sted i Pittsburg, hvor de hadde bruk for en ung pike til denslags arbejde som hun kunde paata sig at utføre, og hun sluttet med at skrive:

„De hadde fuldstændig ret i det, De sa om livet paa en præriefarm og om at være i tjeneste hos sin familie. For mig er dette blitt utholdelig.“

Tiden gikk. Efterat de hadde indhøstet paa farmen begyndte de at treske, og arbeidet under denne vigtige beskæftigelse blev hende en likefrem pinsel. Veiret var blitt forfærdelig tørt og varmt og den stakkars unge pike blev saa træt om aftenen, naar hun la sig at hun ikke kunde faa sove. Der kom intet svar fra Marsham Field, og undertiden fik hun den tanke at hun hadde trukket en for stor veksel paa deres bekjendtskap fra dampskibet, og at hun hadde nedværdiget sig i hans øine.

(Fortsættes side 29.)

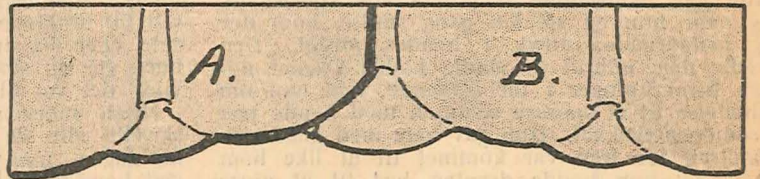

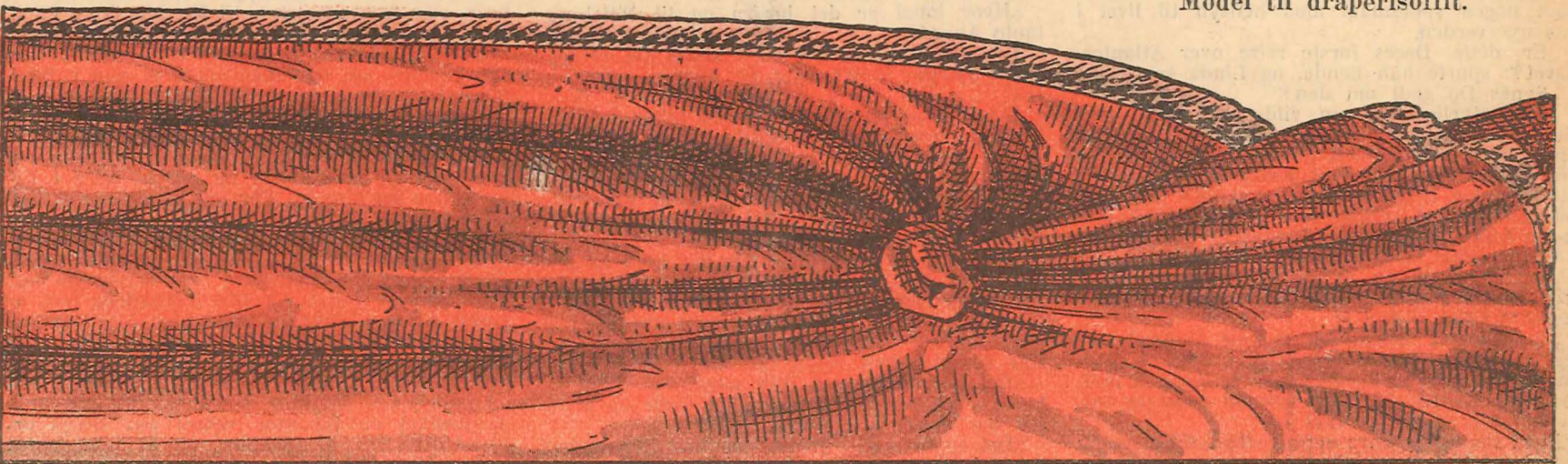
Draperisoffit og kulisser.

De to stykker til draperisoffitten klæbes sammen paa pap ved xxx, saa de kommer til at utgjøre et langt stykke som modellen viser. I overkanten av soffitten anbringes ved hjælp av traad en 41 cm. lang, tyk staastraad.

Draperikulissene klæbes likeledes paa pap og skjæres noiaagtig ut.

Model til draperisoffit.

(Fortsat fra side 27.)

Det var nu i oktober, og da hun havde talt saa lidt om sin bortreise, trodde Tregolds heller ikke var omgitt skarpseind, at hun ganske hell hadde opgit at reise fra dem. Hollis plaget hende fremdeles med sine tilnærmelser, og hun blev mer og mer ræd for at være alene med ham. En eftermiddag, da hendes onkel og tante tillike med de ældste barn var reist ind til den nærmeste by, og hun befandt sig ganske alene i huset, hvilket hun følte som en sand lise, avbrøtes stilheden som omgav hende pludselig ved en bils luten.

Hun sprang op og var nærmest tilbøielig til at laase og stenge dørene for at undgaa en uvelkommer visit; noget man ellers ikke pleier at gjøre paa en præriefarm. Men da hun kom ut i bislaget, saa hun at automobilten allerede stod foran døren, og hvem andre steg ned av den end Marsham Field. Blodet strømmet voldsomt til hendes unge pikes kinder, og det var først, da hun hadde fattet sig, at han saa, hvor biek og medlat hun saa ut.

„Det er ikke mer end tre dager siden jeg fik Deres brev,“ sa han, idet han rakte hende haanden. „Jeg har været paa en reise til Meksiko, og min post laa og ventet paa mig indtil jeg kom tilbake.“

„Jeg hadde vist ikke ha gjort Dem uleilighet — det hadde jeg jo slet ingen ret til,“ sa hun hurtig og meget forlegen. „Jeg vil da haabe at De ikke har kjørt den lange vei herut alene for min skyld.“

„Jo, det har jeg rigtignok,“ svarte han alvorlig, hvorefter han paa hendes indbydelse fulgte med ind i dagligstuen. Herinde vendte han sig imot hende med det venlige, alvorlige smil, der hadde været som solskin for hende paa de gra atlantiske dager.

„Det var dumt av mig, at jeg ikke dengang sikret mig Deres adresse; hadde jeg hat den, saa var jeg kommet herut længe før, dog — kanskje har det allikevel været bedst, at jeg har ventet indtil Deres brev kom.“

Linda kunde slet ikke straks finde paa noget svar; men hun var da heller ikke sikker paa at et saadant behøvedes. Hun følte sig saa glad og tryg. Det viste sig jo at hendes gamle bekjendt betragtet sig som hendes ven og var villig til at være hendes hjælper. Saa kunde det være det samme med alt andet.

„Naa — eksperimentet har nok ikke faldt heldig ut,“ sa han.

„Nei, ikke fra mit standpunkt betragtet,“ svarte hun. „Jeg føler mig helt utslitt, og jeg synes slet ikke jeg kan holde ut livet her længer — jeg maa herfra og finde et sted, hvor der ikke forlanges saa meget av mig.“

„Stakkars, lille ven! Naa, men nu er jeg kom-

met for at si Dem, at jeg har en plads som kanske kan passe for Dem; ialfald kan De passe til den. Vil De prøve den?“

„Ja, gjerne!“ utbrøt hun glad; „hvis De tror jeg kan taale mig den.“

„Det tviler jeg aldeles ikke paa. Vil De gifte Dem med mig?“

Dette var unegtlig et meget brat frieri; men egentlig-følte Linda sig ikke overrasket ved det. Hun saa paa ham, længe og prøvende, og derpaa gav hun ham begge sine hender.

„Dette er det vidunderligste oieblik i mit liv, og jeg betænker mig ikke paa at si ja.“

Han blev for at hilse paa Tregolds, og de blev

„Vil De gifte Dem med mig, Linda?“

fyldt av forbauselse, som grænset til bestyrelse, da de horte hvad der var haendt i deres fravær. At si om hendes tilkommende mands utseende, og da Linda sa, at hun endnu slet ikke visste hvad hans livsstilling var, blev tanten rent forfærdet.

„Det maa Jack se at faa ut av ham for du følger med; han kan jo gjerne være en ren plattenslager,“ sa hun.

„Jeg tror ikke jeg hører til denslags som plattenslagere lægger an paa,“ sa Linda med et harmfuldt blik, „og jeg vil be onkel Jack om at passe sig selv; jeg skal nok ta ansvaret for det skridt jeg har gjort.“

Det kunde se ut som en stor letsindighet, at

Linda allerede tre uker derefter giftet sig med Mr. Field uten at gjøre ham noget spørsmål om, hvorledes hans stilling var. Da han spurte hende om, hvor deres bryllupsreise skulde gaa hen, svarte hun:

„Jeg kan ikke tænke mig nogen større fornøielse end at reise med dig til Pittsburg; ja os bare reise hjem med det samme.“

Altsaa drog de til Pittsburg og ankom til byen efter tusmørkets frembrud en graa novemberdag. Der stod en automobil og ventet paa dem ved stationen, og let og hurtig kjørte de gjennom de klart oplyste gater, indtil de tilsidst gjennem foran en vældig, stor, hvit bygning, som laa i en have, omgitt av et stort jernstakit.

„Hvad er da dette, Marsham? Er det et hotel? Skal vi da ikke hjem med det samme?“

„Jo, nu er vi hjemme, min elskede, vent bare et oieblik.“

Saa førte han hende ind gjennom en rummelig forhal til en deilig stor dagligstue, fuldt oplyst, lystelig møblert, duftende av blomster og skjønner end nogen hun hitil hadde set.

Hun saa sig halvt forskrækket om, og derpaa vendte hun sig om mot ham og skjulte sit ansigt i hændene.

„Aa, Marsham!“ utbrøt hun, „er dette dit hus?“

„Nei, vort, min elskede,“ svarte han.

„Ja, men saa er du jo ingen fattig mand, som trænger til en sparsomelig kall!“

„Nei, egentlig fattig er jeg ikke; men en hustru trænger jeg allikevel. Vil hun være sparsomelig, saa skal vi ikke bli uenige om det; men først og fremst skal hun føle, hvad det er at ha en plads i solen.“

Hun skjulte sit ansigt ved hans bryst, og efter lang tausehet sa hun enkelt og vedt med den rørende naturlighet, hvorved lidt fra først av hadde vundet hans hjerte:

„Jeg er saa glad over, at jeg slet ikke visste noget om dette; det haaber jeg du vil tro; men jeg forsikrer dig, at jeg slet ikke hadde ha været bedrøvet, hvis jeg hadde faat vite at du var fattig.“

„Ja, men liker du allikevel ikke denne plads i solen?“

Hun saa ham ind i øinene og trykket sig derefter tettere ind til ham.

„Deiligere end denne plads kunde jeg ingen steder ha fundet,“ sa hun, og Marsham Field takket Gud for kjærlighetens vidunderlige gave, som alene kan bringe den egte lykke tilhuse, enten saa huset er fattig eller rikt.

1ste klasses Lommelamper

med 33 m/m. linse. Kompl. kr. 3.50. — 5 stk. do. kun kr. 12.50. — 5 biter, 1ste kl., kr. 5.00. NB. Alt frit tilsendt. Efterkrav + 35 øre.

Olaf B. Anseth, Kristiania.

UR
alle Slags, samt kjeder og juveler kjøpes billigst hos **NORDISKA STAALVARUBOLAGET, HALMSTAD.** Forlang rikt illustr. p iskurant, som sendes mot porto.

UR
raste lave priser. Godt utvalg i barne-, sports- og dukkevogne, barne stole m. m. Ill. katalog mot 20 øre i frim. Carl J. Sjøstedt, Sønderregt. 4 (ved Ankerbroen), Kr.a.

Livsforsikrings-Selskabet BRAGE

Køb Tude
30 forsk. Krigsm. Kr. 1.—
50 „ „ „ 3.—
150 „ „ „ 20.—
100 tysk Kol. M. 20.—
(disse M. stiger enormt)
Kat. gratis. Alle M. køb. 500 forsk. L. 4. og 1000 12, 2000 40 Kr.
Frimærkebørsen, KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN

JULEKORT.

Bøger! Billeder!
Forhandlere anbefales vort rikholdige lager av letsælkelige bøger og papirtikler. Borttegnelser og prislister gratis. Bokutvalg 10 kr., kortutvalg 6 kr. og bil. ledutvalg 6 kr. eller mere. Inngensomhelst risiko. Høi rabat. Omhyggelig eksped. Usø gte bøger kan tilbakesendes.
Aksel Olsens Forlagsbokhandel, Kristiania. Toldbodgt. 30. Grundt 1882.

Frimærker billigst.
Stor pris-iste og tidsskrift over krigsmerker & Europa mot 25 øre. Eneste specialforretning i Göteborg. Største utvalg. Butik: Arkaden, lager: Kungsgt. 21.
Filip Rogner, Göteborg 1.

Krystal-Garniturer, Manicure-Etuier, Speile.

Marth. Jacobsen, Parfumeri, Grænsen 17, Kristiania.

Hvad er Deres navn?

Opgiv mig Deres navn og adresse tydeligt paa 1 brevkort, saa skal De straks faa Dem tilsendt min prisukurant over **uhr, kikkerter, elektriske lommelamper, trekrispil, barometre, broscher og ringe etc.**

Haalands Uhrforretning, Stavanger A.

Mesterværk av Frånkriges store forfatter
VIKTOR HUGO:
Manden med Djævlemasken.
Mægtig spændende og gribende Nedsat pris
folkeroman i fire bind.
ca. 800 sider. **280**
For alle fire bind kun + porto.

Av verdenslitteraturens store forfattere er der vel neppe nogen, hvis bøger har været læst med større interesse end Viktor Hugos. Den næsten mystiske spænding man betages av ved gennemlæsningen, — hans merkelige stil og hans glødende anerep paa samfundets uretfærdighet, har gjort hans bøger kjendt blandt mil ioner av jordens befolkning.

„Manden med Djævlemasken“ er skrevet mens Hugo levet i landlygtighet paa en ø i det engelske hav, og er av hans bedste folkefortællinger; bygger som den er paa faktiske forhold. Enhver vil læse „Manden med Djævlemasken“ tragiske livsskjebne med spændt interesse. Allerede fra barndommen er han en udstødt og fordømt. „Maskert“ kjemper han sig frem gennem livet. Ensom mot alle. Under haarde og spændende kampe naar han — den fordømte — samfundets høieste tierde, blir beundret av kvinder, agtet og misundt av mænd. Her indhentes han av skiebnen.

Alle bør læse denne bok. Indsend bestillingssedlen endnu i dag til

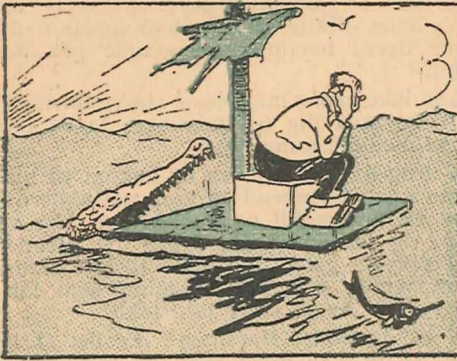
O. A. VINDHOLS Forlag, KRISTIANIA.

BESTILLINGSSEDDEL.
Send mig ... ser i 4 bind av verket „Manden med Djævlemasken“, heftet i omslag, for den billige pris kr. 2,80 + porto for alle 4 bind.

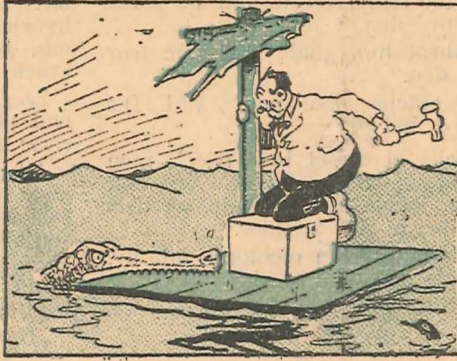
Navn .....
Adresse .....
By .....
Skriv tydelig adresse!

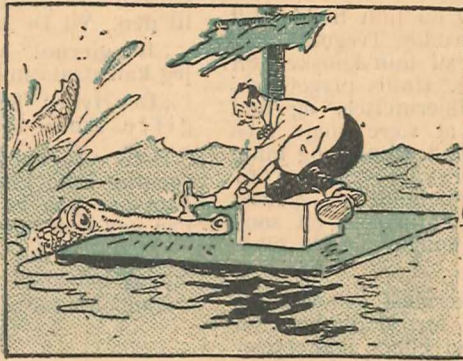
En hjælpsom krokodille.

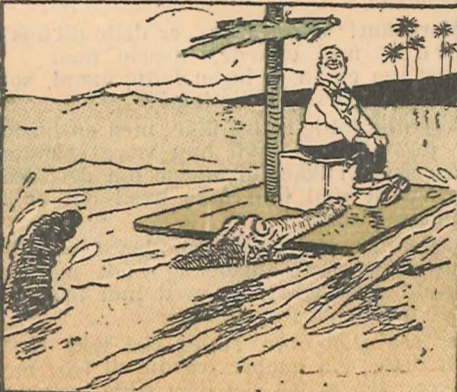
1. „Hvad er det, De sier? Er krokodiller onskapsfulle og skædelige dyr? Da maa De ha været meget uheldig med Deres krokodillekjendt kaper, min herre, — jeg kjender bare krokodillene fra den bedste side. Nu skal jeg fortælle Dem en sandfærdig historie herom. Det var den gang jeg var sjømand. Vi led havari, og jeg drev om alene og forlatt, paa en tømmerflaate.

2. Det eneste jeg hadde reddet foruten livet og det gran tøj, jeg gik og stod i var en kasse med verktøi. Der var fuldt op av forskjellige havdyr der i farvandet. Blandt andet var der ogsaa nogen av de stemme kroko'ilier, Jeg trodde ogsaa dengang, at krokodillen var et onskapsfuldt skadedyr, særlig da jeg saa at den i en mundfuld forsøkte at sluke hele tømmerflaaten.

3. Det vil si om det nu var dens hensigt at sluke hele tømmerflaaten med dens indhold, eller om den bare vilde gjøre nogen skæderstreker, — det vet jeg selvfølgelig ikke. Jeg vet bare at en glimrende idé pludselig slog ned i mig, og at jeg øieblikkelig brakte den til utførelse. Alt, hvad jeg gjorde, var bare at jeg med en hammer hjalp dyret at holde bedre fast med sine tænder.

4. De fleste andre vilde sandsynligvis ha hjulpet krokodillen til hurtigst mulig at slippe taket. Men jeg var klokere end som saa, — jeg regnet ut at krokodillen kunde brukes som en storartet motor for baaten. Vinden var nemlig løiet av, og mine seil var ikke første klasses, saa jeg kunde nok trænge til at faa litt mer fart paa. Det fik jeg nu!

5. Jeg fik en saadan fart paa, at jeg med min lille, patenterte „motorbaat“ for like op paa en ø, hvor der var fuldt op av vilde mennesker som beredte mig en mot agelse som var overmaade hjertelig fra deres side, særlig da de saa at jeg ikke netop hørte til de magreste. De smækket lakkersultent med tungen, og en av dem skyndte sig at tjøre krokodillen til en pæl.

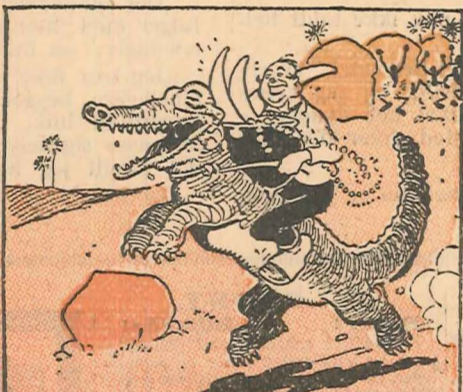
6. Jeg stakkars menneske blev bastet og bundet og ført bort til et sted, hvor det yndigste, lille kannibalkjøkken stod beredt til at ta mot mig. Saa begyndte den sedvanlige glædesdans omkring det uskyldige offer, for det faar naadestøtet. Og krokodillen? Ja, den graat sammen — riktige krokodilletaarer, fældet den, da den saa, hvorledes de sorte behandlet mig.

7. Dyret maa jo være blitt glad i mig, — ellers forstaar jeg det ikke. Men kort at fortælle: Pludselig slog krokodillen et saadant slag med halen at pælen, den var tjoret ved, blev rykket op og rammet netop ham som skulde slagte mig, saa han tapte baade næse og mund og øks og det hele, og han glemte fuldstændig, hvad det var for et intercessant arbejde, han holdt paa med.

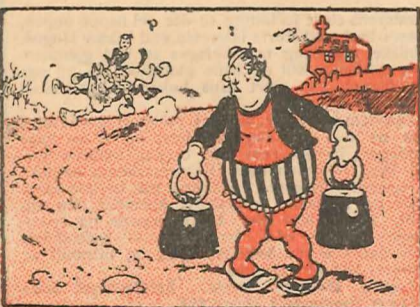

8. Og nu fik jeg det avgjørende bevis for, at krokodiller virkelig kan være ædle og opofrende dyr, naar de bare træffer paa mennesker, de holder av, for mea et for dyret bort til stedet, hvor jeg stod bundet, og nu rev og slet det saalænge i mine haand, til jeg til sidst var helt befridd. At de vilde flygtet rædselslagne og at jeg takket krokodillen, er selvfølgelig.

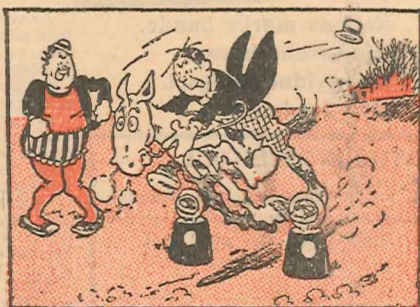

9. I en fart fik jeg samlet en mængde kostbarheter sammen som de vilde hadde glemt at ta med: guldsaker og elfbenen og den slags, — hvorefter jeg sprang op paa ryggen av krokodillen og red glad og vel tilmode derfra. Maa jeg saa spørre: Kan man etter dette kalde krokodiller for onskapsfulde dyr? De er meget mer hjælpsomme end mange mennesker, sier jeg.

Hvorledes man kan hjælpe en mand som rider løbsk, naar man har et par svære lodder ved haanden og litt omløp i hodet.

I strakt karriere, men øiensynlig ikke med fuldt herredømme over hesten kom grosserer Charlestone ridende bortover veien. Den sterke mand fra cirkus var netop paa vei hjem med sine haandvegter. Han vendte sig om, da han hørte de kraftige hovslag og var i første øieblik ikke videre glad over situationen.

Heldigvis var han en mand som var uddannet i livets og manegens praktiske skoler, og deril hadde han omløp i hodet, og det var ikke første gang, han var ute for en vanskelig situation. Her gjaldt det at redde et menneskeliv. I en fart fik den sterke mand anbragt sine svære haandvegter paa veien.

Og da grosserer Charlestone etpar sekunder efter kom farenne paa den løbske hest, behøvde han bare at stikke føttene ind i haandtakene paa den sterke mands haandvegter, — derved blev han staaende paa veien, mens hesten fortsatte det vilde løp. Det gjælder bare om aldrig at tape hodet!

Smaapluk.

„Spiller Deres søster piano?“
„Ja, men ellers er hun meget skikkelig.“

Ældre, litt tunghørt frosken: „Hvad sier du? Tror du ikke, jeg kunde være blitt gift? Aa ... aa ... jo! Tre friertilbud har jeg da hat, og hvem vet, hvor mange jeg har overhørt?“

Faren: „Ved flid og sparsomlighet kan man bringe det vidt. Se nu vor gjenbo der ... for trediva ar siden kom han hit bare med etpar bundløse støvler ... og nu har han en halv million.“

Lille Peter: „Hvad vil han med alle de støvler, far?“

Else (5 ar): „Far, det regner!“

Faren (ser irritert op fra sit arbeide): „Godt, la det regne!“

Else (idet hun vender ryggen til): „Ja, det hadde jeg ogsaa tænkt, jeg vilde.“

Peter som netop har spist sit eple: „Skal vi leke „Adam og Eva“?“

Edith: „Hvorledes det?“

Peter: „Du frister mig til at spise dit eple ... og jeg gir efter.“

Bundtmakeren: „Denne lue er av egte sjøløveskind.“

Fruen: „Tror De, den kan taale regn?“

Bundtmakeren: „Undskyld, frue, har De nogensinde set en sjøløve bruke paraply?“

Onkelen (idet han tar avsked med sin nevo, studenten): „Naa, farvel, gutten min ... og skriv nu ikke for oft!“

Sammenlægbart dukketeater med dekorations-magasin: Høire halvdel av prosceniet og overdelen samt de fire vaser.
(Se forklaringen side 2.)